

எப்பது உண்ணிர்த்து ஒருநாள்

மு.சுவல்நாகம்

எப்பு
தனித்து
ஞான்

கலாபூஷணம்
மு.சுவர்ணகம்

வெளியீடு

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம்

நூல்தரவு

தலைப்பு	: வெந்து தனிந்தது காலம்
விடயம்	: சிறுகதைகள்
ஆசிரியர்	: மு. சிவலிங்கம்
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
பதிப்பகம்	: பாக்யா பதிப்பகம்
வெளியீடு	: மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம்
அச்சாக்கம்	: தாரணி அச்சகம்
	: 4A, ஸ்டார் சதுக்கம், ஹட்டன்
வடிவமைப்பு	: GOD Creative Lab, கொழும்பு
பக்கத்தின் அளவு	: 150mm x 210mm
பக்கங்கள்	: (XIX+133) 152
புத்தக நியம எண்	: ISBN 978-955-1805-04-3
முதல் பதிப்பு	: 2013, டிசம்பர்
விலை	: ரூ. 250/-

BIBLIOGRAPHY

Title	: Venthu Thaninthathu Kaalam
Subject	: Collection of Short Stories
Author©	: M.Sivalingam
Published by	: Bakya Pathippagam Upcountry Writer's Association
Printed by	: Tharani Printers 4 A, Star Square, Hatton
Layout	: GOD Creative Lab,, Colombo
Page Size	: 150mm x 210 mm
No.of Pages	: (XIX+132) 152
ISBN	: 978-955-1805-04-3
First Edition	: 2013, December
Price	: Rs.250/-

புத்தகங்களோடு
வாழுகின்ற
முழு
மனிதருக்கு.

பொருளாடக்கம்

1) எலிகளும், பூனைகளும், மாடுகளும் -	01
2) வெந்து தணிந்தது காலம்... -	09
3) உத்தியோகம் புருஷலட்சணம்..? -	21
4) கேட்டிருப்பாயோ காற்றே!	28
5) மீண்டும் பனை முளைக்கும்?	36
6) மந்திரி இட்ட தீ..!	47
7) மேற்கில் தோன்றிய உதயம் -	56
8) புது மாப்பிள்ளை	64
9) மந்திரி கட்டாத பாலம் -	73
10) கும்பா	81
11) அம்மாவும் தீபனும்	93
12) பேய்களும் சேதுமாதவனும்	103
13) ஒரு ரட்சகனின் புறப்பாடு	112
14) அவைகளும் அவர்களும்	125

மு.சி. என்றும் மூனாசீனா என்றும் இலக்கியப்பரப்பில் அறியப் பட்டுள்ள மு.சிவலிங்கம் தனியே தன்னை இலக்கியத்துக்குள் மட்டும் மட்டுப்படுத்திக்கொண்டவரல்ல. அரசியல், சமூக, கலை, இலக்கிய செய்ப்பாட்டாளராகவே அவரை அடையாளம் காண்பது பொருத்த முடையது.

1960களில் எழுதத் தொடங்கிய அவர் எழுத்தினாடாகவும் தனது செய்ப்பாடுகளுடைய மலையக சமூகத்தின் அசைவியக்கத்தில் பங்கெடுத்துக்கொள்பவர். மலையக மக்களின் குடியுரிமை பற்றிய அவரது பிரக்ஞா குறித்து எப்போதுமே எனக்கு அவர் மீது ஒரு அதீத மதிப்பு உண்டு. அவரது படைப்புகளில் குறிப்பாக சிறுகதைகளில் மலையக மக்களின் குடியுரிமை பறிப்பு, அவர்களின் நாடுகடத்தல், அவர்களை பதிவு பிரஜையாக இன்னமும் அடையாளப்படுத்தல் முதலான விடயங்களை வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளவர். இது குறித்து பல கட்டுரைகளையும் இவர் எழுதியுள்ளார். அன்மையில் இவர் எழுதிய கட்டுரையொன்றில் மலையக மக்கள் 'தேசிய அடையாளம்' இன்றி அரசியல் விபரிதங்களைச் சந்திக்கின்றனர் எனும் விடயத்தைப் பதிவு செய்திருந்தார். மலையக மக்களின் தேசியம் பற்றி எழுத வந்த அவர் பயன்படுத்தியிருக்கும் 'தேசிய அடையாளம்' - 'அரசியல் விபரிதம்' எனும் சொல்லாடல் மு.சி அவர்களுக்கே உரியது.

இத்தகைய சொல்லாடல்களுடன் உலா வருவதுதான் இவரது சிறுகதைகளும். மலையக மக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்களையே அதிகம் பதிவு செய்யும் மலையக சிறுகதைப் போக்கில் அந்த வாழ்வியலோடு அரசியல் போக்கையும் விமர்சித்து செல்லும் எழுத்துநடை மு.சி அவர்களுக்குரிய தனித்துவம் தன்னுடைய கதைகள் 'அரசியல் பிரச்சார்' கதைகளாக இருக்க வேண்டும் என திட்டமிட்டு எழுதுவராகவே மு.சி. தென்படுகிறார். அந்த திட்டமிடப்பட்ட எழுத்து நடையில் வரும் விமர்சனப்பாங்கு, ஒரு காலகட்டத்தில் மலையக அரசியல் கட்சி

யோன்றின் செயலாளர் நாயகமாகவும், மத்திய மாகாண சபையின் உறுப்பினராகவும் மக்கள் பிரதிநிதியாக இருந்து தான் பெற்றுக் கொண்ட அனுபவங்கள், விரக்திகளின் வெளிப்பாடுகளாக அமைவதனை அவதானிக்கலாம். ஆயினும் அவர், அந்த அரசியல் வாழ்வை தள்ளி வைத்து ஒரு படைப்பாளியாக மாத்திரமே நின்று தனது படைப்பு களைத் தரும்போது ரசிகப்பாங்கினைத் தோற்றுவிப்பவையாக அமைந்து விடுகின்றன. வெறுமனே இந்த அரசியலை எள்ளல் நடையுடன் கையா ஞவதாக மட்டுமல்லாமல் மக்களின் மனசாட்சியாக வெளிப்படுத்தும் போதே இவரது சிறுகதைகள் கவனத்தைப் பெறுகின்றன.

'வெந்து தனிந்தது காலம்...' எனும் இந்த தொகுதியிலும் அந்த அரசியல் எள்ளலுடன் கூடிய கதைகளை அவதானிக்கலாம். அதே போன்று மலையகத்துக்கு வெளியேயும் அரசியல் பிரச்சாரத்துக்கு வெளியேயும் சில சிறுகதைகள் இந்த தொகுப்பில் உள்ளடங்குகின்றன.

பாக்யா பதிப்பகத்தின் நேரடியான ஐந்தாவது பதிப்பாக இந்த நூல் வெளிவருகின்றது. இன்னும் இரண்டு பதிப்பாக்க முயற்சிகள் நடை பெற்றுக்கொண்டிருக்கின்ற இடைவெளியில் மு.சி.யின் சிறுகதை தொகுப்பு முந்திக்கொண்டது என்பது எனக்கும் மு.சி. அவர்களுக்குமான நெருங்கிய நட்பின் நிமித்தம் நிகழ்ந்ததாகக் கொள்ளலாம். இளையத் தலைமுறையுடன் அதிகத் தொடர்பினைப் பேணும் மு.சி என்னளவில் எனது செயற்பாடுகளுக்கு உற்சாகமுட்டும் எங்கள் முன் ணோடிப் படைப்பாளி. இலக்கியம் தவிர்ந்த இன்னும் பல விடயங்களை மனந்திறந்து பேசிக்கொள்ளும் எங்கள் நட்பு, பாக்யா பதிப்பகத்தின் ஊடே ஒரு தொகுப்பினைக் கொண்டுவரும் அவரது அவாவினைப் பூர்த்திசெய்வதாக அமைகிறது.

மு.சி. தனது படைப்புகளை நூலுருவாக்கம் செய்துவிட வேண்டும் என்பதில் அதிக அக்கறை கொண்டுள்ளார். அவரது துணைவியார்கணினியச்ச செய்தும் பின்னைகள் வடிவமைப்புகளைச் செய்தும் ஒரு குடும்ப முயற்சியாகவே இந்த நூல் வெளிவருகின்றது. ஒரு பதிப்பகம் என்ற வகையில் மு.சி.யின் குடும்ப முயற்சிக்கு நாங்களும் ஒத்துழைப்பு வழங்குவதில் மகிழ்ச்சி.

மு.சி எனும் முன்னணி மலையகச் சிறுகதைப் படைப்பாளியின் தொகுதியொன்றை மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தின் வெளியீடாகக் கொண்டு வருவதில் பாக்யா பதிப்பகம் பெருமைகொள்கிறது.

மல்லியப்புசந்தி திலகர்
பாக்யா பதிப்பகம்
04-12-2013

சமூக முக்கியத்துவத்தின் அடி நீரோட்டங்கள்...

மு.சிவலிங்கம் என்னும் பெயர் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் பொதுவாகவும், மலையக இலக்கிய உலகில் குறிப்பாகவும் முனைப் பற்றுத் திகழும் ஒரு முன்னணிப் பெயர்.

மொழி பெயர்ப்பு, (சி.வியின் Born to Labour- தேயிலை தேசம் என்று தமிழில்)

நாட்டாரியல் (மலையகத் தமிழர் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள்) என்னும் கவனத்துக்குரிய இரு நூல்களுடன் கவிதை - நாடகம் - சினிமா - நடைச் சித்திரம் - கேலிச் சித்திரம் என பல் துறைகளில் கை பதித்தவர் என்றாலும், அவருக்கான இலக்கியத் துறையாக, அவரே விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டிருக்கும் துறையாக, அவரை முக்கியப்படுத்திய எழுத்துத் துறையாக இருப்பது சிறுகதைத் துறை.

மலைகளின் மக்கள் - 1991

ஒரு விதை நெல் - 2004

ஓப்பாரி கோச்சி - 2010

ஆகிய மூன்று சிறுகதைத் தொகுதிகளுடன் ஐந்து நூல்களின் சொந்தக்காரர் மு. சிவலிங்கம்.

இவருடைய முதல் சிறுகதைத் தொகுதியான 'மலைகளின் மக்கள்' மாத்தளை கார்த்திகேஸ்வன் குறிஞ்சி வெளியீட்டகம் மூலம் 1991ல் வெளியிடப்பட்டு, அந்த ஆண்டின் அரச சாகித்திய விருதினையும், சுதந்திர இலக்கிய அமைப்பின் விருதினையும் ஒரே ஆண்டில் பெற்றுக் கொண்டது,

மூன்றாவது தொகுதியான 'ஓப்பாரி கோச்சி' 2010ம் ஆண்டுக் கான சாகித்திய விருதினையும், சிறந்த சிறுகதைகளுக்கான தமிழியல் விருதினையும் பெற்றுள்ளது.

மொழி பெயர்ப்பு நூலான 'தேயிலை தேசம்' பெற்றுக் கொண்ட

அரசு சாகித்திய விருதூடன் மூன்று முறை அரசின் இலக்கிய அங்கீகாரம் பெற்ற மலையக எழுத்தாளர் மு.சி.விலிங்கம்.

'வெந்து தணிந்தது காலம்' என்னும் இந்தத் தொகுதி இவருடைய நான்காவது சிறுகதைத் தொகுதி.

நான்கு சிறுகதைத் தொகுதிகளுக்குச் சொந்தக்காரரான மலையகச் சிறுகதைத் துறையின் முக்கியமானவரான மு.சி இந்தத் தொகுதிக்கொரு முன்னுரை எழுதித் தாருங்கள் என்று என்னைக் கேட்டதும், எனக்கு ஒரு பழைய இலக்கிய நிகழ்வின் நினைவு வந்தது.

மு. தளையசிங்கத்தின் 'ஒரு தனி வீடு' நாவாலுக்கு முன்னுரை எழுதி யுள்ள கி.ராஜநாராயணன் அவர்கள், "ஓப்புக் கொண்டதனால் செய்கிற காரியந்தானே தவிர, தளையசிங்கத்தின் புத்தகத்துக்கு முன்னுரை எழுதும் தகுதியெல்லாம் எனக்கு கிடையாது. அங்குள்ள இலக்கிய படைப்பாளிகள் ஒர்த்தரையுமே நான் படிச்சதில்லை. நானிருக்கிறது ஒரு குக்கிராமம், புத்தகங்களுக்கு எங்கே போறது..? மு.த.வின் 'போர்ப் பறை' 'புது யுகம் பிறக்கிறது' 'மெய்யுள்' மூன்று புத்தகங்களையும் எனக்கு அனுப்பினார் பத்மனாப ஜயர்...' என்று தனது முன்னுரையை ஆரம்பிக்கின்றார் கி.ரா. (1984). தளையசிங்கம் மூன்று விசயங்களைக் கொண்டவராக இருக்கின்றார். அரசியல், ஆன்மீகம், இலக்கியம்.

1956ல் பதவி ஏற்றதும், தனிச் சிங்களச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து, தமிழ் மக்களைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்தவர் பண்டாரநாயக்கா!

உள்ளூர் சாதிப் பிரச்சினையில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை உயர் சாதிக்கெதிராகப் போராடத் தூண்டிய கம்யூனிஸ்டுகள், தமிழ்னின் நிலம், மொழி, கலாசாரம், செல்வம், கற்பு, உயிர் யாவும் பேரினவா திகளால் சூறையாடப்பட்ட போது, பார்த்துக் கொண்டிருப்பது ஏன் என்று கேட்கின்றார் தளையசிங்கம்.

கம்யூனிஸ்டுகளைக் குறை கூறுவதென்பது இது முதல் தடவையல்ல. எத்தனையோ குறை கூறல்களுக்கு மத்தியில் வளர்ந்த கட்சி அது! என்றெல்லாம் போகிறது கி.ரா. அவர்களின் இந்த முன்னுரை.

1956ல் ஆரம்பித்த இந்த இன வன்முறை இன்று வரையும் தேவையான போதெல்லாம் பெரும்பான்மை அரசியல்வாதிகளால் பண்டிகைப் போல் கொண்டாட்டம் நடத்தியே வந்துள்ளமை கவனத்துக்குரியது... அதன் ஒரு உச்சம் 1983 ஜூலை. மறு உச்சம் 2009 மே.

இந்தத் தொகுதியின் தலைப்புக் கதை அந்த இன அழிப்பின் இரண்டாவது உச்சக் காலத்தை நினைவுப் படுத்துகின்றது.

இந்தத் தொகுதியின் பதினான்கு கதைகளில், சரி பாதியான ஏழு கதைகள் அரசியல் பேசுகின்றன. நமது சிங்கள பௌத்த பேரினவாத

அரசியலின், சிறுபான்மை தமிழ் மக்கள் மீதான ஆக்கிரமிப்பைப் பற்றி பேசுகின்ற கதைகளாக இவை அமைகின்றன.

பொதுவான ஈழ அரசியல், தொழிற்சங்கங்கள் ஊடான மலையக அரசியல் அந்த இணைவு அரசியலின் அராஜகங்கள், சாகசங்கள், சாணக்கியங்கள், சண்டித்தனங்கள், கோமாளித்தனங்கள், ஏமாளித்தனங்கள், எத்தனையோ உள்ளூடுகள் இந்த அரசியல் கதைகளுக்குள்.

'ஒரு ரட்சகனின் புறப்பாடு' மக்களை ரட்சிக்கப் புறப்பட்ட ஒருவனை, நுவரெலியாவின் ஜந்து தொகுதி மக்களும் வெறும் 999 வோட்டுக்களுடன் தேர்தலில் ஏமாற்றியக் கதையை வெகு ரசனையுடன் கூறி முடிக்கிறது.

"இப்படி பெருந் தொகையான பணத்தை இழந்தது கூட அவருக்கு வேதனை அளிக்கவில்லை. இப்படிக் கேவலமாக ஏமாந்து போனதை என்னியே வேதனைப்பட்டார்..." என்று 'ரட்சகனின்' கதையை முடிக்கின்றார் மு.சி.

பொதுவாகவே கதைகளின் அடியில் 'யாவும் கற்பனை' என்று போட்டுக் கொள்வது ஒரு இலக்கிய மரபு. எழுத்தாளனே போடாவிட்டாலும், கதையைப் போடும் பத்திரிக்கைகள் இந்த 'யாவும் கற்பனை' மரபை மிகக் கெட்டியாகக் கடைப்பிடிப்பதுண்டு!

மலையகச் சிறுகதைகளுக்கு இந்த 'யாவும் கற்பனை' ஒத்து வருவதில்லை என்பது ஒருபுறமிருக்க, சிவலிங்கம் தனது கதைகளுக்கடியில் 'யாவும் கற்பனையல்ல...' 'யாவும் நடந்தவை' என்றெல்லாம் போட்டுக் கொள்வதுண்டு.. இந்த 'ரட்சகனின் புறப்பாடு' கதையின் அடியில் 'யாவும் ஆசைகள்' என்று போட்டிருக்கின்றார். ஆசைக்கான அரசியல்கள் இவை..!

'மந்திரி இட்ட தீ...', 'மந்திரி கட்டாத பாலம்', 'எலிகளும்... பூனை களும்... மாடுகளும்...' ஆகிய கதைகள் அரசியல்வாதிகள் பற்றியவை. அவர்களுடைய அடாவடித்தனங்களை அம்பலப்படுத்துபவைகளாக அமைந்தவை.

அரசியல்வாதிகள் தனிப்பட்ட இனமாகவும், குறிப்பாக தாழ்த்தப் பட்ட இனமாகவுமே மு.சி. இந்த கதைகள் மூலம் காண்கின்றார்..! காட்டுகின்றார்..!

சிவலிங்கம் மாத்திரமல்ல, பொதுவாகவே தமிழ் எழுத்துக்கள் பெரும்பாலும் அதே பார்வை கொண்டவைதான்... ஈழ அரசியலைப் பொறுத்தவரை, வடக்கு, கிழக்காக இருக்கட்டும், மலையகமாக இருக்கட்டும்... இது தவிர்க்க முடியாததே. சிறுபான்மை சமூகத்தின் மீது அரசியல்வாதிகளின் ஆக்கிரமிப்பும், அசட்டையும் அந்தப் பகைமை உணர்வை வலுவடையவே செய்கின்றன.

மலையகத்தில் இருந்து இடதுசாரி உறுப்பினர்களை நாடாஞ்சமன் றத்துக்குக் கூடுதலாகக் கொண்டு வந்து விடுவார்கள் என்ற அரசியல் அச்சம், அரசியல் ஆய்வு, குடியிரிமை சட்ட மூலம் 1948ம் ஆண்டு இவர்களது ஒட்டுரிமையைப் பறித்தது. அதே இடதுசாரி அரசியல் தலைவர்கள் 70களில் அரசுடன் கை கோர்த்துக் கொண்டபோது, காணிச் சீர்திருத்தச் சட்டம் மூலம் இவர்களை இவர்களது மண்ணிலிருந்தே பிடிந்கி ஏற்றினது, அனாதைகளாக ஊர் ஊராக அலைய விட்டார்கள். இந்த அரசியல்வாதிகளை தீண்டத் தகாதவர்களாக, தொழு நோய் பிடித்தவர் களாக, பகைவர்களாக, இந்த மக்களும் அவர்களை பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும் இலக்கியவாதிகளும் காண்பதில் ஆச்சரியப்பட ஏதுமில்லை தான்.

ஆனாலும் இன்றுள்ள வாழ்வியல் சூழலில், பகை மற்றதல் என்பது முக்கியமானதாகிறது. எமது கடந்த கால அனுபவங்கள் இருண்டவை அதிர்ச்சி தருபவை. இன் உறவு மிகவும் பலவீனமாகவே இருந்து வந்துள்ளது. ஆயுத ரதியான பயங்கரவாதம், அரச பயங்கரவாதம், அரச அதிகாரிகளுடான பயங்கரவாதம் என்று சிறுபான்மை மக்கள் அல்லோல் கல்லோலப் பட்டுள்ளனர் என்றாலும் கூட, பகை மற்றதல் அவசியமாகிறது.

'கேட்டிருப்பாயோ காற்றே..!' என்றொரு கதை இருக்கிறது இந்தத் தொகுதிக்குள். அரச அதிகாரிகளின் பயங்கரவாதத்தைப் பறைசாற்று கின்ற கதை இது. மலையகத்திலிருந்து சிங்களக் காடையர்களால் இனக் கலவரத்தில் அடித்து விரட்டப்பட்ட நிலையில், அரசுடன் கை கோர்த்துக் கிடக்கும் மலையக அரசியல்வாதிகளால் கை விடப்பட்ட நிலையில் வவனியாவுக்கு வந்து சேருகின்றனர். அகதிகளாக வந்து, அங்குள் ளவர்கள் காட்டிய காடுகளைத் துப்புறவாக்கி, விவசாயம் செய்து, வீடு கட்டி தமிழர்களுடன் தமிழர்களாக வாழுத் தொடங்கையில் தான் அது நடந்தது.

டி.ஆர்.ஓ. என்னும் அரச அதிகாரியின் உதவியுடன் தமிழ் சண்டியர்கள் வீடு புகுந்து, அவர்களை அடித்துக் தூரத்துகின்றனர். பாதிக்கப் பட்டவர்கள், டி.ஆர்.ஓ. கந்தோர் முன் குழுமி அவரிடம் முறையிடு கின்றனர்.

அந்த அதிகாரியோ, "ஊர் சனங்கள் இடங்களைக் கேட்டு சூழும் பினா எங்களால் ஒன்றும் செய்யேலாது! விசர்க் கதை கதைக்காமல் உங்க உங்க ஊர் பக்கம் போய்ச் சேருங்கோ..!" என்று பாய்ந்து விட்டு, கந்தோருக்குள் நுழைந்து கதவைச் சாத்திக் கொள்கின்றார்... இது இந்த ஏழை மக்கள் மீதான அரச அதிகாரிகளுடான பயங்கரவாதம்.

இந்த டி.ஆர்.ஓ. பதவிக்காரர்களின் அட்காசங்கள் பற்றி நிறையவே கதைகள் இருக்கின்றன..!

குந்தவையின் 'யோகம் இருக்கிறது' இவர்களின் மனிதாபிமான மற்ற அராஜக்ச செயல்களை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வந்த குறிப் பிடக் கூடிய படைப்பாகும்.

'கேட்டிருப்பாயோ காற்றே' குந்தவையை நினைவு கொள்ளச் செய்தது.

மு.சி.யின் சிறுகதைகளின் உள்ளடக்கம் சமூக முக்கியத்துவம் கொண்டது என்பதை மறுக்க முடியாது. ஒரு கதைக்கான சம்பவத்தை மனதில் அசை போட்டு போட்டு... அதற்கான சிந்தனை உள்ளத்தில் உருவான பின், அதற்கான பாத்திரங்கள் அவர்களுடாக தான் மேற் கொள்ளப் போகும் செயற்பாடுகள் போன்றவைகள் கதையின் உள்ளடக்கத்தை உயிர்ப்பித்துக் காட்டும் உருவமாக அமைகிறது. உள்ளடக்கத்துக்கேற்ற உருவம் அமையாது போனால், ஏதோ ஒரு தவறுடன் கூடியதாகவே அந்த கதை நெருடிக் கொண்டிருக்கும்.

இது நினைத்துச் செய்கின்ற காரியமல்ல... செய்த பின் நினைத்து நினைத்து... தட்டித் தட்டி... சீர்ப்புத்திக் கொள்ளும் காரியம்... செப்ப ஸிட்டுக் கொள்ளும் காரியம்...

ஒரு கதைக்கான கரு மனதில் தோன்றியதும், உடனே எழுதி உடனே பத்திரிக்கைக்கு கொடுத்து பிரசரித்து மகிழ்ந்து கொள்ளும் எழுத்தாளர்கள் கால வெள்ளத்தில் அள்ளுண்டு போய் விடுவதுண்டு...

அறுபதுகளில் எழுதத் தொடங்கிய மு.சி. மலையக சிறுகதை உலகில் மட்டு மின்றி ஈழத்துச் சிறுகதை பரப்பிலும் இன்னமும் ஆழச் சுவடிடும் ஒருவராகத் திகழ்கிறார் என்றால் அது அவருடைய எழுத்தின் ஆளுமை.

இடைவிடாத எழுத்து மட்டுமே எவரையும் தூக்கி நிறுத்திவிடப் போவதில்லை.

தனது படைப்புக்கான புள்ளிகளை, தனது புற உலக அனுபவக் கூர்மையில் இருந்து தெரிவு செய்துக் கொண்டு, தன்னுடைய எழுத்துத் திறமையால், அதை வாசகனின் உலகமாக்கிக் காட்டுவதும் ஒரு ஆளுமை தான்... அது சிவலிங்கத்திடம் நிறையவே இருக்கின்றது. கரிசல் நில மக்களை எழுதிக் காட்டிய பொன்றெலனின் ஆளுமையும் அஃதே..!

மு.சி. பத்திரிகையாசிரியர், பாடசாலை ஆசிரியர், தோட்ட உத்தி யோகத்தர், தொழிற்சங்கவாதி, அரசியல்வாதி என தொழிலிலும், பொதுத் துறையிலும் தன்னைப் பரவலாக்கிக் கொண்டவர்.

நூல் வெளியீடு பற்றிய கதை ஒன்றும் இருக்கிறது 'மீண்டும் பனை முளைக்கும்? என்னும் தலைப்பில். மனைவியின் நகைகளை அடகு வைத்து, புத்தகம் போட்டு, கை நட்டப்படும் ஒரு எழுத்தாளனின்

மனநிலையைத் துல்லியமாகப் படம் பிடித்துள்ளார் கதாசிரியர் மு.சி..!

பெரும்பாலான தமிழ் எழுத்தாளர்களின் நிலைமை இதுதான். ஒரு இலக்கியவாதி எத்தனை முக்கியமானவன். அவனுடைய படைப் புக்கள் எத்தனை முக்கியமானவை. பெருமதி மிக்கவை... இருந்தும், இந்த கேவலமான நிலைமைகள் ஏன் நடைபெறுகின்றன.. ஒரு எழுத்தாளனால் தனிப்பட்ட முறையில் அவனுடைய நூல்களைச் சந்தைப் படுத்திக் கொள்ள முடியுமா என்றால் முடியாது என்பதுதான் பதிலாக இருக்கிறது. இந்த 'மீண்டும் பணை முளைக்கும்' கதையும் அதைத்தான் வலியுறுத்துகிறது... தமிழில் நாம் எதிர்கொள்ளும் இந்தச் சிக்கல் சிங்களத்தில் எழுதுகிறவர்களுக்கு இருக்கிறதா என்றால் இல்லை எனலாம்.

புத்தகங்களை கொள்வனவு செய்யும் அரச திணைக்களங்கள், நிறுவனங்களை நாம் பயன்படுத்துவது இல்லை..

அவர்களுடைய நூல்களை அல்லது பெரும் பகுதியை அரச நிறுவனங்களே கொள்வனவு செய்கின்றன. கல்வி அமைச்சக்கூடாகவும், கலாச்சார அமைச்சக்கூடாகவும் அரசாங்கம் வாங்கிக் கொள்கிறது. எழுத்தாளனின் பொருளாதாரச் சுமை பெருமளவில் குறைகிறது.

கொடுகே - குணசேன போன்ற சிங்கள நூல் வெளியீட்டாளர் களின் புத்தகக் கடைக்குள் சென்றால், பிரமித்துப் போகின்றோம். புதிது புதிதாக எத்தனை எத்தனை நூல்கள்... அரச வழங்கும் ஆதரவுதான் இதற்கான காரணம்... இவை பற்றி நாம் சிந்திப்பதில்லை. கலை, கலாச்சார, இலக்கிய தேவைகளுக்காக அரச மாகாண சபைகளுக்கு நிதி ஒதுக்குகிறது. அது நமக்குப் பயன்படுகிறதா என்று நாம் கவனிக்கின்றோமா..? பிரதேச, மாகாண அரசுகள், இதற்கென்று கிடைக்கும் நிதியை வேறு வேறு தேவைகளுக்காகவே பயன்படுத்துகின்றன... அரசியல் வாதிகளை பகைவர்களாகவே தமிழ் இலக்கியவாதிகளாகிய நாம் பார்ப்பதால், அவர்களிடமிருந்து ஒதுங்கியே இருந்து பழக்கப்பட்டு விட்டோம். கலை இலக்கியங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட நிதி பற்றி யாரும் கேள்வி கேட்க மாட்டார்கள் என்பது அவர்களுக்கும் தெரியும்.

வெளியீட்டு விழாவுடன் ஒரு புத்தகத்தின் சந்தைப்படுத்தல் முடிந்து போகிறது என்றால், கட்டுக் கட்டாக புத்தகங்கள் வீட்டில்தான் இருக்கும். பழைய பேப்பர்காரன்தான் வருவான் என்பதை எழுத்தாளர்களுக்கான ஒரு அபாய அறிவிப்பாக பறைசாற்றும் கதை இது..! நூல் விற்பதற்காக நடத்தப்படும் வெளியீட்டு விழாக்களை நிறுத்திக் கொள்ளுங்கள் என்பதை கோடிட்டுக் காட்டும் படைப்பு இது.

வரலாற்றுக் காலம் முழுவதும் வளர்ச்சிப் பெற்றுத்தான் இன்றைய நிலைக்கு மனிதனின் ஐந்து புலனுணர்வுகள் வந்துள்ளன என்கின்றார்

மார்க்ஸ். வளர்ச்சி என்பதே மாற்றங்கள்தான்..! இந்த ஆடம்பர வெளியீட்டு விழா மரபும் மாற்றட்டும். இந்த மாற்றத்துக்கான ஒரு குறியீடாகவே கட்டியமாகவே இந்தக்கதையை நான் காண்கின்றேன்.

'கும்பா' என்றொரு கதை இருக்கிறது. கும்பா என்றால் கும்பாதான்! நமக்கு மிகவும் பழக்கமான பொருள்கள், பழக்கமான மனிதர்கள் பற்றிய உற்று நோக்கல்களுக்கான மனப் பதிவுகள்... அன்றாடம் புழக் கத்தில் இருக்கும் பெரும்பாலானவர்களின் கவனத்தைப் பெறாத பொருள்களிலும் புதுமை காண அவை பற்றி எழுத மனித மனதின் நுணுக்கங்களை வெளிக் கொண்டு வர ஒரு அழகியல் உணர்வு, அழகியல் திறன் தேவை மு.சி. அதற்கான பயிற்சிகள் ஏராளம் கொண்டவர் என்பதை அவரது படைப்புக்கள் உறுதி செய்கின்றன.

இவ்வொரு கதை பற்றியும் பேசலாம்தான். என்றாலும் ஒரு முன்னுரையின் பணி அதுவல்ல என்றே நினைக்கின்றேன்.

ஆமுத் தமிழ் சிறுகதைத்துறைக்கான இன்னொரு கால்தடம் இந்த நூல். மு.சிவலிங்கம் அவர்களுக்கு எனது வாழ்த்துக்கள்.

முதல் முறையாக ஒரு சிறுகதை நூலை பதிப்பித்து எமது மலை நாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் சார்பாக வெளியீடு செய்ய முன்வந்தி ருக்கும் பாக்யா பதிப்பகத்துக்கும் அதன் நிறுவனர் மல்லியப்பு சந்தி திலகருக்கும் எனது பாராட்டுக்கள்.

தெளிவத்தை ஜோசப்.

தலைவர்- மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம்

291/12 A, நீர் கொழும்பு வீதி,

வத்தளை.

மன விசாலம் பெற்ற எழுத்தின் குரல்...

தீன்னிலங்கையை வங்கக் கடலில் மிதக்கும் மரகதத் தட்டு எனச் சொல்வதுண்டு. இன்றோ, அது தென் கடலில் மிதக்கும் இரத்தத் திட்டாகக் காட்சி தருகிறது... இன வெறி முற்றி, மனிதப் பண்பு அழிந்த சூழல் அங்கே நிலவுகிறது... வடபகுதித் தமிழ் மக்கள், தங்கள் வாழ்வி டத்தை இழந்து, சின்னா பின்னமாகிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்... அவர்களின் பேரழிவைச் சீர் செய்ய இன்னும் எத்தனைத் தலைமுறை குமோ..?

உடன் பிறப்புக்களாக ஒன்றுபட்டு, வாழ்ந்துக் கொண்டிருந்த தமிழர்களும், இஸ்லாமியர்களும் பிளவுண்டு விலகிக் கிடக்கிறார்கள். இவர்களை இணைக்க, இணைத்து உறவுகளை உயிர்ப்பிக்க இன்னும் எத்தனை தலைமுறையாகுமோ..?

சென்ற நூற்றாண்டுகளில், ஏமாற்றியும், பலவந்தப்படுத்தியும் இந்தியத் தமிழ் மண்ணிலிருந்து இலங்கைக்குக் கொண்டு செல்லப் பட்டு, அங்கே மலையகக் காடுகளை அழித்துத் தேயிலைத் தோட்டங்கள் அமைப்பதற்கு கொத்தடிமைகளாக வேலை வாங்கப்பட்ட எம்ரத்தங்கள், மண்ணுரிமையற்ற வந்தேறிகள் என்னும் பட்டத்தோடு, குதிரை லாயங்களில், தகரக் கொட்டகைகளில் ஆடு, மாடுகள் போல அடைபட்டுக் கிடக்கிறார்கள்...

பேரினவாத ஒடுக்குமுறை ஒரு பக்கம், கொடுமையான முதலாளித் துவச் சுரண்டல் மறுபக்கம், இந்த மக்களை அழித்தும், உறிஞ்சியும் மகிழ்ச்சி தேடிக்கொண்டிருக்கிறது... பேரழிவு ஒரு பக்கம், மனித இழிவு மறுபக்கம், தமிழர் வாழ்வைச் சிதைத்துக் கொண்டிருக்கிறது...

இந்தக் கொடுமைகளைப் பிரித்துப் பார்ப்பாரும் உண்டு... தொகுத்துப் பார்ப்பாரும் உண்டு.

மன விசாலம் பெற்ற மலையக எழுத்தாளர் மு.சி.வலிங்கம் அவர்

களின் மனக் கொந்தளிப்புகள், சமூக அருவருப்புகள் ஆகியவை எழுத்து வடிவம் பெற்றுச் சிறு கதைகளாக 'வெந்து தணிந்தது காலம்...' என்னும் தொகுப்பின் வழி உங்கள் முன் விரிந்துக் கிடக்கின்றன..

இத் தொகுப்பில் பதினான்கு கதைகள் உள்ளன... சமூக விளிம் புக்குத் தள்ளப்பட்ட விளிம்பு நிலையினரின் துயரங்கள்... ஈழத்தில் எல்லாம் இழந்து, அகதிகள் என்னும் பெயரில் மரத்தடிகளில் மிருகங்களாய் வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட மானுடப் பூக்களின் துயரங்கள்...

தேயிலை, ரப்பரைத் தவிர வேறொன்றும் கிடைக்காத பெருந் தோட்ட வனாந்தரங்களில் வாழ்வைப் படிப்படியாக இழந்துக் கொண் டிருக்கும் பூர்வீகத் தமிழ் நாட்டுத் தமிழர்களின் அவலங்கள்... எல்லா இடிபாடுகளுக்கும் நடுவில் நிமிர்ந்து நின்று, புது வாழ்வை அமைக்க முயற்சிக்கும் இளைஞர்களின் உறுதிப்பாடுகள். இப்படியாக... மனித அவலங்களும், அவலங்களின் நடுவே வருங்காலத்தைக் குறித்து எழும் வீறுகளும் கதைகளாக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

'மேற்கில் தோன்றிய உதயம்' கதையைப் படித்தபோது, இலக்கியப் பேராசான் ஜீவா, தமிழ் நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றம் 1961ல் கோவையில் நிறுவப்பட்ட போது, நல் இலக்கியவாதிகளுக்குச் சொன்னாரே... "நாளை விரிஜோதி என மேதினியை மேவத்தகு ஆற்றலைப் படைத்த இன்றைய உண்மைத் துணுக்குகளை, அனுபவக் கூறுகளை, உணர்ச்சித் துளிகளை, ஆதர்சக் கதிர்களை கலை இலக்கியத் துறையிலே ஆட்சிக் கொண்டு, வாழ்வின் மீட்சியிலே, மக்கள் வெற்றி பெறப் பணி புரியுங்கள்..." என்றாரே. அதன் முழுப் பொருளும் 'மேற்கில் தோன்றிய உதயம்...' கதையில் வெளிப்படுகின்றது... ஏன்..? ஒவ்வொரு கதையிலும் ஏதோ ஒரு வடிவத்தில் அது வெளிப்படத்தான் செய்கிறது..

'மீண்டும் பணை முளைக்கும்..?' என்ற கதை அனைத்து எழுத்தாளர்களுமே உரிமை கோரிக்கொள்ள வேண்டிய கதையாகும்..! சமூக உணர்வோடு எழுதுகின்ற எழுத்தாளர்களுக்கு சமூக அங்கீராம் கிடைக்காத நிலை... வீட்டிலும் மரியாதை கிடைக்காமல் பரிதாபமாய் நடுத் தெருவில் நிற்கும் அவலங்களை இக்கதை கூறி நிற்கின்றது...

முளைத் திறனும், மனித உணர்ச்சியும் தவிர, வேறு எந்த ஆக்கத் திறனும் இல்லாத இருபத்தியொரு வயது இளைஞர் தீபன்... அவனைப் பராமரிக்கும் மனித நேயத்தின் முழு வடிவமான அன்னை பார்வதி... இவர்களைப் பற்றிய கதை 'அம்மாவும் தீபனும்...' இக்கதை மனதைப் பதைக்க வைக்கிறது..! தீபனின் ஆணுறுப்புத் தோலுக்கு அடியில் அழுக்கு ஏறி, உறுப்பே பழுத்து, வலியெடுத்து விடுகிறது... அழுக்கை நீக்கக் கடமைப்பட்டத் தாய் தடுமாறுகிறாள்... ஒரு இல்லாமியரிடம் சொல்லி, பையனுக்கு 'சன்னத்' செய்யத் திட்டமிடுகிறாள்... நெஞ்சை

விட்டு அகலாத கதை... மனித மாண்பைப் பேணுவதில் ஏற்பட்ட பெருந்துயரம்... மிக நுட்பமாக எழுதியிருக்கிறார் சிவலிங்கம்.

இதே மாதிரி கதைதான் 'பேய்களும் சேதுமாதவனும்'. படிப்பிலும், விளையாட்டிலும் திறன் படைத்த சிறுவன் சேது மாதவன்... அவனைப் பாடம் படிக்கச் சொல்லி கொடுரமாக நிரப்பந்தித்ததால் ஏற்படும் விளைவுகளை சித்திரிப்பதன் மூலம் தெற்கு ஆசியக் கல்வி முறையின் மீதே விரிவை நீட்டிக் குற்றம் சொல்லுகிறது இக்கதை!

இன்றைய அரசியலைப் படுகேவி செய்யும் கதை 'எலிகளும்.. பூனைகளும்... மாடுகளும்...' 'மாடுகள்' யாரைக் குறிக்கிறது என வாச கர்கள் விரிவாகச் சிந்திக்கலாம்!..

'மந்திரி கட்டாத பாலம்' கொஞ்சம் வேறுவிதமான கதை.. ஆற்றுக்குக் குறுக்கே ஒரு மரப் பாலம்... ஒவ்வொரு தேர்தல் காலத் திலும் பாலத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டப்படுகிறது. பாலம் கட்டப்படவே இல்லை. பலரைப் பலி வாங்குகிறது பாலம்... இறுதியில் யாரை? எப்படி? படியுங்கள்.

'வெந்து தணிந்தது காலம்...' 'மந்திரியிட்ட தீ...' இரண்டுமே வட நிலத்தின் அழிவு பற்றிய நுட்பமான படைப்புக்கள்... முதல் கதை வாசகனைத் திணற வைக்கிறது. கதையின் முடிவில் கனகம் ஒரு இக்கட்டான் நிலையில் நிற்பதாகக் கூறப்படுகிறது. கணவரை ராணு வத்தினர் பிடித்துக் கொண்டு போய் விட்டனர். கணவர் கொல்லப் பட்டாரா..? உயிருடன் இருக்கிறாரா..? தான் விதவையாவதா..? சுமங்கலியாக இருப்பதா..? தன் கணவருக்கு மோட்ச விளக்கு ஏற்ற வேண்டுமா..? ஏற்ற வேண்டாமா..? பண்பாட்டுப் பெருஞ் சிக்கலில் கதை தவிக்கிறது. காணாமற் போதல்... உறவுகளைத் தொலைத்த உறவு களின் மனிதத் தவிப்புக்கள் யாவும் ஆத்மாவோடு பேசுகின்றன... .

'மந்திரியிட்ட தீ...' வரலாறு சொல்லும் கதை... யாழ்ப்பானம் சுதந்திர நாடு. 1248ல் போர்த்துக்கீசியரில் தொடக்கி 1981ல் இலங்கை யர்கள் வரை, ஆதிக்க வாசிகளால் எப்படித் தொடர்ந்து அது அழிக்கப் பட்டது. ஒவ்வொரு காலத்திலும் அந்த ஆற்றல் மிக்க சுதந்திரமான இனத்தை அழிப்பதற்காக ஹிட்லரிச முறையில் எப்படி நூலகங்கள் அழிக்கப்பட்டன என விவரிக்கின்றது. மானுட நேயம் உள்ள ஒவ்வொரு வரும் படிக்க வேண்டிய... உனர் வேண்டிய... விழிப்படைய வேண்டிய கதை!..

மலையகத் தமிழர்கள், தங்கள் வாழ்விடங்களை விட்டு எப்படி பல கோணங்களிலிருந்து துரத்தப்படுகின்றனர், என்ற செய்தியை 'கேட்டிருப்பாயோ காற்றே!' என்ற கதை உரத்துச் சொல்கின்றது...

'கும்பா' மிக அருமையான கதை! இடம் பெயர்ந்து பிழைக்கப்

போன தென்னாட்டுத் தமிழர்களின் பண்பாட்டுக்குறியீடுகளில் கும்பா என்ற ஒரு உணவுருந்தும் வெண்கலப் பாத்திரமும் ஒன்றாகும். கும்பா, பட்டினிக்காக விற்கப்படுகிறது. தன் தகப்பனாளின் கும்பாவை, ஒரு வியாபாரியின் வீட்டில் அடையாளம் கண்ட கந்தசாமி, நேரம் பார்த்து அதைத் திருடுகிறார். கதையின் வெற்றி எது..? கந்தசாமி மாட்டிக் கொள்ளக் கூடாது என வாசகர் மனதில் ஏற்படும் தவிப்பு...

கலியாணம் செய்து, குழந்தைகளும் பெற்றுக் கொண்டு, மனைவியைக் காசுக்காக வீட்டு வேலைக்காரியாக, ஒரு எண்ணெய் வள நாட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு, ஊரில் உள்ள ஒருத்தியை வைப்பாட்டியாக்க விரும்புகிறான் தங்கவேலு..! பண்பாட்டுச் சீரழிவின் அளவுகோல் இந்தகதை.

இவை எல்லாமே வடிவச் சிக்கல்கள் இல்லாத யதார்த்தக் கதைகள். எளிமையான, யாருக்கும் புரிகின்ற நடை... உணர்ச்சி ஊட்டுகிற.... யோசிப்பைத் தூண்டுகிற கனமான உள்ளடக்கம்... ஈழத் தமிழர்கள் மட்டுமல்ல, மலையகத் தமிழர்களின் பரிதாபத் துக்குரிய வாழ்வையும், மனக்கண் முன் கொண்டு நிறுத்தும் கதைகள். கதைகளை மேலும் கூர்மைப் படுத்துவதற்கான உரையாடல்கள், சில கதைகளில் சிறு சிறு பாடல்கள் அருமையாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன... ஆசிரியர் மு. சிவலிங்கம் அவர்களை என் மன நிறைவோடு பாராட்டுகிறேன்.

பொன்னீலன்

மொனிக்கெட்டி பொட்டல்,
ஈத்தாமொழி 629501,
கன்னியாகுமரி, தமிழ்நாடு.
27-11- 2013

இந்தத் தொகுப்பில்...

வாழ்க்கையில் தனி மனிதருடைய நிலை - சமூகத்தில் அவர்களுக்குரிய அந்தஸ்து - வாழுகின்ற நாட்டில் அவர்களுக்குரிய தேசிய இருப்பு - ஒட்டு மொத்த மனித நிர்வாகம் என்னும் அரசியலில் அவர்களுக்குரிய அங்கீகாரம்! இவைகளை எட்டிப் பிடிப்பதற்கு எழுந்து நின்ற இலக்கியங்கள், அமர காவியங்களாக இன்று வரை சேதிகள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றன..

இலக்கியத்தை சமூகத் தலைமையாக்கிய எழுத்துப் போராளி களான எத்தனையோ படைப்பாளிகள் ஈட்டித் தந்த மனித சுதந்தி ரத்தை - மனித மகிழ்ச்சியை நாம் வாழுகின்ற பூமியில் - நாம் வாழுகின்ற காலத்தில் - நாம் அடைந்து மகிழ்வதற்கு, நானும் எழுதுவதற்கு ஆசைப் படுகிறேன்...

இதை விட வேறு எண்ணங்கள் எதுவும் என்னிடம் இல்லை..!

இந்த வெளியீட்டோடு நான்கு சிறுகதைத் தொகுப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளன... நான்கு தொகுப்புக்களிலும் ஐம்பத்தெட்டு கதைகள் உள்ள டங்கியுள்ளன. தினகரனில் தொடராக வெளிவந்த 'உயிர்' குறு நாவலும் 'சுடலைமாடன்' என்ற புனைப்பெயரில் வீரகேசரியில் தொடராக வெளிவந்த 'எமதர்மன் விசாரணை' என்ற நகைச்சுவை ஓரங்க நாடகங்களும் நாலுருவும் பெறுவதற்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றன..!

மலையக வரலாற்று நாவலை எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றேன்... இதுவே தற்போதைய எனது இலக்கியத் தகவல்களாகும்...

இதுவரை வெளிவந்துள்ள மூன்று சிறுகதை நூல்களுக்கு தெளிவத்தை எல். ஜோசப், செ. கணேசலலிங்கன், கி. ராஜநாராயணன் ஆகிய மக்கள் படைப்பாளர்கள் மதிப்பீடு செய்துள்ளனர்.

இந்த நாலுக்கு முன்னுரை வழங்கியிருக்கும் இலக்கியக் களஞ்சியம் -

கலாபூஷணம் தெளிவத்தை எஸ். ஜோசப் அவர்களும், அனிந்துரை வழங்கியிருக்கும் புகழ் பூத்த நாவலாசிரியரும், அகில இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவரும், மாக்சிய சிந்தனையாளருமாகிய திரு. பொன்னீலன் அவர்களும் தங்களது பார்வையில் இந்நாலை மதிப்பீடு செய்துள்ளார்கள்.

இவர்களையும், என் எழுத்தை நேசிக்கும் வாசகப் பெருந்தகையினர், வழமைப் போல எனது நூல் வெளியீடுகளுக்கு துணை புரியும் மனைவி, மகன்மார்கள், பதிப்பாசிரியர் மல்லியப்பு சந்தி திலகர், இந்நாலின் பக்க ஒருங்கிணைப்பையும் அட்டைப்பட வடிவமைப்பையும் அழகுறச் செய் திருக்கும் திரு. எஸ். இராஜேந்திரன் அனைவரையும் நன்றியோடு இங்கு நினைவு கொள்கின்றேன்.

இந்நாலை மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் வெளியிடுகின்றது என்பதைப் பெருமையுடன் கூறிக்கொள்கின்றேன்!

அன்புடன்,

மு. சிவலிங்கம்

06/12/2013

இல. 56,

ரொசிட்டா வீட்டமைப்புத் திட்டம்,
கொட்டகைல.

தொலைபேசி : 051 2244090, 077 5757202

மின்னஞ்சல் : moonaseena@yahoo.com

இணையத் தளம் : www.musivalingam.com

நீக்குற் புனைக்குற் கூடுக்குற்

அந்தத் தனிநபர் பிரேரணைக்கு ஆளுங்கட்சி உறுப்பினர்களின் அமோக் ஆதரவு கிடைத்தது. பிரேரணை இன்று விவாதத்துக்கு விடப்பட்டிருக்கின்றது.

பிரேரணையை முன்வைத்த உறுப்பினர் தனது உரையை ஆரம்பித்தார்... பிரேரணைக்கு எதிராக எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்களின் கூக்குரல் சபையைக் குலுக்கிக் கொண்டிருந்தது..

“கரு சபாநாயக்கத்துமனி..! நமது நாட்டில் எவிகளின் தொல்லைகள் என்றுமில்லாதவாறு பாதிப்புக்களை உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன... மாகாணங்களிலுள்ள அரிசி களஞ்சியங்கள், மாவு களஞ்சியங்கள் இன்னும் உழுந்து, பயறு, பருப்பு, கடலை, சோளம் எல்லா தானியங்களும் நாசமாய்ப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றன... அதிகாரிகள் என்னிடம் முறைப்பாடு செய்த வண்ணமே இருக்கின்றார்கள்...”

“...நாட்டில் உணவு சேதங்கள் மட்டுமல்ல... எல்லா மாவட்டங்களிலும் எவிக் காய்ச்சல் உண்டாகி, வைத்தியசாலைகள் நிரம்பி வழிவதை நேற்று சுகாதார அமைச்சர் இந்த சபையில் உரையாற்றியது உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கலாம்...”

“...கரு சபாநாயக்கத்துமனி..! இந்த எவிகளை ஒழித்துக்கட்டுவதற்கு நான் முக்கியமான யோசனைகளையும், திட்டங்களையும் இந்தச் சபையில் முன்வைக்க விரும்புகின்றேன்...”

அவர் தனது உரையை மீண்டும் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பு, எதிர்க் கட்சி உறுப்பினர் ஒருவர் எழும்பி சத்தமிட்டுப் பேசினார்..

“கரு சபாநாயக்கத்துமனி..! உணவு அமைச்சர் இப்போது நான்கு கால் எவிகளின் நாசங்கள் பற்றியே பேசினார்... அவர் இரண்டு கால் எவிகளைப் பற்றி, குறிப்பாக ஆளுங் கட்சி எவிகளின் நாசங்களைப் பற்றி ஒரு வார்த்தைக் கூட பேசவில்லை..! பேச விரும்பவுமில்லை..!”

“நான்கு கால் எலிகளை ஒழித்துக்கட்டுவதற்கு முன்பு, நாட்டை கடித்துக் கொண்டிருக்கும் எலிகளை, இரண்டே கால் கோடி மக்களைக் கடித்துக் கொண்டிருக்கும் எலிகளை ஒழித்துக் கட்டுவதற்கு, அமைச்சர் என்ன யோசனை வைத்திருக்கிறார் என்பதை இந்தச் சபையில் முதலாவது கூறி விட்டு, அடுத்தக் கட்ட உரைக்குச் செல்லும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்...” என்றார்..

“கரு சபாநாயக்கத்துமனி..! நமது நாட்டை எலிகள் கடித்தாலும் பரவா யில்லை... ஆனால் கட்சியைச் சேர்ந்த நாங்கள் கடித்தாலும் பரவாயில்லை..! இந்த எதிர்க்கட்சிக்காரர்களின் கடிகளைத்தான் தாங்கமுடியவில்லை..! முதலாவது இவர்களுக்கு நாங்கள் மருந்து தெளிக்க வேண்டும்... அல்லது மருந்து ஊசி ஏற்ற வேண்டும்..!” என்றார்.

பிரேரணையை முன் வைத்த அமைச்சருக்கு தொடர்ந்து பேசுவதற்கு சந்தர்ப்பம் கொடுக்க எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்கள் விடவில்லை.

இன்னொரு எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர் எழும்பிப் பேசினார்...

“கரு சபாநாயக்கத்துமனி..! நாட்டுக்கு சுதந்திரம் கிடைத்து இந்த ஆண் டோடு 65 ஆண்டுகள் முடிந்துவிட்டன. எங்களது புள்ளி விபரப்படி ஒரு வருசத்துக்கு பத்து லட்சம் கிலோ என்றாலும், அறுபத்தெந்து வருசத்துக்கு அறுநூற்று ஐம்பது லட்சம் கிலோ உணவுகளையே எமது நாட்டு எலிகள் சாப்பிட்டிருக்கின்றன எனலாம்...”

“...ஆனால், நமது ஆனால் கட்சி எலிகள் ஒவ்வொரு நாளும், ஒவ்வொரு லட்சம் கிலோவுக்கு பெறுமதியான பண்த்தை சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன..! இந்த நாசம் நாட்டுக்குத் தெரியாமல் இருப்பது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது கரு சபாநாயக்கத்துமனி..!” என்றார்.

சபாநாயகர் கைவலிக்க மேசையைத் தட்டினார்.

“சபை உறுப்பினர்களே..! எதிர்க் கட்சிக்காரர்களுக்கு பிரேரணையை எதிர்த்து வாக்களிக்க உரிமையிருப்பதால், இப்போது பிரேரணையை முன்வைத்து பேசும் உறுப்பினருக்கு சந்தர்ப்பம் வழங்குமாறு தயவாகக் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்...” என்றார்.

சபை அமைதியாகியது..

அமைச்சராகிய உறுப்பினர் தொடர்ந்து பேசினார்...

“எலிகளை ஒழித்துக்கட்டும் எனது யோசனைகள், புதிதானதல்ல... இன்று அனைத்து சர்வதேச நாடுகளிலும் பின்பற்றிவரும் நடைமுறைகளிலிருக்கும் திட்டங்களோயாகும்..!”

“...கரு சபாநாயக்கத்துமனி..! எனது எலிகளை ஒழிக்கும் திட்டத்தை இங்கே வாசிக்க விரும்புகின்றேன்... முதல் நடவடிக்கையாக ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் ஒவ்வொரு பூனைக் குட்டி வழங்க வேண்டும்..! எலிகளைப் பிடிப்பதற்கென்றே பழக்கவேண்டும். அந்தப் பூனை வகைகளை நாம்

வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யவேண்டும்..!”

ஆனங்கட்சி உறுப்பினர்கள் அனைவரும் மேசையைத் தட்டி, ஆரவாரம் செய்து ஆதரவு வழங்கினார்கள்.

“இது ஓர் அற்புதமான திட்டம் கரு சபாநாயக்கத்துமனி..!” என்று ஆனங்கட்சியிலிருந்து பல உரத்தக் குரல்கள் ஒலித்தன.

“இரண்டோல் கோடி மக்கள் வாழும் நாட்டில், ஒரு கோடி வீடுகளுக்கு, ஒரு கோடி பூனைக் குட்டிகளை இறக்குமதி செய்ய வேண்டுமா கரு சபாநாயக்கத்துமனி..?”

“...வட மாகாணத்திலே காடுகளிலும், அகதி முகாம்களிலும் கிடக்கும் மக்களுக்கு எப்படி பூனைக் குட்டிகளை விநியோகம் செய்வது..? என்பதற்கு உறுப்பினர் விளக்கம் தருவாரா.. கரு சபாநாயக்கத்துமனி..?” என்று ஒரு எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர் கேட்டார்.

“எனது பூனைகள் வளர்க்கும் திட்டம் ஓர் ஐந்தாண்டுத் திட்டமாகும். ஆரம்பத்தில் இரண்டு லட்சம் பூனைகளை இறக்குமதி செய்து, இனப் பெருக்கம் செய்ய வேண்டும்! இன்று மிருக வைத்தியசாலைகள் தூங்குகின்றன... மிருக வைத்தியர்களும் தூங்குகின்றார்கள்..!”

“...இளைஞர்களுக்கு வேலையில்லை... பூனை வளர்ப்புத் திட்டத்தை கிராமங்கள் தோறும் அறிமுகப்படுத்த வேண்டும்... பூனை அபிவிருத்தி நிபுணர்களை நமது நாட்டுக்கு அழைப்பிக்க வேண்டும்... இளைஞர், யுவதிகளுக்குப் பூனை வளர்ப்புப் பயிற்சி முகாம்கள் மூலம் பயிற்சி அளிக்கலாம்... ஒரு பக்கம் வேலை வாய்ப்பு.. மறு பக்கம் நாட்டுக்குப் பாதுகாப்பு.. என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகின்றேன் கரு சபாநாயக்கத்துமனி...” என்று அமைச்சர் விளக்கமளித்தார்..

“பூனைகளை எந்த நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யலாம் என்று அமைச்சர் கூறுவாரா..?” என்று எதிர்க்கட்சி குரல் எழுப்பியது.

“பூனைகள் வழங்குவதற்கு சீனா முன் வந்துள்ளது..! ரஷ்யா முன் வந்துள்ளது... பாகிஸ்தான், வியட்நாம், மியான்மார் போன்ற நாடுகளும் முன்வந்துள்ளன..!”

“இந்தியா பூனைகள் தராதா..?”

“தரும்..! ஆனால் த...ரா...து..!”

சபையில் ‘ஊ...’ சத்தம்... கூச்சல்... அமளி... துமளி..!

சபா நாயகர் ஐந்து நிமிடம் சபையை ஒத்தி வைத்துவிட்டு, எழுந்து சென்று விட்டார்...

சபை மீண்டும் கூடியது...

எலிகளை ஒழிப்பதற்கான, விசேஷ பூனைகளை இறக்குமதி செய்யும் திட்டமும், பூனைகள் வழங்கும் நாடுகளுடன் கைச்சாதிடப் போகும் ஒப்பந்தங்கள் பற்றியும் சபையில் வாக்கெடுப்புக்கு விடப்பட்டு, மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மை வாக்குகள் பெற்று பிரேரணை நிறைவேறியது.

எதிர்க் கட்சிகள் வாய்யடைத்துப் போய் நின்றன... பிரேரணைக்கு எதிராக வாக்களிக்கும் செயலும் தங்களுக்கு அவமானத்தை ஏற்படுத்தும் என்று அவர்கள் வாக்கெடுப்பு நேரத்தில் 'ஓன்றுக்கு இருக்க' டொய்லெட்டுக்குச் சென்று திரும்பினார்கள்.

மதிய உணவுக்குப் பிறகு, சபை மீண்டும் கூடியது.

வெற்றி வாகை கூடிக்கொண்ட அமைச்சர் தொடர்ந்து பேசினார்...

"கரு சபாநாயக்கத்துமனி!! தேசத்தைக் காப்பாற்றும் எனது திட்டங்களுக்கு ஆதரவாக வாக்களித்த நமது உறுப்பினர்களுக்கு நன்றி கூறுவதோடு, அடுத்தத் திட்டங்களையும் முன்வைக்க விரும்புகின்றேன்... எலிகளை ஒழிக்கும் திட்டத்தில் பூனைகளை மட்டும் இறக்குமதி செய்து விட்டால் போதுமா...? அவைகளை வளர்ப்பதெப்படி...? மருத்துவம் பார்ப்பதெப்படி...? அவைகளைப் பாலூட்டி வளர்ப்பதற்கு பால் உற்பத்திக்கு என்ன செய்யப் போகின்றோம்..?"

"...இவை பற்றியெல்லாம் நாம் சிந்தித்து, சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும்.. ஒன்றே முக்கால் கோடி பூனைகளுக்கு பாலுணவு கொடுப்பது சாதாரண காரியமல்ல.. அதற்காகவே நான் சென்ற மாதம் அவஸ்திரேலியா, நியுசிலாந்து, சென்றிருந்த போது, 50 லட்சம் கறவை மாடுகளுக்கு டெண்டர் வாங்கி வந்திருக்கின்றேன்... அந்த நாடுகள் எந்த நேரமும் மாடுகளை சப்ளை பண்ணுவதற்கு தயாராகவிருக்கின்றன..!"

அமைச்சரின் பேச்சை இடைமறித்த ஒரு ஆளுங்கட்சி உறுப்பினர் எழும்பியிருக்கிறார்கள்.

"கரு சபாநாயக்கத்துமனி!! 50 லட்சம் கறவை மாடுகளை மட்டும் இறக்குமதி செய்து என்ன செய்யப்போகிறோம்..? குறைந்தது 25 லட்சம் விசேஷ காளை மாடுகளையும் இறக்குமதி செய்ய வேண்டாமா..?" என்ற வினாவை எழுப்பினார்.

எதிர்க்கட்சி வரிசையிலிருந்து 'ஊ..' சத்தங்கள் கிளம்பின...

"கரு சபாநாயக்கத்துமனி!! அந்த உறுப்பினர் கேட்டுக்கொண்டபடி நமது நாட்டுக்கு மிக மிக அவசரமாக காளை மாடுகளே தேவைப்படுகிறது..!" என்று அமர்ந்தார்.

சபையில் இரு பக்கங்களிலும் சிரிப்பொலி ஓய்வதற்கு வெகு நேரமெடுத்தன.

அமைச்சர் பேச்சைத் தொடர்ந்தார்... “கானை மாடுகளுக்கான டென்டர் களையும் வாங்கி வந்திருக்கிறேன் என்பதையும் இச்சபையில் கூறிக் கொள்ள விரும்புகின்றேன்!!” என்றார்

எலிகள் ஒழிப்பு வாரம் நாடு முழுவதும் நடைபெற்றன... மாணவர்களை பிரச்சார வேலைகளில் ஈடுபடுத்துவதற்காக பாடசாலைகள் ஒரு வாரம் மூடப்பட்டன...

சீனா, ரஷ்யா, பாகிஸ்தான், வியட்னாம், மியன்மார், ஆகிய நாடுகளின் பிரதிநிதிகள் தங்களது பூனை கப்பல்களுடன் வந்து இறங்கினார்கள்...

அதே போன்று அவஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, நாடுகளின் பிரதி நிதிகளும் தமது கப்பல்களில் கறவை பசுக்களுடனும், கானை மாடு களுடனும் வந்து இறங்கினார்கள்... தொலைக்காட்சிகள் விசேஷ செய்திகளாக ஒளிபரப்பின...

சம்பந்தப்பட்ட திணைக்களங்களுக்கு பூனைகளும், பசுக்களும், கானை களும் விநியோகிக்கப்பட்டன... மாடுகளுக்குப் பட்டிகள், தீவனங்கள், மேஷ்சல் நிலம், தொழிலாளர்கள், மேற்பார்வையாளர்கள், மிருக வைத் தியர்கள், காரியாலய உத்தியோகத்தர்கள், வாகனங்கள் என வேலைத் திட்டங்கள் மும்முரமாகின்... இவ்வேலைகள் யாவும் ஒழுங்காக நடைபெறுவதற்கும், ஊழல், மோசடிகளைக் கவனிப்பதற்கும் ஆணைக்குமுக்கள் அமைக்கப்பட்டன. ஒன்பது மாவட்டங்களுக்குரிய தேர்தல் மாவட்டங்களைச் சேர்ந்த தானியக் களஞ்சியங்களுக்கும், உணவு பொருட்கள் பாதுகாக்கப்படும் நிலையங்களுக்கும், எலிகள் ஒழிப்பு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

மூன்று மாதங்களுக்குள் பூனைகள் பெருத்து விட்டன... அவைகளுக்குத் தாராளமாக பசும் பால் குடேற்றி, நோய்க் கிருமிகள் தொற்றாதபடி கொடுக்கப்பட்டன... வாரத்தில் சனி, ஞாயிறுகளில் பூனைகளுக்கு மீன், இறைச்சி உணவுகள் கொடுக்கப்பட்டன...

எலிகளைப் பிடிப்பதற்கு களஞ்சிய சாலைகளுக்குள் பூனைகளைக் கொண்டு விட்டனர்... பூனைகள் எலிகளைப் பிடிக்காமல் வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன..! எலிகளும் பூனைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன..!

அதிகாரிகள் அதிர்ந்து போனார்கள்... பூனைகளுக்கு எலிகளை விரட்டிப் பிடிக்க வேண்டிய அவசியமேற்படவில்லை... ஓடித்திரியும் நூற்றுக் கணக்கான எலிகளை, அவைகள் வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன..! ஒரு பூனையாவது ஓடிப்போய் ஒரு எலியைப் பிடித்ததாக மேலதிகாரிகளுக்குத் தகவல் கிடைக்கவில்லை.

மாதங்கள் கடந்தன..!

பூணைகள் தின்று கொழுத்து, நாய்களின் பருமனுக்கு பெருத்துவிட்டன.. எலிகளும் பூணைகள் அளவுக்கு பெருத்து விட்டன்! அவைகள் பேரன், பேத்தி, கண்டு பரம்பரைகளை பெருக்கிக் கொண்டிருந்தன..

பூணைகள் தங்களது வசிப்பிடங்களில், சாப்பாட்டுக்குப் பின் சொகுசாக தூக்கம் போட்டுக் கொண்டிருந்தன... அவைகளுக்கு எலிகளை விரட்டவோ, விரட்டிப் பிடித்துச் சாப்பிட வேண்டிய அவசியமோ ஏற்பட வில்லை... நேரத்துக்குப் பசும் பால், நேரத்துக்கு நேரம் இறைச்சியுடன் சாப்பாடு!

எதிர்ப்பில்லாத உலகத்தில் எலிகள் உண்டு கொழுத்துக் கொண்டிருந்தன..

பூணைகள் நாய் பருமனுக்கு வளர்வதைப் பார்த்து, எலிகள் பூணைகளின் பருமனுக்கு வளர்ந்தன!!

நாட்டில் நாசங்கள் அதிகமாகிக் கொண்டிருந்தன... இறக்குமதி செய்யப் பட்ட எந்த பூணையும், எலி பிடிக்கவில்லை என்ற செய்தி, அரசு அவதானிகளுக்கு எட்டியது..

அரசு எலிகள் ஒழிப்புத் திட்டத்தின் மூலம் பெரும் நஷ்டத்தைய டைந்தது... பூணைகள் இறக்குமதி செலவு, அவைகளுக்குரிய உணவு, மருந்து செலவுகள், அவைகளுக்குப் பாலுட்டுவதற்குக் கறவை, காளை மாடுகளை இறக்குமதி செய்த செலவுகள், அவைகளுக்கு பட்டி, தொட்டி, தீவனம், மருந்து வைத்தியம், பராமரிப்பதற்கு மனித உழைப்பு செலவுகள், அமைச்சர், அமைச்சு திணைக்கள், வெளிக்கள் களஞ்சிய ஊழியர்களின் ஊதியங்கள், அவர்களது ஊழல்கள், மோசடிகளினால் உண்டாகும் பாதிப்புக்கள் யாவும் அரசை பயமுறுத்தின்... அரசு விழி பிதுங்கி நின்றது!

இரண்டேகால் கோடி மக்கள் தொகையை விட.... எலிகளின் இனப் பெருக்கம் கூடிவிட்டால் என்ன செய்வதென்று குழம்பியது... திட்டத்தைப் பாதியில் நிறுத்தவதற்குப் பயந்தது. 'எதிர்க் கட்சிக் காரண்கள் எலிகளை விட மோசமானவன்கள்!' என்று மிரண்டது...

அரசு அவசரமாக பூணைகளை இறக்குமதி செய்த நாடுகளிலிருந்து நிபுணத்துவக் கமிட்டிகளை ஆய்வு செய்வதற்காக அழைத்தது..

ஜிந்து நாடுகளிலிருந்தும் நிபுணத்துவக் கமிட்டிகள் விசேஷ விமானங்களில் வந்திறங்கினர். பூணைகள் ஏன் எலிகளைப் பிடிப்பதில்லை என்ற ஆராய்ச்சியில் இறங்கினார்கள்... தற்போதைய எட்டு மாகாணங்களுக்கும் பரிசோதனைக்காக நிபுணத்துவக் கமிட்டிகள் அனுப்பி வைக்கப் பட்டன..

உருப்படியில்லாமல் சீரழிந்துக்கிடக்கும் வட மாகாணத்துக்கு எலிகள் ஒழிக்கும் திட்டம், தேர்தல் முடிந்த பின்னரே ஆரம்பிக்கப்படுமென

உணவு அமைச்சர் பத்திரிக்கை மாநாட்டைக் கூட்டி ஏற்கனவே அறிவித்திருந்தார்! இன்று எட்டு மாகாணங்களிலும், கடந்த மூன்று மாதங்களாக நிபுணத்துவ கமிட்டியின் ஆய்வுகள் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன..

இறுதியாக, சீனாவும், ரஷ்யாவும் பூனைகள் எலிகளை சாப்பிடாத காரணத்தைக் கண்டுபிடித்தன... மூன்று நேரமும் பூனைகளுக்கு பாலுணவும், மாமிச உணவும் கொடுப்பதால், பூனைகளுக்குப் பசியெடுப்பதில்லை எனவும், வயிறுகள் மந்தமாகி விட்டதெனவும், அதனால் அவைகளுக்கு எலிகளை விரட்டுவதற்கோ, விரட்டிப் பிடித்துச் சாப்பிடுவதற்கோ விருப்பம் ஏற்படாமல் போய்விட்டது! என்ற அறிக்கையை அரசிடம் சமர்ப்பித்தது..

இறுதியில் இந்தியா சமர்ப்பித்த அறிக்கையே உன்னதமான அறிக்கை என்று அரசு பாராட்டியது... ரஷ்யாவும், சீனாவும் பூனைகளைச் சாப்பிடாத காரணத்தை மட்டுமே கண்டு பிடித்தனர் என்றும், அவைகள் எலிகளைச் சாப்பிடுவதற்கான ஆய்வினை மேற்கொள்ளவில்லை என குற்றம் சாட்டியது!

பூனைகளுக்குப் பால் கொடுப்பதையும், மாமிசம் கொடுப்பதையும் நிறுத்திவிட்டு, அரைப் பட்டினி போட்டால், தானாகவே எலிகளை விரட்டிக் கொண்டு ஒட வேண்டிய நிலைமைகள் ஏற்படும் என்று தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது... பசியும், பட்டினியுமே மாற்றங்களை உண்டாக்கும் காரணிகள் என்று இந்தியா அடித்துச் சொன்னது...

எலி ஒழிப்புத் திட்டமும் படு தோல்வியடைந்ததை அறிந்த எதிர்க்கட்சிகள் ஏகோபித்து குரல் எழுப்பின...

“இந்தியா எப்போது பூனை வழங்கியது?.. அது எப்போது நிபுணத்துவ கமிட்டிக்குள் நுழைந்தது?..” என்று உரத்துச் சத்தமிட்டார்கள்...

உணவு அமைச்சர் பொறுமையாகப் பதிலளித்தார்...

“இந்தியா தரும்... ஆனால் தராது... என்றுதான் நினைத்தோம். இறுதி நேரத்தில்தான் தந்தது... இது பற்றி சபையில் கூறுவதற்கு எங்களுக்கு அவகாசம் கிடைக்கவில்லை! அதுவும் இந்தியா எப்போதும் வலது கையால் செய்யும் உதவியை, இடது கைக்கு தெரியாமலேதான் செய்யும்!..” என்று எலி ஒழிப்பு அமைச்சர் பதிலுரைத்தார்.

பாவம்! எதிர்க் கட்சிகள், அவைகள் ஒலமிடுவதைத் தவிர வேறு எதுவுமே செய்ய முடியாத கையறு நிலையிலிருந்தன...

மாகாண மட்டத்தில் செயற்படும் பால் பண்ணைகளில் தொழில் செய்யும் ஊழியர்கள், சிற்றாழியர்களின் குடும்பங்கள் செழிப்பாக வாழ்ந்து வருகின்றன.

தனர்... பாலுணவு... நல்ல ஊட்டச்சத்து... அவர்கள் உண்டு... களித்து... மினு மினுப்பான தேஜஸ் பெற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள். உயர் அதிகாரிகள் வெட்டவெளிச்சமாக அரச வாகனங்களிலேயே தனியார் நிறுவனங்களுக்கு பால் விநியோகம் செய்தனர்... ஊழலும், மோசடியும் எலி ஒழிப்புத் திட்டத்தின் மூலம் கொடிகட்டிப் பறந்தன...

அரசின் புஜங்கள் வளையத் தொடங்கின...

அடுத்த வரவு செலவுத் திட்டத்தை முன்வைக்கும் வரை நிலைமையைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாமல் தவித்தது... திட்டென அதன் கனவில் அமெரிக்காவை விமர்சிக்கும் இரண்டு நாடுகள் தோன்றின..

"யாமிருக்க பயமேன்? எவ்வளவு கடன் வேண்டுமானாலும் தருவோம்! நீங்கள் ஜமாயுங்கள்!" என்று அபயக் கரங்கள் நீட்டி மறைந்தன...

அரசு சிரித்து மகிழ்ந்து கடன் கிடைக்கும் வரை தனக்குத் தானே சில முதலுதவி சிகிச்சைகளைச் செய்துக் கொண்டது...

அன்றைய தினம் இரவோடிரவாக விசேஷ வர்த்தமானியில் ஹசல், பெட்ரோல், மண்ணெண்ணெய், பால் மா, சீனி, கோதுமை மா ஆகிய வற்றுக்கு மரண அடி விழுந்தன..!

"சர்வதேச சந்தை நிலவரங்களுக்கு எங்களால் ஈடு கொடுக்க முடியாது... தேசத்தின் மகுடம் காப்பாற்றப்பட வேண்டும்... மக்கள் தியாகம் செய்ய வேண்டும்!" என்று அமைச்சர் ஒருவர் காலை வானொலியில் கலக்கிக் கொண்டிருந்தார்..!

(யாவும் கற்பனை ?)

தினக்குரல்
ஜூலை 2013

வெள்ளி சிறித்திடம் கொலம்...

அந்த மாமரத்தடி அகதி முகாம் நிரந்தரமாகப் பல வருடங்கள் நிலைத்தி ருந்தாலும், 'இடைத் தங்கல் நிலையம்' என்றே புதிய நாமம் சூட்டப் பட்டிருக்கின்றது..! இங்கே குவிக்கப்பட்டிருக்கும் மனிதக் கும்பல்களில் வயதானவர்களும், சின்னங் சிறுக்களும், கர்ப்பினிப் பெண்களுமே காணப்பட்டார்கள்.

உயிரை மட்டுமே பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற நினைப்பில் இரவிலும், பகலிலும், காடுகளில் ஒடித்திரிந்து, மழையிலும், வெய்யி விலும் உழன்று, கறுத்து, மெலிந்து, தலைமுடி சடைபிடித்து, தாடி வளர்த்த ஆண்களும், தலைவிரி கோலமாய் பெண்களும் ஆதி மனிதர் களைப் போன்று பஞ்சை உடைகளுடன் காட்சிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சொத்து, சுகத்தோடு வாழ்ந்த மக்கள்... உள்ளதை, உழைத்ததை காய்ச்சிக் குடித்து, உண்டுக் களித்திருந்த மக்கள்... இன்று, நிர்க்கதி நிலையில், பல ஆண்டுகளாய் கூடாரங்களில் குவிக்கப்பட்டிருக்கும் துயர நிலையை, உலகப் போர்க்கால வரலாற்றில் எந்த தேசத்திலும் பார்த்திருக்க முடியாது.

ஆசனம் போல மேலுயர்ந்திருக்கும் மாமரத்து வேரில்தான் பார்வதி ஆச்சி சிலை போல உட்கார்ந்திருப்பாள்.

அவளுக்கு இன்னும் விலாசம் இருக்கிறதா..?

பெயர் கேட்டு அறிந்துக் கொள்ளும் அளவுக்கு அவள் மட்டும் மிஞ்சி யிருக்கிறாள்.

கணவனை, மகனை, மகளை, மருமகளை என்று எல்லா உறவுகளையும், உயிர்களையும் இழந்து, அவளது உயிர் மட்டும் அந்த உடலோடு ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதால், அங்குள்ள உயிர்களோடு இந்த முதாட்டியும் ஒருமித்துப் போயிருக்கிறாள்...

பார்வதி ஆச்சி, இறுதி யுத்தத்தில் ஊழித் தாண்டவம் ஆடி முடிந்த அந்த நாட்களை மீட்டினாள்.

நந்திக் கடல், முள்ளி வாய்க்கால், புது மாத்தளன்... வலைஞர் மடம், என்னும் வன்னிப் பெருநிலம்... அவள் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டாள்.

ஆயிரமாயிரம் மனித உயிர்கள் சாரி சாரியாக விமானக் குண்டுகளுக்கு இரையாகி, மலை மலையாய் குவிந்துக் கிடந்தப் பினங்களின் மேல் ஏறி தடுக்கி விழுந்து, மீண்டும் எழுந்து கால் போன போக்கில், உயிர் மட்டுமே மின்சீயிருந்த தங்கள் உடல்களைச் சுமந்து ஓடி வந்து நின்ற இருண்டக் காட்டை நினைத்தாள்.

குழந்தை, குட்டிகளோடு அல்லோலக் கல்லோலப்பட்டு ஓடிவந்த மனிதக் கும்பல்கள் திடீர் திடீரென்று காணாமற்போனார்கள். என்ன மாயம்? பூமி பிளந்து பாதாளத்துக்குள்ளே அவர்கள் வீழுந்து விட்டார்களா..? பேயிரைச்சலோடு விமானங்கள் பறந்தோடுகின்றன.

அந்த இரும்புப் பறவைகளின் நிழல்கள், தலையில் மோதித் தாக்குவது போன்ற பிரமையை உருவாக்குகின்றன. திடீரென மின்னலைப் போன்று கதீர் வீச்சுக்கள்... எதுவித சத்தமும் இல்லாமல், சனங்கள் எரி தனவில் ஏறிந்து கொண்டிருப்பது தெரிகிறது.

காடு எரிகிறது...

மரஞ்செடி கொடிகள் ஜமவாலை விட்டு அலை பரப்புகின்றன. மனித உடல்கள் எண்ணேய் நிறைந்தவை... புகை மண்டலத்தில் கொழுந்து விட்டு எரிகின்றன...

காற்று தூர்நாற்றத்தை வீச்கிறது...

உயிர் தப்பியவர்கள் உடலைச் சுமந்துக் கொண்டு ஓடுகின்றனர்...

இரவும், பகலும் கவிழ்ந்தத் தலையை நிமிர்த்தாமல், கெட்ட சொப்பனங்களாய் மீண்டும்.. மீண்டும் நிழலாடிக் கொண்டிருக்கும் நினைவுகளை மீட்டி... மீட்டிப் பார்ப்பதற்காய் அசை போட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறாள்...

“அம்மம்மா... அப்பம்மா...” சில நேரங்களில் “ஆச்சி” என்று கூவிக் கொண்டு, தன்னைச் சுற்றிச் சுற்றி ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் அந்தச் சிறுமி, பார்வதிக்குக் கிடைத்த புதிய உறவு...

போர்க்களத்தில் குண்டுகள் விழுந்து எரிந்துக் கொண்டிருக்கும் சவக் கிடங்கில் கண்டெடுத்த சின்னஞ் சிறு உயிர்... எந்தவித சொந்த பந்தமில்லாது இறுக்கி அணைத்துக் கொள்ளப்பட்ட மனிதப் பிணைப்பு...

வேதனையிலிருந்து தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொள்கின்ற நேரங்களி

லெல்லாம், அந்தச் சின்னவளின் தலையைக் கோதி விடுவாள் என்னென்று கண்டு, சீப்பு கண்டு, தலை கீவி எத்தனைக் காலங்கள்? அந்தக் குழந்தையின் தலை மயிர் சடை விழுந்து விடக் கூடாது, என்று விரல்களைச் சீப்பாக விரித்துச் சிறுமியின் தலையைக் கோதி விடுவாள்...

திடீரென அச் சிறுமியைப் பற்றிய நினைப்பு, அந்த முழு துயரச் சம்பவங்களையும் மீட்டியது...

குண்டுகள் மழையெனக் கொட்டும் போது... தீச் சுவாலைகளில் அகப்பட்டு பலர் அலறித் துடித்து, சத்தம் அடங்கி ஏரியும்போது... ‘குய்யோ... முறையோ...’ என ஒடி.. ஒடி... திக்குத் தெரியாத காடு மேடுகளில் ஏறி, இறங்கி... கணவன், மகன், மகள், மருமகளோடு சில இடங்களில் ஒருவரையொருவர் தொலைத்து... மீண்டும் தேடித் திரிந்து.. தொலைந்தவர்களைக் கண்டுபிடித்து... கைக்கோர்த்தபடி மூச்சு இறைக்க... இறைக்க... அரண்டு, மிரண்டு, ஒடிக் கொண்டிருந்தார்கள்...

மீண்டும் குண்டுத் தாக்குதல்... ஷெல் தாக்குதல்... தேஞ்க்களாய், வானத்தில் வட்டமிட்டுச் சுழலும் விமானங்கள்... தீச் சுவாலைகள்... பெருங் கூக்குரல்கள் புகை மண்டலம் அவர்களை மூடிக்கொண்டது. ஒருவரையொருவர் பார்க்க முடியவில்லை... புகைக் கலைந்து... வெளிச்சம் தெரிந்தது... அவரை மாத்திரம் காணவில்லை.

மகன் குமரன் அப்பாவைத் தேடி குண்டுகள் விழுந்த இடத்துக்கு ஒடினான். அவர் அகப்படவேயில்லை. மகனும், மருமகனும் கதறி அழுதார்கள். குமரனின் பின்னால் “அப்பா... அப்பா” என்று அழுது கொண்டு, பெற்றோரைப் பிரிந்த அந்த சிறுமி ஒடி வந்தாள். குமரன் அவளை ஒடிச் சென்று தூக்கிக் கொண்டான்.

அவர்கள் அந்த இடத்தை விட்டு நகரவில்லை. அப்பாவைத் தேடிக் கொண்டேயிருந்தார்கள். கடைசியில் அவரைக் கண்டார்கள். இரண்டு காலகளையும் இழந்து இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்தார். தன்னை அவ்விடத்தில் போட்டு விட்டு, அவர்களைத் தப்பி ஒடிவிடும்படி சத்தமிட்டார்.

மகனும், மருமகனும் அவரைத் தூக்கி எடுத்தார்கள். குமரன் சட்டையைக் கழற்றி துண்டாகிவிட்ட காலகளில் கட்டுப் போட்டான். அவனது மனைவியும், தங்கச்சியும் அவரைத் தூக்கிச் சுமந்துக் கொண்டு நடந்தார்கள்.

“ஆமிக்காரங்கள் வருவாங்கள் கொஸ்பிட்டல்ல சேக்கலாம்...” என்று மகன் குமரன் சொன்னான்.

“பிள்ளைகளா..! என்ன இவ்விடத்தில் வீசிப்போட்டு, ஒடுங்கோ குஞ்சுகளா..! நான் பிழைக்க மாட்டன்..! ஐயோ ஒடுங்கோ..! தம்பி என்ன கீழ் கிடத்துங்கோ ராசா..!” என்று அப்பா சத்தமிட்டார்..

குமரன் அவரை மெதுவாகத் தரையில் கிடத்தினான்.

“என்ற குஞ்சுகளா..!” என்று எல்லோரையும் பார்த்து, கைகூப்பி, தலையைச் சாய்த்துக் கண்ணே மூடிக்கொண்ட காட்சி... பார்வதியின் நினைவில் மீண்டும் வந்தது.

பார்வதியின் கணவன் ராமசாமி, எழுபத்தேழாம் ஆண்டு இனக் கலவரத்தில் உயிர் தப்பிய ஒரு பெருந்தோட்டக் குடும்பஸ்தர்... கப்பல் மார்க்கமாக அனைத்து அகதிகளோடும், காலியிலிருந்து வடபகுதிக்கு வந்து சேர்ந்தவர்... முப்பது... முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இப்பகுதி மக்களோடு வாழ்ந்து, அவர்களது பேச்சு, வழக்கு, சடங்கு, சம்பிரதாயங்களோடு ஒன்றிவிட்டவர். பெருந்தோட்டக் கூலித் தொழில் முறையிலிருந்து, நிலம் பெற்ற சுதந்திர விவசாயியாக சமூக மாறுதலை புதுப்பித்துக் கொண்டவர். இவரைப் போன்று, இறுதி யுத்தத்தில் ஆயிரமாயிரமாகச் செத்து மடிந்துப் போன மக்கள் கூட்டத்தின் பெரும் பகுதியினர் மலையக்கு குடிகளாவர்...

ஆச்சியின் மனதுக்குள் அந்தச் சம்பவம் படமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. கணவரை மடியில் இருத்திக் கொண்டு அவள் கத்தவும், மகள், மருமகள், எல்லோரும் கதறி அழவும்... குமரன் ஒரு யோசனை சொன்னான்.

“ஆமிக்காரன்கள் கண்டுவிட்டால், அப்பாவைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் எந்த இடத்திலயாவது வீசி... எரிச்சுப் போடுவான்கள். அதுக்குள்ள நாங்கள் காட்டுக்குள்ளக் கிடத்தி தகனம் செஞ்சு போடுவம்..!”

எல்லோருக்கும் அது சரியெனப்பட்டது.

மகன் குமரனும் தங்கச்சி ஈஸ்வரியும் அப்பாவைச் சுமந்துக் கொண்டு காட்டுக்குள் போனார்கள்... ஒரு பொட்டலில் அவரைக் கிடத்தினார்கள். காட்டுச் சறுகுகள், விறுகுக் குச்சிகளைச் சேர்த்து குவித்தார்கள். குமரன், பக்கத்தில் ஏரியும் நெருப்பைக் கொண்டு வந்து தீ மூட்டினான். சாவோடு போராடிக் கொண்டிருக்கும் அந்த நிலைமையிலும், அவரது உடல் ‘தகனம்’ செய்யப்பட்டது.

“நாய், நரிகள் கடிச்சுக் குதறி, நாறி, புழுத்துப் போகாம்... மனுசன் சாம்பலா போயிட்டுது...” என்று பார்வதி நிம்மதியடைந்தாள்...

“மவன்..! சாம்பல் ஒரு பிடி அள்ளித் தா ராசா..! சீலத் துண்டால முடிஞ்சிக் கொள்றன்... நாங்க உயிர் பிழைச்சா, என்டைக்காவது கடல்ல கரைச்சுப் போடுவம்..! முடியாட்டி ஒடையிலாவது விடுவம்..!”

குமரனும், மகளும் பிடி சாம்பல் அள்ளிக் கொடுத்தனர்.

அவர்கள் பயணம் கால்கள் போனபடி தொடர்ந்தன.

முழு நாளும் நடந்தனர்.

இரவு மணி பன்னிரண்டு..

பனிக் குளிர் வீசியது. நிலவோளி பேருதவியாக வந்தது. மேகங்கள் தெளிந்த வாளில் வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தன. அவர்களால் நடக்க முடியவில்லை. பார்வதிக்கு கால்கள் பின்னின. மகனும், மருமகனும் அவளை அணைத்துப் பாதையோரமாக அமரவைத்தனர். குமரன் மேல் சட்டை இல்லாமல் இருந்தான்...

வைகறை வெளிச்சம்... பொழுது புலர்ந்தது...

அவர்கள் இன்னும் மௌனமாக நடந்தார்கள். வழியில் பின்புறமாக பலத்த வாகனச் சத்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தனர். ஆயி வாகனம் வந்துக் கொண்டிருந்தது. குமரன் கைகளை நீட்டினான். வாகனம் நின்றது. அவர்களை ஏறச் சொன்னார்கள்.

வாகனத்தில் நிறைய அகதிகள் இருந்தார்கள். அவர்கள் எங்கோ முகாமுக்குக் கொண்டுச் செல்லப்படுகிறார்கள்.

வாகனம் வந்து நின்ற இடம்... மக்களை இறங்கச் சொன்ன இடம்... இந்த மாமரத்து ஓரம்...

இதுவும் ஒரு 'இடைத் தங்கல் நிலையம்'. ஐந்து வருசங்களுக்கு மேலாக அகதி மக்கள் இங்கே வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இப்போது இவர்களுக்குக் கொஞ்சம் கூரைத் தகரங்கள், கொஞ்சம் மரக்கம்புகள் கொடுத்து கூடாரம் கட்டிக் கொள்ளும்படி ராணுவம் கட்டளையிடுகின்றது. பூர்வீகமாக வாழ்ந்த அவர்களது பாரம்பரிய நிலத்துக்குப் போக முடியாதத் தடை விழுந்தது. மீள் குடியேற்றம், புனர்வாழ்வு எல்லாம் பொய்யாய், பழங் கதையாய் போய் முடிந்தன. புதிய இடங்களில், புதிய கூடாரங்கள் கட்டி குந்துவதுதான், புதிய வாழ்க்கையாக அமைந்தது... அவர்கள் வாழ்ந்த பூர்வீகக் குடியிருப்புக்களில் இன்று புதிய குடியேற்றங்கள் நடை பெறுகின்றன... காணுமிடமெல்லாம் ராணுவக் கட்டிடங்கள் காட்சி தருகின்றன...

யுத்தம் கைப்பற்றிய இடங்களிலெல்லாம் தமிழரின் வரலாற்று அடையாளங்கள் அழிக்கப்படுகின்றன... திரிபு படுத்தப்படுகின்றன... இந்த அதர்மங்களுக்கு மத்தியிலே, ஒரு பெளத்த சங்கம் ஆதரவு காட்டுவதற்கு முன்வந்தது!

"சொந்தக் காணிக்காரர்கள் தங்கள் நிலத்தில் விகாரைகள் கட்டுவதற்கு சம்மதித்தால், ஆறு லட்சம் ரூபாய்களில் வீடுகள் கட்டித்தரப்படும்" என்று விளம்பரம் செய்தார்கள்.

மக்கள் புனித பகவானின் சிலைகளையும், போதி மரங்களையும் கண்டு பயந்தார்கள்.

அவர் போர் சட்டையோடும், பூட்ஸ் கால்களோடும் நிற்பதாக நினைத்து மிரண்டார்கள்...

வாகனத்திலிருந்து ஜமாகக் கொட்டப்பட்ட மக்கள் கூட்டம், அழகைப் புலம்பல்களோடு முகாம் அருகில் வந்து குவிந்தார்கள்.

வெற்றுடம்போடு திரிந்த குமரனுக்கு அகதி முகாமுக்குள் இருந்த ஒரு பெரியவர், உடுத்திக் கொள்ளும்படி ஒரு பழையச் சட்டையைக் கொண்டு வந்துக் கொடுத்தார்.

அவரது உணர்வுகளை அறிந்த குமரன் அவரைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு கண் கலங்கினான்... அங்கே இருக்கும் எல்லோருக்கும் மௌனமும், பார்வையுமே பேசும் மொழியாகவிருந்தன...

வாய் திறந்து எவராலும் பேச முடியவில்லை. சட்டையைக் கொடுத்த பெரியவர், குமரனை வெறிக்கப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தார்.

தேக்கு மரங்களாய், தென்னை மரங்களாய் இளந்தாரிப் பொடியன்களை தன் கண் முன்னாலேயே பறிகொடுத்த அவரின் மேல் மிரட்சி படிந் திருந்தது.

எத்தனை ஆயிரம் இளைஞர்கள்..! யுவதிகள்..!

அவர்கள் எல்லோரும் எங்கே போய் மறைந்தார்கள்..? அவர் மனம் பயந்து நடுங்கியது.

அங்கு குவிந்திருந்த அத்தனை அகதிப் பெற்றோர்களின் கண்களுக்கும், குமரன் உறுத்தலாகவே தெரிந்தான்..

அங்கு சூடுபட்டு, வெட்டப்பட்டு, கொத்தப்பட்டு, குப்பைகளாக முகாமுக்குள் கொட்டப்பட்டிருக்கும் துயரச் சூழ்நிலைக்குள்ளும், மன்னார், மலைநாடு, மட்டக்களப்பு, திருமலை, என்று பிரதேசவாதங்களைப் பேசிக்கொண்டு ஒரு திருநீறு பட்டை பூசிய மனிதனும் திரிந்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் பார்வதி ஆச்சியிடம் போய், "நீ மலை நாடே..? எப்ப வந்த நீ..? ஏன் வந்த நீ..? உங்கட சனங்களுக்கும், எங்களுக்கும் என்டைக்குமே பிரச்சனதான்..." என்று ஏரிச்சலோடு பேசினான்.

ஆச்சிக்கு கோபம் கொதித்தெழுந்தது... "விசரனே..! இதுக்குதான்டா சிங்களவன் உதைக்கிறதும்... கொல்லுறுதும், நியாயமென்டு தெரியது... உன்ன மாதிரி பேயன்கள் இருக்கிறவரைக்கும் தமிழன்கள் உதை பட்டுத்தான் சாக வேணும்!.."

ஆச்சியை முகாமுக்குள் உள்ளவர்கள் சாந்தப்படுத்தி திருநீறு பட்டையை ஏசி விரட்டினார்கள்...

பார்வதி, மகள், மருமகள் மூவரும் தங்களை மறந்து மரத்தடியில்

நித்திரையாகினர்.

அவர்கள் அருகில் குமரன் அமர்ந்திருந்தான்.

மனித உயிர்களின் அந்த அவலமான இரவும் சூனியமாகவே முடிந்து விடிந்தது...

காலையில் கோப்பி, தேயிலைச் சாயம் தருவதாக வாகனம் ஒன்று வந்து நின்றது. வாடி வதங்கிக் கிடந்தவர்கள் மத்தியில் சலசலப்பு ஏற்பட்டது. ஆவலோடு வாகனத்தை நோக்கி ஓடினார்கள். சிலர் பிளாஸ்டிக் கோப்பைகள் வைத்திருந்தார்கள். குமரன் எழும்பி வெறுங் கையோடு வாகனத்தை நோக்கிச் சென்றான். சிறிது நேரச் சுணக்கத்துக்குப் பின் வெறுங் கையோடு திரும்பிவந்தான்..

“கோப்பித் தண்ணி கிடைச்சுதோ..?” பார்வதி கேட்டாள். குமரன் திரு திருவென விழித்தான். முகத்தில் இருள் கவ்வி பயத்தால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான்..

“அம்மா..! ஆமிக்காரங்கள் என்ன அடுத்த முகாமுக்கு வரச் சொல்லி வாகனத்தில் ஏறச் சொல்லுவாங்கள்..!”

அவன் கண் கலங்கினான். அவனைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு அந்தக் குடும்பம் ஈனக் குரலில் சத்தமிட்டது. நாலைந்து துப்பாக்கிக்காரர்கள் வேகமாக ஓடி வந்தனர்.

“நெகபல்லா லொரியட்ட..! லொரிக்குள்ளே ஏறுடா...” என்று அவனை முரட்டுத்தனமாக இழுத்துக்கொண்டுப் போனார்கள்..

தனித்து விடப்பட்டப் பெண்கள் மூவரும் தலையிலும், மார்பிலும் அடித்துக் கொண்டு பின்னால் ஓடினார்கள். குமரன் கண்ணீரோடு அவர் கஞக்கு ஆறுதல் சொல்லும் போதே வாகனம் இழுத்தது. வாகனத்தின் பின்னாலேயே மூவரும் ஓடிக் கொண்டேயிருந்தார்கள்...

வாகனம் ஓடி மறைந்தது.

ஆறுதல் சொல்லிவிட்டு, சாகப் போகும் அவன் ‘காணாமல் போனான்..!’

ஸ்வரியும், கனகமும், பார்வதியைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு அழு தார்கள். அழுதழு கண்ணீர் இல்லாத அழுகையே மிஞ்சியது. வாகனம் போன திசையைப் பார்த்து அவர்கள் கல்லாகச் சமைந்துக் கிடந்தார்கள். அந்த முகாமில் எவரும் எவருக்கும் ஆறுதல் சொல்லிக்கொள்ளும் மன நிலையில் இல்லை. விடியும் வரை அந்த அடர்ந்தக் காட்டுப் பாதையில் நின்றவர்கள், விடிந்த பின்னரும் அந்த இடத்திலேயே நின்றார்கள். அந்தி

சாயும் வரை வேறு எந்த வாகனங்களும் வரவில்லை.

பார்வதி மார்பிலும், தலையிலும் அடித்துக்கொண்டு, ஆவேசமாய் அழுது கொண்டிருந்தாள். அவளின் தொண்டையிலிருந்து குரல் வெளி வரவில்லை.

நா வரண்டு, தொண்டை வரண்டு, மன உணர்வுகள் எல்லாமே வரண்டு போக வாடி நின்றாள். ஊமைகளாய் தலையில் கைகளை வைத்துக் கொண்டு, ஈஸ்வரியும், கனகமும் நடு வீதியில் குந்தி இருந்தார்கள்.

சாயங்காலப் பொழுது இறங்கியது. மிக வேகமாக நேற்று வந்த அதே வாகனம் பயங்கர உறுமலோடு வந்து நின்றது. மகனை இழுத்துச் சென்ற அதே ஆயுததாரிகள் வந்து நின்றனர்.

அவர்களின் முன்னால் சென்று அகதி முகாமில் இருந்த அத்தனை பேர்களும் கூக்குரவிட்டு நெருங்கினார்கள்.

“எங்கே எங்கட பிள்ளைகள்? எங்கே கொண்டு போனேங்கள்..?” என்று ஆவேசமாகக் கத்தினார்கள்.

அவர்களுக்கு மொழி விளங்கவில்லை...

அவர்கள் சொன்னது இவர்களுக்கும் விளங்கவில்லை...

அவர்கள் சில படிவங்களை அள்ளி பலவந்தமாகக் கொடுத்துவிட்டு, வாகனத்தில் ஏறிச்சென்று விட்டார்கள்.

‘காணாமற் போனோர் பற்றிய விண்ணப்பம்’

“இந்தப் பேயன்களே நேத்து எங்கடை பிள்ளைகளைக் கொண்டு போனவன்கள்..! இன்டைக்கு இவன்களே படிவங்களை கொடுக்கினம். கடவுளே..! யாரிட்ட இந்த அநியாயத்தைச் சொல்றது..?”

வெளிச்சமே இல்லாத இருண்டு போய்க் கிடக்கும் அந்த அகதி முகாம், துயரக் குரல்களை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது. தன்னாந் தனியான நடுக் காட்டில்... நிசப்தமான இரவு நேரத்தில்... இந்த அவலக் குரல்கள் பயங்கரமானச் சூழலை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

காட்டு ஜீவராசிகள்கூட பயந்து ஓடி ஒளிந்திருக்கலாம்.

மேலும் இவ்வாறு இரண்டு வருகூக் காலங்கள் எதுவித அர்த்தமு மின்றி அந்த முகாமில் அழிந்து முடிந்தன.

கனகம் தன்னை சுமங்கலிப் பெண்ணா..? கைம் பெண்ணா..? என்ற முடிவுக்கு வர முடியாமல், பார்வதி அம்மாளின் கால்களில் விழுந்துக் கலங்கினாள்.

கண்ணார, மனமார கணவனின் மரணத்தை... பின்ததைப் பார்த்தவர்...

இன்னும் எரித்தச் சாம்பலை முந்தானையில் முடிச்சுப் போட்டு, வைத்துக் கொண்டு, நான் கைம்பெண் என்று உரத்து நினைக்கும் அவள், அந்த அபலை கேட்கும் கேள்விகளுக்கு இரண்டு வருசங்களாகப் பதில் கூற முடியாமல் மௌனித்துப் போய் இருக்கிறாள்.

மரணங்களைக் கண்டுகொள்கின்ற மனம், அழுது, புலம்பியத் துயரத் துக்குப் பின்னர் ஆறுதலடைகின்றது. ஆனால், காணாமல் போன உறவு களைத் தேடிக் கொண்டிருக்கும் மனம் படுகின்ற அவஸ்தையை விவரிக்க முடிவதில்லை.

இன்று குளிப்பதற்கு பெளசர் தண்ணீர் கிடைத்தது.

அகதிகள் நீரில் நனைந்த சுகத்தில் துயர் மறந்திருந்தனர். கனகமும், ஈஸ்வரியும் தர்மச் சேலைகளை உடுத்திக் கொண்டு, பார்வதி அம்மாளின் அருகில் வந்து அமர்ந்தார்கள்...

கனகம் உணர்ச்சித் ததும்பும் அந்த வார்த்தைகளைக் கொட்டித் தீர்த்தாள்.

"மாமி..! அவர் மோசம் போயிருப்பார்..! நான் கைம் பெண் என்டு ஊருக்குக் காட்ட வேணும். கருமாதி செய்ய வேணும். மோட்ச விளக்கு ஏத்த வேணும்.. அவர் மோட்சத்துக்குப் போக வேணும்..."

இன்று வரை கல்லாக்கிக் கொள்ளாதிருந்த தன் மனதை, பாறையாக்கிக் கொண்டாள் பார்வதி அம்மாள். மகன் மோட்சம் அடைய வேண்டும் என்று சிவபூராணத்துச் சில வரிகளை முனுமுனுத்தாள். அந்த இடத்தில் அவர்கள் இருவரும் விதவைகள்... அவர்களைப் போல, அந்த முகாமுக்குள் எத்தனை விதவைகள்?

தத்திரிக்கையில் படித்த செய்தி ஒன்றை பார்வதி அம்மாள் நினைத்தாள்... எவனோ ஒரு மந்திரி சொல்லியிருந்தான், என்பத்தொன்பதாயிரம் விதவைகள் இருக்காங்களாம்..! அது லச்சமாகவும் இருக்கலாம்...

அவர்கள் கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு, கண்களை மூடிக்கொண்டு மனதுக்குள் பிரார்த்தனை செய்தார்கள். இதுவரை சுமந்து வைத்திருந்த பாரம் அன்றைய இரவோடு இறக்கி வைக்கப்பட்ட உணர்வாய் நிம்மதி யாக மரத்தடியில் சாய்ந்தார்கள்.

விடிந்தது...

அகதி முகாமில் அன்றைய ஒரு நாள் பொழுதும் அவர்களைப் பொறுத்தளவில் அழிந்துப் போனது...

காலையில் எழுந்த கனகமும், ஈஸ்வரியும் கோப்பி கலக்கினார்கள். அம்மாவுக்கும், சின்னவருக்கும் கொடுத்தார்கள். தாங்களும் கோப்பி குடிப்பதற்கு கோப்பைகளைத் தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

திடீரென ஒரு வண்டி, பூதம் போல வந்து நின்றது.

வண்டியிலிருந்து இறங்கிய துப்பாக்கிக்காரர்கள், முகாமுக்குள் நுழைந்தனர்.

அவர்கள் கனகம், ஈஸ்வரியை விசாரிக்க வேண்டும் என்றனர். அவர்களைக் கூடாரத்துக்கு வரும்படி அதட்டினார்கள்.

விரியனை... புடையனை... மிதித்தவளாய் பார்வதி மிரண்டு போனாள்.

துப்பாக்கிக்காரர்களிடம் ஓடிப் போய் பிள்ளைகளை விடும்படி சத்த மிட்டாள்.

அவளை இடித்துத் தள்ளிவிட்டு அவர்கள் அவ்விரு பெண்களையும் இழுத்துச் சென்றார்கள்.

அகதி முகாமே குழுறிக் கொந்தளித்தது... அவர்கள் உரத்துச் சத்தமிட்டார்கள்.

புல்லாய்... புழுவாய்... பூச்சிகளாய் மிதிபட்டுக் கொண்டிருக்கும் அவர்களால் வேறு என்ன செய்து விட முடியும்..?

எதிர்ப்பு... துடிப்பு... வெறி... ஆவேசம்.. என்ற உணர்வுகளைல்லாம் செத்து மடிந்து விட்ட இந்த நிலைமையில் எரிந்து, கருகி முண்டங்களாய் நிற்கும் பனைகளாய், தென்னைகளாய் அவர்கள் நின்றார்கள்...

இன்று காலையில், வெட்ட வெளிச்சத்தில் பலரின் கண்முன்னால், கனகமும், ஈஸ்வரியும் 'காணாமல்' போனார்கள்..!

பார்வதி அம்மாள் சயநினைவை இழுந்தவளாய்... பிள்ளைகளைப் பறி கொடுத்தும், பதட்டமில்லாமல் நின்றுக் கொண்டிருந்தாள். அவள் தள்ளாடிக் கொண்டு மாமரத்தடியில் அமர்ந்து கொண்டாள். தலை கவிழ்ந்திருந்தது. அவளது குடும்பத்தில் கணவனை, மகனை, பறிகொடுத்த நிலையில், இன்று மகளையும், மருமகளையும் பறிகொடுத்து விட்டு, தனி மரமாக நிற்கிறாள். அவளோடு அண்டியிருக்கும் ஊரும், பெயரும் அறியாத உறவாக அந்தச் சிறுமிய மட்டும் உரசிக் கொண்டு நின்றாள்.

"இன்டைக்கோ, நாளைக்கோ நான் போய் சேந்த புறகு, என்ற பூர்வீகமும் முடிஞ்சுப் போகும்... இந்தப் புள்ளையினர் எதிர்காலம் எப்படியாகும்..? எத்தன பேர்களின்ட எதிர்காலமெல்லாம் எப்படியெல்லாமோ போச்சு... அப்படியே இவருக்கும் போகட்டும்..!"

"ஹஹ ஹஹம்... ஹஹம்... அப்படியெல்லாம் போகாது... இவள் ராசாத்தி

போல வாழப் போற காலம் திரும்பி வரும்...” பார்வதி ஆச்சியின் மனம் இன்னும் தளராது, சவால் விட்டுக்கொண்டிருந்தது.

அவள் மெதுவாகத் தன் சேலை முந்தானை முடிச்சைத் தடவிப் பார்த்தாள். அது பத்திரமாக இருந்தது...

அவளின் அசை போடும் மனம் மட்டும் நடந்து முடிந்தக் கொடுரேங்களை நிதானமாக மீட்டிக் கொண்டிருந்தது.

ஆயிரமாயிரம் சம்பவங்கள் அவளது புண்பட்ட நெஞ்சுக்குள் படம் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. வாழ்ந்த ஊரை நினைத்தாள்... ஊர் சனங்களை நினைத்தாள்... எத்தனை கோயில்கள்... எத்தனை பாடசாலைகள்... எத்தனை வீடுகள்... வாழ்வு தந்த வயல்கள்... தோட்டங்கள்... குளங்கள்... மரங்கள்... வாழ்க்கையின் ஆதாரங்கள்... அத்தனையும் இழந்து... ஜிடமாக... வெட்டவெளியில் குப்பைகளாகக் குவிக்கப்பட்டிருக்கும் இந்தச் சனங்களின் நிலையை நினைத்தாள்...

பார்வதி அம்மாளின் இறுதி ஆறு வருசங்களும் இந்த ‘இடைத் தங்கல் முகாமிலேயே’ முடக்கப்பட்டுக்கிடக்கின்றன...

மறுநாள் விடிந்தது...

ஆச்சி இன்னும் எழும்ப வில்லை... சிறுமி ஆச்சியைத் தட்டி எழுப்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆச்சி இன்னும் எழும்பாததைக் கண்டு, அவள் அழுதாள். கிறிது நேரத்தில் முகாமில் சலசலப்பு ஏற்பட்டது.

பார்வதி அம்மாளைச் சுற்றி கூட்டம் கூடியது.

வழைமைப் போல துப்பாக்கி வண்டி வந்தது. பார்வதி அம்மாளை உருடிப் புரட்டினார்கள். சேலையில் முடிச்சு... ஒருவன் அவிழ்த்துப் பார்த்தான்... வெறும் சாம்பல்...

கணவனின் பிடி சாம்பல் முடிச்சு...

அதை அப்படியே ஒருவன் முடிச்சுப் போட்டான். பார்வதி அம்மாளை வண்டியில் தூக்கிப் போட்டார்கள். இன்னும் பல பினங்களும் வண்டிக்குள் கிடந்தன.

கொஞ்சம் கூட மனிதாபிமானம் இல்லாத அவர்கள், பின்தின் சொந்தக் காரியான சிறுமியையும் சவ வண்டிக்குள்ளேயே ஏறச்சொன்னார்கள். அவள் ஆச்சியின் அருகில் உட்கார்ந்துக் கொண்டாள்.

“ஆச்சிய டொக்டரிட்ட கூட்டிக்கொண்டு போறம் அக்கா..!” சிறுமி ஒரு அகதிப் பெண்ணைப் பார்த்து புன்னகை செய்தாள்.

இரு துப்பாக்கி இளைஞர் அந்த சிறுமியின் பாமரத்தனத்தை அறிந்து மனதுக்குள் வேதனைப்பட்டான். அவளை அனாதை சிறுவர் மடத்தில் ஒப்படைத்து விடுவதே துப்பாக்கிக்காரர்களின் ஏற்பாடாகவிருந்தது...

முள்வேலிக்குள் நிர்க்கதியாய், வெறுங்கைகளோடு மௌனித்து நின்று கொண்டிருக்கும் மனித இனங்கள்... கை நிறைய ஆயுதங்களைச் சுமந்து நிற்கும் இன்னொரு மனித இனத்தை வெறிக்கப் பார்த்துக்கொண் டிருந்தன...

போர், கந்தகத் தீயை உமிழ்ந்து முடித்திருந்தது...

சர்வமும் வெந்து தணிந்து போய்விட்ட ஓர் காலத்துக்கு, இனியும் ஆயுதங்கள் தேவைதானா..?

அவர்களின் தீட்சண்யமான பார்வை மனித உலகத்தைத் தேடிக் கொண் டிருந்தது...

(யாவும் கற்பனையல்ல!)

வீரகேசரி
அக்டோபர் 2011

2. விடையோகம் புருஷ நடைண்டு..?

அந்த மனிதனை ஒரு 'பிச்சைக்காரன்' என்று என்னால் சொல்ல முடியவில்லை. 'அவன் ஒரு பிச்சைக்காரன்' என்று என்னால் தீர்மானிக் கவும் முடியவில்லை. சமுதாயத்தில் சக மனிதனிடம் கையேந்தி வாங்கிச் சாப்பிடும் அளவுக்குத் தாழ்ந்து வீழ்வதற்கு ஒரு பிரஜையின் நிலைமை ஏன் மாறுபடுகின்றது...? பிச்சைக்காரர்களாக ஒரு பிரிவினர் மாறிவிட்ட பிறகும், அவர்கள் மத்தியிலும், பல உயர்வு, தாழ்வு கொண்ட பிரிவினர் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றனரே..?

எனக்கு சமுதாய ஆய்வு செய்யக் கூடிய அளவுக்கு ஞானம் போதாது... எனது சந்தேகம்... அதற்கான கேள்விகள்... யாவற்றையும் விட்டுவிடு வோம் என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்து விட்டேன்.

அவன்... அந்த பி...ச...சை...க்...கா...ர...ன்... இன்னும் நான் இருக்கும் அந்த பஸ்ஸில் பாடிக் கொண்டுதான் இருக்கிறான்... பாட்டு இன்னும் முடிய வில்லை..

அவன் பஸ்ஸில் ஏறியவுடன்... தன்னை பிரயாணிகள் மத்தியில் அறி முகப்படுத்திக் கொண்டதே விணோதமாக இருந்தது... அவன் தன் தாய் மொழியான சிங்களத்தில் துள்ளியமாகச் சொன்னான். அவனது வார்த்தைகள் நன்றாக மனனம் செய்துக் கொள்ளப்பட்டவைகளாகும்... ஒவ்வொரு பஸ்ஸிலும் அந்த ஆரம்ப உரையை அவன் ஆற்றுவான் போலிருக்கிறது...

"நோனாவருனி... மஹத்வருனி..., ஒப யன கமன் சுப கமனக் வேவா!.. சுமன சமன் தெவி பிழிட்ட்டய்!.. மம பொரு, வஞ்ச்சா, ஹோரக்கம், கரன்னே... நே... மம மினீ மரன்னே... நே... ஒபே கமன் சுப கமனக் வென்னட்ட மம கீத்தயக் காயனா கரமி... மட்ட சுளு ஆதாரயக் தெய்கியா பலாபொரோத்து வெனவா..." (நான் பொய், களவு, சூது, கொலை செய்து வாழ்பவன்ல்ல... உங்கள் பயணம் சுபமானதாக வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து ஒரு பாடலை பாடுகிறேன்... உங்களால் முடிந்த உதவியை

செய்யுமாறு கேட்டுக் கொள்கின்றேன்...)

அவன் பாடுவதற்கு முன்பு வாயினால் இசையை (இன்டர்லாட்) எழுப் பினான்... “டொட டொட டொங்... டொட டொட டொங்...” தோளில் தொங்கிய கிட்டார் கருவியை மீட்டினான்... அந்தப் பாடல் எனக்கு இன்னும் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது... சிங்கள பைலா சக்கரவர்த்தி என அழக்கப்படும் எம். எஸ். பெர்னான்டோ பாடியதுள்ளல் இசை அது...

'லஸ்ஸன ரோச மலக்
மட்ட லஸ்ஸன நே..!
லஸ்ஸன சமனவயத்
மட்ட லஸ்ஸன நே..!
லஸ்ஸன கிசிம தெயக்
மட்ட லஸ்ஸன நே..!
லஸ்ஸன நே..!
ஆதரவந்தியே
ஓப.. வாகே நே..!"

(அழகிய ரோஜா மலர் எனக்கு அழகாக இல்லை..! அழகிய வண்ணத்திப் பூச்சியும் எனக்கு அழகாக இல்லை..! அழகான எதுவுமே எனக்கு அழகாக இல்லை..! அன்பிற்கினியவளே! உன்னைப் போல எதுவுமே அழகாக இல்லை..!)

இளமையில் காதல் தாகம் கொண்ட ஒரு இளைஞன் தன் காதலியிடம் பாடுகின்ற பாடல் இது... பஸ் ரசிகப் பயணிகளின் மனதைக் கவர்ந்தது...

அவன் மீண்டும் பாட்டுக்கிடையிலான ‘உந்து இசையை’ (இன்டர்லாட்) வாயிலேயே இசைத்தான்.. “டொட டொட டொங்... டொட டொட டொங்...”

அந்தப் பிச்சைக்... இல்லை... இல்லை... அந்த ஆளை நோட்ட மிட்டேன்... அவன் அணிந்திருக்கும் டெனிம் ட்ரவசர் ஆயிரத்து ஐநூறு ரூபா பெறும்... ஸ்போட்ஸ் சப்பாத்து இரண்டாயிரம்... கைக் கடிகாரம், செம்பு வளையல் இரண்டும் ஆயிரத்து ஐநூறு... டெ சேட் தொள்ளாயிரம்... கிட்டார் ஏழாயிரம்... எல்லாம் மொத்தமாக பன்னிரண்டாயிரத்துத் தொள்ளாயிரம் ரூபா பெறுமதியாகும்!!

பாடல் முடிந்ததும் பஸ் பயணிகளிடம் அன்றைய ‘திவயின்’ பத்திரி கையை மடித்து, நீட்டிக் கொண்டு வந்தான்... கையேந்தவில்லை..!

எல்லோரும் சில்லறை போடவில்லை... பத்து... இருபது... என்று நோட்டுக்களையும்... ஏழை பாழைகள் ஐந்து ரூபாய் ‘புவனை’ போட்டார்கள்...

எனக்கு பாரதியார் ஞாபகம் வந்தது... அவர் கை நீட்டி யாரிடமும் காச கேட்க மாட்டாராம்... விரித்த கையை நெஞ்சுக்கு நேராக வைத்துக் கொண்டு, நன்பர்களைப் பார்த்து “காச இருந்தால் என் கையில்

வைய்யுங்கள்..” என்பாராம்..!

“பொஹோம் ஸ்துதிய்..! பொஹோம் ஸ்துதிய்..!” என்று கூறிக்கொண்டே பின் கதவு வழியாக இறங்கிச் சென்றவன் மீண்டும் முன் கதவால் ஏறி, நன்றியும் சுப்பயணத்துக்கு வாழ்த்தும் கூறி... அடுத்து நிற்கும் பஸ்ஸுக்குள் உற்சாகமாக ஏறினான்...

இவன் எடுப்பது பிச்சையா...? அல்லது காலத்துக்கேற்ப பிச்சைக் கேட்பது நவீனமயமாக்கப்பட்டுள்ளதா...? இவனை என்ன சொல்லி அழைப்பது..?

‘ஆஜானுபாகு’வாக இருக்கின்றான்... சவரம் செய்யப்பட்ட பிரகாசமான முகம்... வறுமையின் அடையாளம் இம்மியளவும் இல்லை... இவனுக்கு உழைத்துத் தொழில் செய்து பிழைக்க முடியாதா..? மீண்டும் என்னுள் சமுதாயக் கேள்வி எழும்பிவளைந்து நின்றது...

ஓளவையார் “எற்பது இகழ்ச்சி” என்று ஏனாம் செய்து விட்டு.. அடுத்த வரியில் “அறம் செய்ய விரும்பு..” என்று போதனை செய்தது முரணாக இல்லையா..? என்னமோ சங்க காலத்தில் புலவர்கள் யாவரும் கையேந்திதான் வாழ்ந்தார்கள் என்ற வரலாறு இருக்கின்றபோது, ஒரு கிட்டார்காரன் கையேந்துவதில் என்ன விவகாரம் இருக்கின்றது...?

இந்த கிட்டார் பிச்சைக்காரனின்... இந்த டெனிம் பிச்சைக்காரனின் ஒரு நாள் வருமானம் எவ்வளவு கிடைக்கும் என்ற ஆய்வில் மனம் நுழைந்தது... பஸ் வண்டி இன்னும் அரை மணித்தியாலம் சென்றுதான் புறப்படும்..

நானிருந்த பஸ்ஸில் நாற்பது பேர்கள் வரை இருந்தார்கள்... அவர்களில் சிலர் ஜன்னல் பக்கம் திரும்பிக் கொண்டும், புத்தகத்தைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தாலும் அவர்களுள் இருபது பேர் பத்து ரூபாய் வீதம் போட்டிருந்தாலும்... 200 ரூபாய் கிடைக்கும்..

கொழும்பு, கண்டி போன்ற நகரங்களில் ஒரு நாளில் குறைந்தது நூறு பஸ்களாவது வந்து போகும்... அந்த கிட்டார்காரன் 25 பஸ்ஸில் ஏறி இறங்கினால், சராசரி ஒரு பஸ்ஸில் 10 கருணையாளர்கள் 10 ரூபா வீதம் கொடுத்தால், 100 ரூபாவாகும்... 25 பஸ்ஸில் ஒரு நாளைக்கு 2500 ரூபா கிடைக்கும். ஆகவே ஒரு மாதத்தில் அந்த கிட்டார்காரன் 75000 ஆயிரம் ரூபாய் சம்பாதிக்கிறான்.

இந்த கிட்டார்காரனுக்கு வெளிநாடு போவதற்கு ஏஜன்சி... விசா... கள்ள விசா.... இவையெல்லாம் தேவையா...? எனது ஆய்வு மூளை பம்பரமாகச் சுழன்றது.... “வாழ நினைத்தால் வாழலாம்... வழியா இல்லை பூமியில்...?” என்ற கண்ணதாசனின் வரிகள் என்னிடம் வினா தொடுத்தன...

பஸ் இன்னும் புறப்படவில்லை... ஒரு இளம் பெண் பஸ்ஸுக்குள்ளே

எறினாள். பல வகையராக்களில் அதிஷ்ட சீட்டுக்களை நீட்டிக் கொண்டு...

“அத அதினவா...” என்று எல்லோரிடமும் வந்தாள்..

எல்லோருமே அவளிடம் டிக்கெட் வாங்கினார்கள். நானும்தான் வாங்கி ணேன்... அவள் அழகான பெண் என்பதற்காகவா... அல்லது கௌரவப் பிரச்சினையாலா..?

அவள் தொப்பி அணிந்திருந்தாள்... தோளில் ஒரு பை தொங்கியது... பணத்தை பைக்குள்ளே போட்டுக் கொண்டாள்... பத்து டிக்கட் விற்றி ரூப்பாள்... 2 ரூபா கமிஷன் என்றாலும் அந்த பஸ் வண்டியில் 20 ரூபாய் அவளுக்குக் கிடைத்தது... அப்படியென்றால் ஐம்பது பஸ்ஸில் 20 ரூபாய் வீதம் 1,000 ரூபாய் கிடைக்கும். ஒரு மாதத்துக்கு 30 ஆயிரம் சம்பாதிக் கிண்றாள்... மனம் கூட்டிப் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தது...

அவளும் இறங்கிச் சென்று விட்டாள்...

அடுத்து ஒரு கடலைக்காரன் நுழைந்தான்...

பொறித்த நிலக் கடலை... அவன் லாவகமாக ஒரு கையில் ஏந்தியிருக்கும் பேசனைச் சுற்றி... பாமசியில் மாத்திரை போட்டுக் கொடுக்கும் ஒரு காகித கவர் மாதிரி அடுக்கியிருந்தான்... நடுவே பொறித்த கடலை... மறு கையில் ஒரு அழுக்குப் படிந்த பிளாஸ்டிக் குப்பி... அதற்குள்ளே உப்புத் தானும், மிளகாய்த் தானும் கலந்த ஒரு கலவை வைத்திருந்தான்...

பேசினுக்குள்ளிருக்கும் அந்த சிறிய மூடியில், இரண்டு தரம் அள்ளி காகிதப் பக்கட்டுக்குள் போடுகிறான்... பிறகு பிளாஸ்டிக் குப்பியை பக்கட்டுக்குள் பிசுக்கி, ஒரு குலுக்கு குலுக்கிக் கொடுக்கிறான்... நிலக் கடலை, உப்புக் கலந்த மிளகாய்தானுடன் ருசியாக இருக்கிறது..!

கடலை வாங்கிகளும் ஒரு பத்து பேர் இருப்பர்... 10 ரூபாய் வீதம் ஒரு பஸ்ஸில் 100 ரூபாய் கிடைக்கிறது. அவன் 50 பஸ்ஸில் ஏறி, இறங்கினால் ஒரு நாளைக்கு அம்மாடி... 5 ஆயிரம் கிடைக்கிறது..!

30 நாளைக்கு அம்மாடி... ஒன்றரை லட்சமா...? என் தலை சுற்றியது...

மனம் ஆதங்கப்படுகிறது,

“...வழியா இல்லை பூமியில்...?” கண்ணதாசன் மீண்டும் நினைவுக்கு வருகிறார்...

நான் பஸ்ஸில் ‘ட்ரவலிங் பேக்கை’ வைத்து விட்டு பக்கத்து சீட் காரரிடம் “டொயிலட்டுக்கு ஓடிட்டு வர்றேன்... கண்டக்டரிடம் சொல்லி வைங்க...” என்று இறங்கினேன்...

எந்தக் காலத்திலாவது... நாம் நினைத்துப் பார்த்திருப்போமா... கக்கூஸ் உள்ளேயும் கதிரையைப் போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டு 10 ரூபாய்

வாங்கும் 'அதிகாரி'யைப் பற்றி..?

"ஓன்றுக்கு அடிக்க" 10 ரூபாய்...

இரண்டுக்குப் போகவும் 10 ரூபாய்தான்.. அதை இன்னும் கூட்டவில்லை... என்றோ ஒரு நாள் வயிற்றைக் கலக்கியது... உபாதை தாங்க முடிய வில்லை... இந்த இதே பஸ் ஸ்டாண்ட் கக்கூஸில் நுழைந்தேன்... கதவைச் சாத்திக் கொண்டு நரக லோகத்தில் மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு கழித்தேன்... வயிறு சுகமாக இருந்தது..!

கழுவுவதற்கு வாளியைத் தேடி னேன்... அங்கே வாளிக்குப் பதிலாக ஒரு 'மினரல் வோட்டர் போத்தல்' கழுத்தறுக்கப்பட்ட முண்டமாய் அசுத்த நீரோடு சுவரோரம் இருந்தது...

அதில் தண்ணீரை நிறைத்துக் கழுவினால் வைரஸ் கிருமி மல வாசல் ஊடாகச் சென்று... எனக்கு பயம் வந்து விட்டது... அதிஷ்டவசமாக ரோட்டில் ஒருவன் 'ஸ்போக்கன் இங்கிலிஷ்' நோட்டஸ் ஓன்று கொடுத்தது ஞாபகத்துக்கு வந்தது...

இப்போதெல்லாம் நாடு முழுவதும் தெருத் தெருவாக ஸ்போக்கன் இங்கிலீஸ் நோட்டிஸ்களை அள்ளி அள்ளி கொடுத்துக்கொண்டிருக் கிறார்கள்... இங்கிலீஸ் படித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற இப்படியொரு கட்டாய நிலைமை ஏன் வந்தது..? என்றெல்லாம் எனக்கு ஆய்வு செய்ய நேரமில்லை...

ஸ்போக்கன் இங்கிலீஸ் நோட்டிசை சட்டை பைக்குள்ளிருந்து எடுத்து, வெள்ளைக்காரரைப் போல பாவித்து விட்டு எழும்பி வந்த 'நாற்ற மெடுத்த' சம்பவம் நினைவுக்கு வந்தது...

அந்த மலசலக்கூட 'அதிகாரியிடம்' 10 ரூபாய் இல்லாமல் 20 ரூபாய் நோட்டைக் கொடுத்தேன்... மிகுதி 10 ரூபாவை வாங்கவில்லை... அது நனைந்திருந்தது...

தமிழ் நாடு மாதிரி எந்த இடத்திலும் இங்கே 'அடிக்க' முடியாது... தமிழ் நாட்டில் 'எங்கும் சுதந்திரம்...' தெருவெல்லாம் மூத்திர நெடி காற்றோடு கலந்திருக்கும்... நம் நாட்டில் பண்பாடு கொஞ்சம் இன்னும் காப்பாற்றப் பட்டு வருகின்றது...

"இங்கே சிறுநீர் கழிக்காதீர்" அல்லது "இங்கே மூத்திரம் பெய்யக் கூடாது" அல்லது "இங்கே சிறு நீர் கழிக்க முடியாது." என்ற எச்சரிக்கை விளாம் பரங்களைப் பார்த்த பிறகுதான்... "ஏன் முடியாது...?" என்று அதே இடத்துக்குச் சென்று கழிப்பதற்கு மனம் அழைத்துச் செல்கிறது...

செட்டித் தெருவில் ஒரு முடுக்கு ஒழுங்கை... பழைய மீன் கடைக்கு... ரெக்கல்மேஸன் ரோட்டுக்குப் போகும் பாதை ஒரே சிறு நீர் வெள்ளமாய்

கோரமாகக் காட்சி தரும்... இந்த நினைவோடு என் மனம் இன்னொரு விளம்பரத்தையும் நினைத்தது....

மருதானையிலிருந்து தொழில்நுட்பக் கல்லூரி வழியாக ஒல்கொட்ட மாவத்தைக்கு வரும்போது... இடது பக்கமாக அதாவது சுவதேசி அச்சக்கத் துக்கு எதிர்புறமாக ஒரு ஒதுக்குப்பற இடத்துச் சுவரில் “மெஹி முத்ரா கிரீம் பல்லன்ட பமன்ய்...” (இங்கே முத்திரம் பெய்வது நாய்களுக்கு மட்டும்...) என்று ஆத்திரமான வார்த்தைகளால், பச்சை மையில் பெரிய எழுத்துக்களில் எழுதப்பட்டிருப்பதை இன்றும் பார்க்கலாம்...

மனிதன் பழக்க வழக்கங்களில் இன்னும் திருந்தவில்லை... என்பதையே இந்த வாசகம் சுட்டிக் காட்டுகிறது...

அந்த டொயிலட் அதிகாரியை என்னால் மறக்க முடியவில்லை...

பெட்டா பஸ் ஸ்டேன்டில்... அந்த டொயிலட்டுக்கு குறைந்தது 500 பேரா வது ஆனால், பெண்ணுமாய் நுழைவார்கள்... 10 ரூபாய் வீதம் 500 பேருக்கு ஒரு நாளைக்கு 5000 ரூபாய்... முப்பது நாளுக்கு ஒன்றரை லட்சம் ரூபாய்...

“வாழ நினைத்தால் வாழலாம்... வழியா இல்லை ழுமியில்..?

வசதி, வாய்ப்புக்கள், இப்படியெல்லாம் இருக்கும் போது... நான் 5 வரு சமா... 5,000 ரூபா சம்பளத்தில்...

எவன் எவனையெல்லாம் ‘பொஸ்ஸாக’ நினைத்து அடிபணிந்து, கை நீட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன்...?

எவன் எவனுக்கெல்லாம் ‘சேர்’ போட்டு, சொர்க்கம் சேர்... கைலாசம் சேர்... சிதம்பரம், அருணாசலம் சேர்... என்ற சுடுகாட்டு மந்திரத்தை ஒதிக்கொண்டிருக்கிறேன்..?

ச்சீ... இனிமே இந்த வயசல.... எந்த கக்கூலில் போய் கதிரையைப் போட்டு உட்காருவது...? கடலைத் தட்டைத் தூக்குவது..? ஸ்வீப் டிக்கட்... கிட்டார் பாட்டு...?

எனக்கு பொல் நினைப்பு... சனிக்கிழமையும் கடையைச் சாத்த மாட்டான்... சாப்புசட்டத்துக்கு நேர் விரோதி!

இன்னைக்கு வெள்ளிக் கிழமை ஒரு நாள் வீவ் எடுத்து... விடிய நாலு மனிக்கு அட்டனிலிருந்து புறப்பட்டு... 9 மணிக்கெல்லாம் கொழும்புக்கு வந்து... சொந்த வேலைய முடிச்சிக்கிட்டு... பகல் சாப்பாடும் இல்லாம இந்த மூனு மணி பஸ்ஸை பிடிக்க முடிஞ்சது...

எப்படியும் ஏழரை மணிக்குள் அட்டன் போயிருவான்...

கரவனெல்ல சந்திக் கடையில் ஒரு பனிஸலம், பிளேன் டை யும் வயிற்றுக்குள்

நழுந்தால்தான் பசி களைப்பு கொஞ்சம் ஆறும்...

வெக்கங்கெட்ட அந்த அஞ்சாயிரம் ரூபாவுக்கு முப்பது நாள் வேலை...
அஞ்சாயிரத்தை முப்பதால் பிரிச்சுப் பாத்தா... ஒரு நாளைக்கு நான்
உழைக்கும் சம்பளம் 166 ரூபாய்...

அதுக்கு பேரு... உத்தியோகம்...?

அதுக்கு பேரு புருஷ லட்சணம்...?

ச...சீ... எப்படி என் முகத்தில் நானே காறித் துப்பிக்கொள்வது...?

(யாவும் நடப்பவை!)

தினகரன்
மே 2010

கேட்டிருப்பாயோ கார்டே..!

இவ்வளவு காலமும் சிங்களச் சண்டியர்கள்தான் வீடுகளுக்கு நெருப்பு வைத்து, தமிழர்களை விரட்டித் தூரத்திய சம்பவங்களைப் பார்க்க முடிந்தது... இப்போது... தமிழ்ச் சண்டியர்கள் தமிழர்களின் வீடுகளுக்கு நெருப்புவைத்து, அத்துத் தூரத்துவதைப் பார்த்த வேலாயுதம் மாஸ்டரின் கண்கள் நம்ப மறுத்தன...

அச் சம்பவம் கனவில் நடப்பதாக நினைத்துக்கொண்டிருந்த அவரின் சட்டையைப் பிடித்து ஒருவன் இழுத்துத் தள்ளும்போதுதான் சய உணர்வு வந்தது... நடப்பது உண்மை சம்பவமே என்று... விழுந்தவர் எழுந்து மெதுவாக நடந்தார்...

சக தமிழனிடம் அப்படி அடி வாங்குவதை அவரால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை... உடலில் ஏற்பட்ட வலியை விட மனதில் அடிபட்ட வலியை அவரால் ஜீரணித்துக்கொள்ள முடியவில்லை...

இனி... தமிழர்களோடும் சேர்ந்து வாழ நினைத்த நம்பிக்கை அற்றுப் போனதாய் அவர் மனம் விரக்கியடைந்தது... கடைசி காலத்தில் இனத் தோடு இனமாய் சேர்ந்து வாழலாம்... என்ற நப்பாசையும் இன்றோடு விட்டுப் போனது....

வேலாயுதம் மாஸ்டர் காலி மாவட்டத்தில் நடந்த இனக் கலவரத்தில் அடிபட்டு, கட்டியத் துணியோடு மனைவி, மக்களை இழுத்துக் கொண்டு, செட்டிக் குளத்துக்கு வந்துச் சேர்ந்தவர்.

குருவி மாதிரி நாற்பது வருசங்கள் உழைத்துச் சேமித்தப் பணத்தில் வீடு கட்டி, தோட்டம், துறவு தேடி, இரண்டு மகன்மார்களையும் ஒரு மகளையும் வளர்த்தெடுத்த இறுமாப்பில் வாழ்ந்துக் கொண்டிருந்த போதுதான் 77ம் ஆண்டு ஆடிக் கலவரம் முதற் கட்டத்தை ஆடி முடித்தது...

இரவு ஏழூ மணி கூட ஆகவில்லை.

மாஸ்டர் வீட்டுக் கதவு உடைக்கப்பட்டது... பின்னர் உடைக்கப்பட்டது... பெற்றோல் கேளன வீட்டுக்குள் விசிறினான் ஒருவன்...

"பன பேராகென துவப்பன் எலியட்ட..." (உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு வெளியே ஓடு) என்றான் இன்னொருவன்..

அவனைத் தொடர்ந்து திமு... திமு...வென காடையர் கூட்டம் வீட்டுக்குள் நுழைந்தது... ஏற்கனவே வதந்தியைக் கேள்விப்பட்டிருந்தவர், விசயத்தைப் புரிந்துக் கொண்டு, மனைவி, பிள்ளைகளோடு வெளியே ஒடிவந்தார்...

பெற்றோல் தீயில் வீடு குபீரென எரிந்து வெளிச்சத்தைக் காட்டியது... கம்பு, கத்தி ஆயுதங்களுடன் விரட்டி வருபவர்களிடம் அகப்படாமல், ஒடி மறைந்து, பதுங்கிப் பதுங்கி... கால்கள் காட்டியப் பாதையில் எங்கோ விளக்கெரியும் ஒரு வீட்டருகில் போய் நின்றார்கள்... அதுவும் ஒரு சிங்களக் குடும்பம்... திரும்பிப் போக நினைத்தவர்களை, அவர்கள் அழைத்து வீட்டுக்குள் மறைந்திருக்கும்படி சொன்னார்கள்.

அக்கம் பக்கத்திலும் தூரத்திலும் சத்தங்கள்... ஒலங்கள்... அதிர்ச்சியைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன... வீட்டுக்காரர்கள் வேலாயுதம் குடும்பத்துக்கு ஆறுதல் சொன்னார்கள்..

இரவு சாப்பாடும்... மாற்றுத் துணிகளும்... கொடுத்தார்கள்... விடிந்ததும் ஊருக்கு வெளியே அழைத்து வந்து பஸ் ஏற்றிவிட்டார்கள்... பிரயாணச் செலவுக்குப் பணமும் கொடுத்தனுப்பினார்கள்..

அவர்கள் இனவாதிகளுக்கும், அரசியல்வாதிகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட மனிதாபிமானிகளாக இருந்தார்கள்..

காலி, தெணியாய் தோட்டத்திலிருந்து, துரத்தப்பட்டபோது மூட்டை, முடிச்சுக்கள் கிடையாது... கட்டிய துணியோடுதான் ஒடி வந்தனர்... இன்று வனியா செட்டிக்குளத்திலிருந்து துரத்தப்பட்ட போதும், மூட்டை, முடிச்சுக்கள் கிடையாது...

விடிய... விடிய... குழந்தை, குட்டிகளோடு நெடுஞ்சாலை தார் ரோட்டில் உட்கார்ந்துக் கிடந்து, விடியற்காலையில் எழும்பி குடியிருந்தக் காணி களை, அத்தனைக் குடும்பங்களும் போய் பார்த்தனர்... குடிசைகள் சாம்பல் மேடுகளாய் கிடந்தன... பயிர்களுக்கு எந்த சேதமும் நடக்கவில்லை... அதுவரை அவர்கள் மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டார்கள்...

செட்டிக்குளம் டி.ஆர்.ஓ. காரியாலயத்தை அதிகாலையிலேயே போய் முற்றுகையிட்டார்கள்... முற்றுகையிட்டார்கள் என்றுகூட சொல்ல முடியாது, அவர்கள் போராட்டம் செய்யும் ஆவேசத்திலோ, நீதி கேட்கும்

கேட்டிருப்பாயோ காற்றே...!

நோக்கத்திலோ இல்லாமல், அபயம் கேட்கும் நிலையில் மருவி நின்றார்கள்...

ஓன்பது மணியளவில் டி.ஆர்.ஓ. காரில் வந்து இறங்கினார். காரியாலயத் துக்குள் நுழையாமலேயே படிக்கட்டில் ஏறி நின்று, குழுமியிருக்கும் கூட்டத்தைப் பார்த்து பிரசங்கம் செய்வது போல பேசத் தொடங்கினார்.

அவரின் பேச்சிலிருந்து முன் கூட்டியே நடந்த சம்பவங்கள் யாவும் அவர் அறிந்தவையாகவிருந்தன...

"நீங்கள் மலைநாட்டிலிருந்து வந்தச் சனங்கள்..! யாரையும் கேக்காமல், காணி பிடிச்சு, குடிச போட்டு, விவசாயமும் செய்தனீங்கள்..! உங்களுக்கு யார் அதிகாரம் தந்தது..? யார் கொட்டில் போடச் சொன்னவை..? யார் காணி பிரிச்சுக் கொடுத்தவை..? சொல்லேலுமோ..?" என்று உரத்தத் தொனியில் வினாக்களைத் தொடுத்தார்.

"ஜியா... நாங்க அகதி சனங்க... எங்க குடிசைகள் எரிச்சிட்டாங்க... காணியில் நிக்கவுடாம வெரட்டிட்டாங்க... எங்களுக்குப் போக ஊர் கெடையாது...

...கலவரத்துல காலியிலிருந்து சிங்களாவங்க வெரட்டியடிச்சாங்க.. புள்ளக் குட்டிகளோட உயிரப் பாதுகாத்துக்கிட்டு, இங்க ஒடி வந்தோம்.. இங்கேயும் அடிச்சு கலைச்சா நாங்க எங்க போறது..? எங்க உயிர் வாழ்றது..? நீங்களோதான் அரசாங்கம்... நீங்கதான் எங்களுக்கு ஒத்து செய்யனும்..." என்று கூட்டத்திலிருந்த ஒருவர் தெளிவாகப் பேசினார்...

அரசாங்க அதிகாரிக்குக் கோபம் வந்து விட்டது...

"சும்மா விசர் கதை கதைக்காதே..." என்று பாய்ந்தார்.

"கொட்டில்கள் எரிச்சிருப்பினம்... ஆக்கள் விரட்டி இருப்பினம்... ஊர் சனங்கள் குழம்பும் போது, எங்களாலை ஒன்றும் செய்யேலாது..! நீங்க நல்லபடியா உங்கட ஊர் பக்கம் போய்ச் சேருங்கோ... நாங்க எங்கட சட்டம் ஒழுங்க கவனிக்க உதவி செய்யுங்கோ..." என்று பேச்சை முடித்து, திரும்பிப் பார்க்காமல் காரியாலயத்துக்குள் நுழைந்து விட்டார்.

பியோன் வந்து கதவைச் சாத்தினான்.

விக்கித்து நின்ற குடும்பங்கள் மத்தியில் மரண அமைதி நிலவியது... அங்கே வந்திருக்கும் அத்தனை குடும்பங்களும் டி.ஆர்.ஓ. காரியா யைத்தின் அருகிலேயே உட்கார்ந்து விட்டனர்... போக்கிடம் தெரியாத நிலை...

"அந்த அரசாங்க அதிகாரி, நாங்க காடு வெட்டுறப்பவே எங்கள் வெரட்டி யிருக்கலாம்... அந்த மனுசன் கபடக்காரன்... துரோகத்தனமா எங்கள் பாவிச்சியிருக்காரு... காடுகள் அழிச்சி... காணி உண்டாக்கி... கெணறு வெட்டி, பயிர் பச்ச வளந்தப்பொறுகு நடவடிக்க எடுக்கிறாரு... இவரு ஒரு

தமுழ் அதிகாரி... தமுழ் சனங்களுக்கு ஒதவி செய்வாருன்னு நம்பிக் கெட்டுப் போனோம்..." என்று ஒருவர் முனுமுனுத்தார்...

"பாவி மனுசன்... இவ்வளவு காலமும் சும்மா இருந்திட்டு, இப்ப நிக்க வச்சி கழுத்த அறுக்கலாமா..?" என்று ஒரு பாட்டி அங்கலாய்த்தாள்...

வேலாயுதம் மாஸ்டர் கடந்த கால நடப்புக்களைச் சொன்னார்... "நாங்க இன்னைக்கி நேத்தா வடக்குல வந்து குடியேறியிருக்கோம்...? பிரிட்டிஷ் காரேன் காலத்திலேயிருந்து மூல்லத்தீவு, கிளிநோச்சி, வவனியான்னு நம்ம சனங்க இன்னைக்கி வரைக்கும் காணி நெலத்தோட வாழ்ந்துக் கிட்டுதான் இருக்காங்க... இப்ப மட்டும் இந்த அதிகாரிக்கு என்னா நடந்திருச்சி..? வந்த வழியப் பாத்துக்கிட்டு போகச் சொல்றாரு..?"

வேலாயுதம் மாஸ்டர், முழு சிங்கள பிரதேசமான காலி மாவட்டத்தில் தமிழனாகப் பிறந்து... கொட்டை போட்டு பழும் தின்றவர்.. தெனியாய் தோட்டத்தில் தமிழ் வாத்தியாராக இருந்தவர்... எத்தனையோ சிங்களவர் களுக்குத் தமிழ் கற்றுக் கொடுத்தவர்... நாட்டின் நடைமுறை அரசியலை நன்றாக அறிந்தவர். டி.ஆர்.ஓ. காரியாலய வாசலில் கூடியிருக்கும் மக்களிடம் கடந்த கால அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துக் கொண்டிருந்தார்...

"ஓவ்வொரு வன்செயல் காலத்திலேயும் சிங்கள இனவாதிக்கிட்ட நாங்க அடிப்படூர்ப்பயல்லாம்... மலையகத் தலவருங்க அரசாங்கக் காலடி யிலேயே கெடந்தாங்க..! தானாடாட்டியும் அவங்க சத்கூட ஆடாமப் போச்சி... வட பகுதி தமிழ்த் தலவர்மாருங்கதான் ஆதங்கப்பட்டாங்க..! வடக்குல குடியேற எவ்வளவோ ஒதவி செஞ்சாங்க... அவங்ககிட்டேயும் மலைநாட்டுத் தமிழ் சனங்களப் பத்தி வெவ்வேறு கருத்து வேறுபாடு இருந்திருச்சி... தலவர் செல்வநாயகம் நம்ம சனங்கள் ஆதரிச்சாரு... மந்திரி பொன்னம்பலம் வெறுப்பு காட்டினாரு..."

அவர் தொடர்ந்து பேசினார்... "காந்தியம் நிறுவனத்தையெல்லாம் மறக்க முடியுமா...?" ஓமந்தை, குருவிமேடு, பம்பைமேடு, செக்கடிபிளாவு, கணேசபுரம், கல்லியங்காடு... குடாச்சுரி... வாரிக்குட்டியூர்... கப்பாச்சி, அழகாபுரி, நேரியக்குளம், நித்திய நகர் ஆகிய கிராமங்களையெல்லாம் மூச்சு விடாமல் வாய்விட்டுக் கூறி... கடந்த கால நினைவுகளை மீட்டிக் கொண்டிருந்தார்..

கதை கேட்டுக் கொண்டிருந்த அவர்களின் கவனத்தை திருப்பும் வகையில் காரியாலய பியோன் வந்து கத்தினான்... .

"இஞ்சை நிக்காதிந்கோ... ஒருத்தரும் இவ்விடத்தில இருக்கக் கூடாது... பொலிஸ் வரப்போகுது..." என்றான்.

டி.ஆர்.ஓ. காரியாலயத்தில் கூடி இருந்த யாவரும் நெடுஞ்சாலையை நோக்கி நகர்ந்தார்கள்....

இன்று நெடுஞ்சாலையில் நிற்கும் வேலாயுதம் மாஸ்டர், அன்று அந்த

கேட்டிருப்பாயோ காற்றே..!

இனக் கலவரத்தில் மாட்டி, தத்தளித்த போது, உயிர் பிச்சைக் கொடுத்து, தங்களைக் காப்பாற்றி அனுப்பிய அந்த சிங்களக் குடும்பம் வாழும் தென் மாகாணத்தை நோக்கி செட்டிக்குளத்திலிருந்து கைகூப்பிக் கும்பிட்டார்..!

செட்டிக்குளத்தில் பூர்வீகமாக வாழும் பெரியவர் ஒருவர் வேலாயுதம் மாஸ்டரின் காதுகளில் குசு குசுத்தார்..

“கந்தோர் பெரியாள் டை.ஆர்.ஓ. தான் நெருப்பு வைக்கச் சொன்னவர்..! குடியிருந்தச் சனங்கள் அடிச்சிக் கலைக்கச் சொன்னவர்.. உங்கள் அடிச்சி கலைச்ச பெடியள்மார்களுக்குத்தான் உங்கட காணியெல்லாம் பயிர் பச்சையோடு சொந்தமாகப் போகுது..! இது மனசல வச்சிக்கொள் ஞங்கோ... பிடிச்சக் காணிகள் விட்டுப் போட்டு போகாதீங்கோ... போராடிப் பாருங்கோ... நீதி கிடைக்கும்... வருத்தமா இருக்கு... நீங்களும் எங்கட தமிழ்ச் சனங்கள்..!” என்றவர் அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்தார்.

வியர்த்துப் போய் நின்ற வேலாயுதம் மாஸ்டருக்கு பெரியவரின் கடைசி வார்த்தை பாலையில் ஊறிய சனையாகத் தெரிந்தது...

கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்டு வந்த மக்களை, வவுனியா பிரதேசத்தில் குடியேறும்படி ஆதரவு காட்டியவர்கள்... குடியேறக் கூடிய இடங்களைக் காட்டி “முடிஞ்சதை செய்து கொள்ளங்கோ...” என்று கண்களைக் காட்டி விட்டுச் சென்றவர்கள், இந்த தூரதிஷ்டமான வேளையில் எவரையும் காண முடியவில்லை..

அகதிகளாக வந்த குடும்பங்கள், அவர்கள் காட்டிய காட்டுப் பகுதிகளை சுத்தம் செய்தார்கள்... நிலத்தைக் கொத்தினார்கள்... வேலிகள் போட்டுக் கொண்டார்கள்... கிணறு தோண்டி தண்ணீரை எடுத்தவர்கள் எல்லையற்ற சந்தோசமடைந்தார்கள்... உள்நுது, பயறு, கவ்பீ, கச்சான், எள்ளு, சோளம், பப்பாசி யாவும் புது மண்ணில் செழிப்புடன் பசுமை காட்டி வளர்ந்தன.

முதல் அறுவடையில்... குடிசைகளை, வீடுகளாகக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும்... கூரைத் தகரங்கள், சீமெந்து கல்லுகள்... காலம் போகப் போக மின்சாரம் என்றெல்லாம்... அவசர அவசரமான திட்டங்கள் மனதுக்குள் குவிந்து நிறைந்தன...

அடிக்கடி இவர்களது குடியிருப்புப் பிரதேசங்களில் நோட்டமிட்டுச் சென்ற நபர்களைப் பற்றி இந்தப் பாமரக் குடும்பங்கள் அறிந்திருக்க வில்லை..

கிராம சேவகர்கள் அகதிகள் குடியிருக்கும் நிலங்களில் வந்து விபரங்களைத் திரட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்... இவர்கள் எந்தப் பிரதேசத்து அகதிகள்..? பலாத்காரமாக குடியிருப்பதற்கான காரணங்கள் யாவை..?

குடும்பத் தலைவர்கள் யாவர்...? உழைக்கக் கூடியவர்கள் இருக்கின்றனரா...? என்றெல்லாம் வினா எழுப்பிக் கொண்டிருந்தவர்களிடம், தமிழ்க்குடி வாசிகள் பலர் வந்து எதிர்ப்பு தெரிவித்தார்கள்...

இங்கே குடியிருப்பவர்கள் மலைநாட்டுத் தமிழர்கள் என்றும், சொந்த ஊர்களுக்கு அவர்கள் போய் விடுவார்கள் என்றும்... அவர்களுக்கு இங்கே காணிகள் கொடுக்கக் கூடாது என்றும்... அவர்கள் இந்த ஊர் தமிழர்கள் அல்ல என்றும்... கண்டனக் குரல்கள் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“நாய்கள் நாய்களின் இறைச்சியை சாப்பிடுகின்றன...” ஒரு சீன நாட்டுப் பழமொழி... இந்தப் பரபரப்பான சூழ்நிலையை அங்கீகரித்துக் கொண்டிருந்தது..

வந்திருந்த சிங்கள கிராமசேவகர்களுக்கு நாட்டில் வாழும் தமிழர்கள் வெவ்வேறு இனங்களானவர்கள்... என்பதை அன்றுதான் விளங்கிக் கொள்ள முடிந்தது. இவ்வளவு காலமும் தமிழர்கள் எல்லாம் ஒரே இனம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த தங்களது முட்டாள்தனத்தை எண்ணி, விபரங்கள் சேகரிக்காமலேயே, மனதுக்குள் சிரித்துக் கொண்டு, திரும்பிக் கென்றார்கள்..!

வேலாயுதம் மாஸ்டர் நேற்று இரவு நடந்த அந்தக் கொடுரமான சம்பவத்தை மீண்டும் நினைத்துப் பார்த்தார்.

அந்திப் பொழுது...

இருள் கவ்வும் நேரம்...

அந்தச் சம்பவம் நடந்தது...

சண்டியர்கள் பலர் மது அருந்தியவர்களாக வெறியோடு, சத்தம் போட்டுக் கொண்டு, குடிசைகளில் இருந்தவர்களை, குழந்தைக் குட்டிகளோடு வெளியே விரட்டி, குடிசைகளுக்கு நெருப்பு வைத்தனர்... அவர்கள் சிங்களவர்கள் அல்ல... தமிழ் வாலிப்ரகள்... பயங்கரமாகத் தோற்ற மளித்தார்கள்... கம்பு, தடிகள், வெட்டருவாள் என ஆயுதங்களோடு அவர்களை நெடுஞ்சாலைக்கு விரட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்..

இதுவரை காலமும் சிங்களச் சண்டியர்களின் அட்டகாசங்களையே அனுபவித்து வந்தவர்களுக்கு, இந்தக் காடையர்கள் புதுமையாகவும் நம்ப முடியாதவர்களாகவும் தெரிந்தார்கள்..

“ஜேயோ தம்பிகளா..! ஜேயோ ராசா..!” என்று வயதானவர்கள் கூக்குர விட்டார்கள்... கண் மண் தெரியாமல், அடிகள் விழுந்தன... காய்ந்த ஒலைகளால் வேயப்பட்டிருந்த குடிசைகள், சுடர் விட்டு ஏரிந்து...

சாம்பலாகின... விவசாயப் பயிர்களுக்கு எந்த சேதங்களையும் அவர்கள் ஏற்படுத்தவில்லை..

சுட்டெரிக்கும் பட்டப் பகலில், வியர்த்து வடியும் அவர்களின் முகங்கள் கண்ணீரையும் கொட்டிக் கொண்டிருந்தன...

திடுதிப்பென பொலிஸ் வண்டிகள் பறந்து வந்தன... பின்னால் ஓடி வரும் இரண்டு மூன்று அரசாங்க பஸ் வண்டிகளில் நிர்க்கதியாக நின்ற மக்கள் பலவந்தமாக ஏற்றப்பட்டார்கள்... அவைகள், எந்த பிரதேசத்தை நோக்கி ஒடும் என்று எவருக்கும் புரியாமலிருந்தது... வாகனத்துக்குள் திணிக்கப் பட்டவர்கள் பரிதாபகரமாகக் கூக்குரவிட்டார்கள்...

திக்கற்ற அவர்கள் அதிகாரங்களையும்... அதிகாரிகளையும்... காக்கிச் சட்டைகளின் துப்பாக்கிகளையும்... எதிர்த்துப் போராடும் திராணி யிழந்து நின்றார்கள்... எத்தனை காலங்கள்தான் இவர்களுக்கும்... இவை களுக்கும் எதிராகப் போராடி மாய்வது..?

அகதிகளாக செட்டிக்குளத்துக்கு வேலாயுதம் மாஸ்டரும் அவரது மனை விழும் இளங் காளைகளான இரண்டு மகன்மார்களோடும், மகளோடும் வந்தார்கள்... இயக்கங்களின் நடவடிக்கைகள் துளிரவிட்ட காலம் அனு...

போராளிகள் “வீட்டுக்கு ஒரு பிள்ளை..” என்று வாகனங்களோடு வந்து நின்றார்கள்..

மறுக்க முடியாத நிலை...

வேலாயுதம் மாஸ்டர் ஒரு கணம் கலங்கிப் போய் நின்றார்... மேட்டுக்குடி யினரிடம் போகாது, தரித்திரப்பட்ட அடிநிலை மக்களிடமே அவர்கள் வந்து நின்றார்கள்.

போரின் முதல் குண்டு வெடிச் சத்தத்திலேயே விமானமேறி வெளி நாடுகளுக்கு ஓடிவிடத் தகுதி பெற்றவர்கள், அகதி விசா வாங்கிக்கொள் வதற்கு யுத்தத்தை சாதகமாக்கிக் கொண்டார்கள். தஞ்சம் புகுந்த நாடு களில் அகதி விசா மறுக்கப்பட்டவர்கள், தமிழர்கள் ‘வகை தொகையாக’ சாக வேண்டும்... அது சர்வதேசச் செய்தியாக வெண்டும்... அதன் மூலம் விசா கிடைக்கவேண்டும் என்று கந்தனையும், கணபதியையும் வேண்டிக் கொண்டார்கள்!

பாமர மக்களோ, தங்கள் பிள்ளைகளைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டு, கண்ணீருடன் யுத்தக் களத்துக்குத் தாரை வார்த்துக் கொடுத்தார்கள்..

அந்தக் காட்சிகளை அவர் மனத் திரையில் ஓடவிட்டுப் பார்த்துக் குழுறினார்...

இரு மகனை போராட்டத்துக்கு காணிக்கையாகவும், இன்னொருவனை ராணுவத்துக்குப் பலியாகவும் பறிகொடுத்துவிட்டு, இன்று இந்த பஸ்ஸலுக்குள், ஒரு பக்கம் மனைவிக்கும் மறுபக்கம் மகனுக்கும்

இடையில் 'முவருமாய் இருப்பதை' உறுதி செய்துகொண்டு, ஜடமாக அமர்ந்திருந்தார்...

சாலையோரத்து வீர மரம், பாலை மரம், நாவல் மரங்களும் அசையாது நிற்பதை அவரது கண்கள் சிமிட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன...

ஸ.ஆர்.ஓ. காரியாலய ஜன்னல்களுடே, அரச பணிபுரியும் விசுவாச ஊழியர்கள் வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்..

தேசிய இருப்புக்கான நிலமும், குடியிருப்புமற்ற ஒரு சிறுபான்மைத் தேசிய இனம்... போக்கற்றுப் போய், பிறந்த நாட்டுக்குள்ளேயே பரதேசி களாக அலைக்கழிக்கப்பட்டு...

பேரினவாதப் பகையாலும், ஒரே இனத்தின் பிரதேசவாதப் பேதங்களாலும், எங்கெங்கும் அந்நியமாக்கப்பட்டு வரும் நிலைமையை நினைத்து அவர்கள் விம்மி அழுதார்கள்...

பாரதி வேதனையடைந்ததைப் போன்று அவர்கள் விம்மி விம்மி... விம்மி விம்மி... அழுங்குரலை காற்றிடம் மட்டுமே சாட்சி சொல்லி விட்டு, அயர்ந்துவிட முடியுமோ...?

பஸ் வண்டிக்குள் தலையைக் குப்புறக் கவிழ்த்துக் கொண்டிருக்கும் வேலாயுதம் மாஸ்டரின் செவிப்பறையில் இரண்டு வார்த்தைகள் வந்து விழுந்தன...

அந்த மந்திரச் சொற்கள் எவ்வளவு பரிச்சயமானவை..!

"த...மி...மு...ர.. தா...ய...க...ம..."," த...மி...ழ...த...தே...சி...ய...ம..."

அந்த நிமிலுக்குள் அண்டிக் கொள்ள முடியாத, அந்தத் தமிழரும், கடைசியாக ஒருமுறை அதே வார்த்தைகளை உச்சரித்துவிட்டு வாயை மூடிக் கொண்டார்!

பஸ் வண்டிகள் பறந்துக்கொண்டிருந்தன...

(யாவும் கற்பனையல்ல!)

நவம்பர் 2013

லீண்டு பனை முளைக்குடு?

வத்தளையிலிருந்து பஸ்ஸில் புறப்பட்ட புதுமை நாடன் 'அஞ்சு லாம்பு' சந்தியில் இறங்கி நின்றார்.

செட்டித் தெருவுக்குள் நுழைய வேண்டும். அதற்காக சந்தியைக் கடக்க வேண்டும். சந்தி, இடக்கு, முடக்கு என்று வாகன நெரிசலில் நிறைந்து வழிகிறது.

கொஞ்சம் குருட்டுத்தனமாகக் குறுக்கே நுழைந்தால், தவளை மாதிரி நக்கிலிப் போட்டுவிட்டு ஓடிவிடுவான்கள்... நாடன் ரொம்பவும் முன் ஜாக்கிரதைக்காரர். இருந்தாலும், இவ்வளவு வாகனங்களும் என்றைக்குப் போய் முடிவது..? இவர் என்றைக்கு சந்தியைக் கடந்து, செட்டித் தெரு வுக்குள் நுழைவது..?

"வாழ்க்கையில் நான் சகித்துக் கொள்ளாத பொறுமையா...?" புதுமை நாடன் தனது கைப்பையைச் சுருட்டிக் கக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு, வேட்டியைச் சரி செய்தபடி, 'பேவ்மன்டில்' நின்றார். வீதியைக் கடக்க விருக்கும் கூட்டம் இவரது பின்னால் நின்றது. அங்கே எவருக்குமே குறுக்கே நுழைவதற்குப் பயம்! தயங்கித் தயங்கி நின்றுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

எங்கிருந்தோ வேகமாக வந்த ஒரு பெண் திடீரெனக் கையை நீட்டித் தொண்டு சாரையைப் போல சரேலென்று வீதியில் குறுக்கே இறங்கி நடந்தாள்.

சீரி வந்த வாகனங்கள் கப் சிப் என நின்றன. அந்த தெரியசாலிப் பெண் 'தலைமை' கொடுக்கவும், அவள் பின்னே மக்கள் கூட்டம் பாதுகாப் பாகப் பின் தொடர்ந்தது.

வாழ்க்கையில் - சமுதாயத்தில் யாரோ ஒரு தெரியசாலி வீதியைக் கடக்கக் கூட தலைமை கொடுக்க வேண்டும்!! அந்த 'யாரோவை' முன்னுக்கு வர முடியாததுகள், தங்களது தேவைக்குக் கபடத்தனமாக உபயோகித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

"என்ன உலகமடா..!" புதுமை நாடன் அந்த நெருக்கடியிலும் சமுதாயத்தின் கபடத்தனத்தை வைதுக் கொண்டே செடித் தெருவுக்குள் நுழைந்தார்.

நுழைவாயிலிருந்து தொங்கலில் இருக்கும் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை வரை எல்லா தெரிந்த கடைகளுக்கும் அழைப்பிதழ்கள் கொடுத்து முடிந்தது.

புத்தகசாலையைத் திரும்பிப் பார்த்தார்.

"மகராசன் எப்போதும் இருபது, முப்பது பிரதிகள் வாங்குவார். தங்க மான மனுசன்..! இவர் மாதிரி நாலைஞ்சு புத்தகக் கடைக்காரர்கள் இருந்தால், தெரியமாக்க தொடர்ந்து புத்தகம் போடலாம்..."

புத்தகசாலை சந்தியிலிருந்து சென் அந்தனீஸ் தேவாலயம் வரை கொடுத்து முடிந்தது. நாடன் சூற சூறப்பாக ஜெம்பட்டா வீதிக்குள் நுழைந்து... புதுச் செடித் தெருவைக் கடந்து... பாபர் வீதியில் இறங்கி... இளமையில் எம்.ஜி.யாரின் 'அடிமைப் பெண்' பார்க்க வந்து அடிபட்ட கிங்ஸ்லி தியேட்டரின் இனிமை நினைவையும் மீட்டிக் கொண்டு, ஆமர் வீதி சந்தியில் போய் நின்றார்...

அந்த சந்தியில் நின்றுக் கொண்டு, இந்தப் பக்கம் திரும்பி, கொட்டாஞ் சேனையைப் பார்ப்பதா..? அல்லது கிரேன்ட்பாஸ் வீதியை முடித்துக் கொண்டு மீண்டும் மெசெஞ்ஜர் வீதி... அப்துல் ஜபார் மாவத்தையைப் பார்த்த பிறகு பஞ்சிகாவத்தையைப் பார்ப்பதா..? என்று யோசித்தவர் "மெசெஞ்சர் வீதிக்கே போய் வாணி விலாசில் பகல் சாப்பாட்ட முடிச்சுக்கிட்டு..."

"வேணா.. வேணா" வயித்த நெறைச்சா நடக்க முடியாது.." என்று வாய்க்குள் பேசிக் கொண்டு, கிரேன்ட்பாஸ் வீதியை நோக்கினார்... வீதி கொஞ்சம் ஏற்றம்... சின்ன வயதில் நடந்த நடையை ஒப்பிட்டு, வயது போய் விட்டதை ஏற்றுக் கொண்டார்.

நாடனுக்கு 76..!

நெற்றியில் கொப்பளித்து வடிந்த உப்பு நீர் கண்களுக்குள் இறங்கி எரிவை உண்டாக்கியது. வேட்டிக்குள் செருகியிருந்த கை லேஞ்சியை உருவி முகத்தை நன்றாகத் தேய்த்துத் துடைத்தார். வீரகேசரிக்குள் நுழைந்து, விசயத்தை முடித்துக் கொண்டு... பலா மரத்துச் சந்தி வரை சென்று... மீண்டும் கிரேன்ட்பாஸ் வழியாக வந்து... மெசெஞ்சர் வீதிக்குள் நுழைந்தார்.

சும்மாயிருக்காத வாய் முனு முனுத்தது.

"இவர் ஆடாத ஆட்டமா..? இவரும் ஆடி அடங்கிட்டாரு.." என்று மோசம் போன ஐனாதிபதியின் நினைவுத் தூபியைக் கடந்து சென்றார்.

நேரம் பகல் ஒரு மணி... உச்சி வெய்யில்...

பாவம் புதுமை நாடன்... ரோம்பவும் களைத்துவிட்டார்.

வயது 76 ஐத் தாண்டியிருந்தாலும், 26க்குள் இளமை முறக்கு இன்னும் அப்படியே இருக்கிறது.

வேகமாக நடந்தவர் 'தெம்பிலி' வண்டிக்காரனைக் கண்டதும் நின்றார். பெரிய சைஸைக் காட்டி வெட்டச் சொன்னார்.

ஆடு, மாடுகள் முகம் அசையாமல் ஒரே மூச்சாக நீராகாரம் அருந்துவதே ஒரு அழகு..!

நாடனும் தெம்பிலியை வாயில் வைத்தவர் அண்ணாந்தபடி உறிஞ்சி முடித்தார். ஒரு ஏப்பத்தை விட்டவர், தெம்பிலியை வெட்டித் தரும்படி கேட்க, அவனும் இரண்டாகப் பிளந்து, ஓரத்தில் 'தெம்பிலி' கரண்டியையும் சீவிக் கொடுத்தான்.

இரண்டு சிரட்டையிலும் பால் அப்பம் போல 'வழக்கை' இருந்தது. தெம்பிலி கரண்டியால் வழித்து... வழித்துத்... தின்று, இன்னுமொரு ஏப்பத்தை விட்டவர், காசை நீட்டினார்.

"முருகா... இந்த நாடு இன்னும் மோசம் போகல்ல.. 25 ரூவாயில பசியாறிப் போச்சே..!" வாயைத் துடைத்துக் கொண்டு, மனதுக்குள் நகைத்தபடி நடந்தார்.

நாடன், அப்துல் ஜொர் மாவத்தையை முடித்துக் கொண்டு, பழைய சோனகத் தெரு வழியாக டாம் வீதிக்கு வந்துவிட்டார். மீண்டும் அஞ்சலாம்பு சந்தி வழியாக பீப்பள்ள் பார்க்கைக் கடந்து... புதிய சுயதொழில் சந்தைக்குள் நுழைந்து... ஒல்கொட்ட மாவத்தை வழியாகக் கோட்டை புகையிரத நிலையத்தின் முன்னால் வந்து நின்றார்.

அவர் நின்ற இடம் இந்த நாட்டின் அதி பிரசித்தி பெற்ற 'பிக்கட்டிங்' ஸ்தலம் என்று நினைவுட்டியது... 'பிக்கட்டிங்' விவகாரங்களில் மனதை நுழைக்கும் முன்பு மொரட்டுவ பஸ் வந்து நின்றது.

நாடன் வெள்ளாவத்தையை நோக்கி பயணித்தார். விழா மண்டபத்துக்குரிய காசைக் கட்டி விட்டு...

"அப்பாடா..!" என்று சாப்பாட்டுக் கடையை நோக்கி நடந்தார்.

"நாடா..? சம்பாவா..?"

"நாடு..."

"மீண்கோழி..? ரால்நண்டு..? கனவாய் ஆடு..?" கவிதை நடையில் ஜோடிக் கேள்விகள்.

"கனவாய்..."

முதல் ரவுன்டை முடித்தவர், இரண்டாவது ரவுன்டில் இறங்கினார். இரண்டாவது ரவுன்டில் எல்லாமே தாராளமாக இலையில் விழும்.

கனவாய் குழம்பு மட்டும் இரண்டொரு துண்டுகளோடு அளவுக் கிண்ணத்தில் வரும்!

காரச் சாரமான சாப்பாடு....

முக்கைச் சீந்தி தெருவில் போட்டுவிட்டு, விரல்களை வேட்டியில் துடைத்துக்கொண்டு நின்ற ஒரு சகபாடியை அருவருப்போடு பார்த்த நாடன், நண்பனின் வீட்டையடைந்தார்.

நாடன் இன்றைய ஒருநாள் பொழுதில் இன்விடேசன் வேலைகள் எல்லாம் முடிந்த நிலையில் நிம்மதியடைந்தார்.

“இன்விடேசன்கள் ஆளைச் சந்திச்ச நேரடியாக் கையில் குடுத்தாத் தான்... நிகழ்ச்சிக்கு வருவாங்க... போஸ்ட்ல அனுப்புற சங்கதி சரிவராது...”

இம்முறை புத்தக வெளியீட்டுக்கு முன்னாறு அழைப்பிதழ்கள் அச்சிட்டி ருந்தார். அழகான கடதாசி, அலங்காரம் செய்த கவர், வசீகரமான புதிய எழுத்துக்களில் வரிகள்..!

ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி ஆதியினைய
கலைகளில் உள்ளம் ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர்
பிறர் ஈன நிலை கண்டு துள்ளுவர்..!

பாரதியின் கவிதையை அழைப்பிதழின் மகுடமாக அச்சிட்டிருந்தார்.

“இன்விடேசன் எப்படியிருக்கு..?”என்று பெருமையோடு நேற்று மனைவியிடம் காட்டியபோது, பரமேஸ்வரி ஒரு “லுக்கு” விட்டாள்! அந்த ஹக், “இதோட புத்தகம் வெளியிடுற வேலைய நிறுத்திக் கொள்ளுங்க..” என்பதைப் போல் தெரிந்தது.

மனைவியின் வார்த்தை மீண்டும் அவர் முதுகைத் தட்டியது. “பிறர் ஈன நிலைக் கண்டு துள்ளித் துள்ளித் தான் குடும்பம் இந்த நெலைமைக்குப் போய்க் கெடக்குது..”

பாவம் மனைவி பரமேஸ்வரி... புதுமை நாடனின் பத்து புத்தக வெளியீடுகளுக்கும் நகைகளைக் கழற்றிக் கழற்றிக் கொடுத்தாள்.

“புத்தகம் விற்கும் பணத்தில் அடைவு வைத்த நகைகள் மீட்டுத் தரப் படும்” என்று அவர் கொடுத்த பத்து வாக்குறுதிகளும் காற்றில் பறந்து போன கதைகளாய் முடிந்திருந்தன.

இந்த பதினேராவது புத்தக வெளியீடிலும் பரமேஸ்வரி அம்மாளுக்கு நம்பிக்கை கிடையாது...

வர்த்தக நோக்கம் இல்லாத ஒரு எழுத்துச் சிந்தனையாளனின் குடும்பம் பொருளாதாரச் சிக்கவில் மாட்டிக் கொள்ளுவதுண்டு. சில புகழ் புத்த படைப்பாளர்களின் குடும்பங்கள் எல்லாம் ஒன்றும் இல்லாது போன கதைகளையும் நாடன் நன்கு அறிவார். மனைவி, குடும்பம், பிள்ளைகள்

என்ற பொறுப்புக்களில் தலையிடாமல், பிள்ளைகளின் கல்வி, கலியாணம், என்ற கடமைகள் பற்றி கவலைப்படாமல், எல்லா சுமைகளையும் மனைவியின் தலையில் கட்டிவிட்டு, இலக்கியம், எழுத்து, புத்தகம், கூட்டம் என்று இன்றுவரை திரிந்துக் கொண்டிருக்கும் அவரது மனம் அடிக்கடி சூடும்.

பரமேஸ்வரியின் பானையில்... “சமுதாயத்தை நிமிர்த்துவதற்காக வீட்டை மறந்து திரியும் மனுசன்...”

சில வீடுகளில் சில இலக்கியவாதிகள் விளையாட்டுப் பிள்ளைகள் மாதிரி...

உள் வீட்டு விசயங்கள் எவ்வளவு ஒட்டையாக இருந்தாலும், புதுமை நாடன் இந்த நாட்டின் புகழ்பூத்த ஒரு படைப்பாளி..!

அவரது பதினேராவது வெளியீடான் ‘மீண்டும் பனை முளைக்கும்...?’ என்ற நெடுங்கதை அடுத்த ஞாயிற்றுக் கிழமை வெளியிடப்படவுள்ளது...

இவரது இலக்கிய வாழ்க்கையில், இந்த நெடுங்கதை ஒரு முத்திரைப் படைப்பாக வடிக்கப்பட்டிருக்கிறது...!

புதுமை நாடனின் பெறுமதி மிகக் படைப்புக்கள் எவற்றுக்கும் ஏனோ இன்றுவரை தேசிய ரதியில் இலக்கிய மண்டலத்தால் எந்தவொரு விருதும் கிடைக்கவில்லை..!

விருது பற்றி புதுமை நாடனும் எதிர்பார்த்ததில்லை... அலட்டிக் கொண்டது மில்லை!

ஆனால், ஒரு தேசிய மண்டலத்தின் அங்கீகாரம் கூட இந்த பெறுமதி நிறைந்த படைப்பாளனுக்கு கிடைக்கவில்லை என்பது பற்றி அவரது மனதுக்குள் ஒரு சிறு வலி இருந்து வருவது மட்டும் உண்மை...

அவரைப் பொறுத்தமட்டில் இந்த விருதுக் குழு, தெரிவுக் குழு எல்லாம் மோசதிக் கும்பல்கள்..! ஊழல் இழிசனர்கள்..! குடி கூத்துக்கும், கமிசன், கைமாற்றுக்கும் கீழே கிடப்பவர்கள்..!

ஆரம்பக் காலத்து மண்டலக் குழு முதல் இன்று வரையிலுள்ள, எல்லா இலக்கியக் கொம்பன்களும் பாரபட்சம், கோஷ்டி உறவுகள் என்ற சனச் செயல்களைப் புரிந்து வருவதால், நாடன் தனது படைப்புக்களை இந்த மண்டலத்துக்கு அனுப்பிந்தப்படுவதற்கு விரும்புவதில்லை...

நாடன் இந்த மண்டலக்காரர்களை கொஞ்சம் ஏனமாக நினைத்துப் பார்த்தார். இவர்கள் படைப்புக்களைத் தரப்படுத்துவதற்குக்கூட தகுதி யற்றவர்கள்... சென்ற வருடம் ‘சாம்பார் செய்வது எப்படி..?’ என்ற நாலுக்கு விருது வழங்கியிருந்தார்கள். அதற்கு முந்திய வருடத்தில்

'வெங்காய சட்டி' என்ற நூலுக்கும் விருது வழங்கியிருந்தார்கள்.

சல சலப்பு கிளம்பியபோது, "மனிதனின் சாம்பாரும் சட்டியும், ஒரு வகை உணவு பற்றிய ஆய்வு இலக்கியங்களாகும்..! அதற்காகவே மண்டலப் பரிசுகள் வழங்கப்படுகின்றன..." என்று விருதுத் தெரிவுக் கோஷ்டிகள் நியாயப்படுத்தியிருந்தார்கள்..!

இந்த 'சாம்பார் செய்வது எப்படி?' என்ற நூலுக்குக்கூட நமது பேராசிரியர்கள் ஆய்வுரைகள், நயவுரைகள் என வியந்துரைகள் ஆற்றி மேடையில் சக்கை போடு போட்டார்கள்..!

அவர்களுக்கென்ன? ஒரு படைப்பாளியின் வெளியீட்டு நிகழ்ச்சியில் எத்தனை புத்தகங்கள் விற்பனையாகின் என்பதை அறிந்து கொள்வதில் அக்கறைப்பட மாட்டார்கள். மேடையில் விலாசித் தள்ளுவதற்கு வாய்ப்பு கிடைத்தாலே அவர்களுக்குப் போதுமானது.

பாவம்! அவர்களும் இந்த படைப்பாளிகளைப் போன்று மேனியா பசி கொண்டவர்களே.

நாடன், அடுத்த வாரத்தில் நடக்கவிருக்கும் புத்தக வெளியீட்டு விழா சம்பந்தமாகவே நினைத்துக் கொண்டிருந்தார். இன்றைய டி.வி., டி.வி.டி. காலத்தில் எவர் புத்தகம் வாசிக்கின்றனர்..?

புத்தகம் வாசிக்கும் கலாச்சாரம் அழிந்து போய்விட்டது.

இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்கு கைகொடுக்க இன்று சமூகத்தில் எவரும் இல்லை. இந்தச் சூழலில் புத்தகம் எழுதி விற்பனை செய்ய முயல்வது பெரும் சவாலாகும்.. ஊர்க்காரரேனா அல்லது சொந்த சமூகத்தில் ஒருவனே புத்தகம் எழுதி வெளியீடு செய்தால், அதிலொரு ஐந்து புத்தகமாவது விற்று, ஊர்க்கமளிக்கும் பண்பாடு எவருக்கும் கிடையாது...

நாடன் இந்தத் துயர நினைவுகளை பலவந்தமாக மறக்கடித்துவிட்டு, புத்தக வெளியீட்டுக்கான பட்ஜட்டை எழுதத் தொடங்கினார்.

விழா மண்டபத்துக்கு ஆறாயிரத்து ஐந்நாறு, எதிர்பார்க்கும் கூட்டம் நூற்றைம்பது பேர், நூற்றைம்பது வடைக்கு இருபது ரூபாய்படி மூவாயிரம். கோப்பியோ, கூல் டரிங்லோ முப்பது ரூபாய் போகும். அதற்கு நாலாயிரத்து ஐந்நாறு. அழைப்பிதழ், பஸ் பயணம், எல்லாமாக இரண்டாயிரத்தைநாறு...

வரவேற்புரை, வெளியீட்டுரை, இரண்டு விமர்சன உரை, தலைமையுரை ஆகிய ஐந்து உறுப்பினர்களுக்கு, ஐந்து புத்தகங்கள் அன்பளிப்பு... முன்னாறு ரூபாய்படி அதிலும் ஆயிரத்து ஐந்நாறு ரூபாய்... மொத்தம்

பதினெட்டாயிரம் வெளியீட்டுச் செலவு...

நாடனுக்கு தலை சுற்றியது.

பட்ஜட்டை மீளாய்வு செய்தார்...

வடையை வெட்ட வேண்டும்! வடையை வெட்டினால் மூவாயிரம் தேறும். கோப்பியை வெட்டி பால் பக்கெட் மாத்திரம் கொடுத்தால்... ஆயிரம் தேறும். அப்படிப் பார்த்தாலும் பதினாலாயிரம் செலவாகிறது.

இந்தமுறை நூறு புத்தகமாவது விற்கப்பட்டால், அன்பளிப்போடு ஐம்பதாயிரமாவது கிடைக்கலாம். பரமேஸ்வரியின் நகை நட்டுக்கள் சிலவற்றை மீட்கலாம்..!

மீண்டும் புத்தகம் வெளியிடும் செலவுகள் பற்றி நாடன் மனதைப் போட்டு குடைந்தார்.

அருநூறு பக்கத்தில் ஐந்நூறு பிரதிகள் அடித்தால், எண்பத்தையாயிரம், தொன்னாறாயிரம் என்று அச்சக செலவு பயமுறுத்துகிறது. புத்தக வியா பாரிக்கு 35 வீதம் கமிஷன் கொடுக்க வேண்டும்.

வெளியீட்டு மேடையிலும் விபரீத விளையாட்டுக்கள் நடக்கின்றன முன்னாறு ரூபாய் புத்தகத்தை வாங்க வரும் நண்பர்கள், நூறு ரூபா வையும் கவருக்குள் வைப்பதுண்டு... சில விஷமிகள் 50 ரூபாவையும் வைப்பதுண்டு... இதுவும் ஒரு வகை பகிடிவதை..! சிறப்பு விருந்தினர்கள் கூட முன்னாறு ரூபாயோடு நின்றுக் கொள்வதுண்டு. புத்தக வெளியீடு என்பது ஒரு விஷப் பர்ட்சை.

“நடப்பது நடக்கட்டும். நான் வியாபாரி இல்லையே..? புத்தகத்தை விற்று அரிசி வாங்கவா பிழைப்பு நடத்துகிறேன்..?” என்று பிதற்றியபடி புதுமை நாடன் பட்ஜட் புத்தகத்தை மூடிவிட்டு படுக்கைக்குச் சென்றார்.

விழா மேடை

இன்று 25ம் திகதி ஞாயிற்றுக் கிழமை. மாலை நான்கு மணி...

கும்பம்... குத்துவிளக்கு... வரவேற்பு...

ஐயாயிரமாவது கொடுக்கக்கூடியவர்கள் என்போரை விளக்கேற்றுவதற்கு தொகுப்பாளர் மிகவும் கௌரவமாகப் பெயர் கூறி அழைத்தார். விளக்கேற்றும் வைபவம் நிறைவேறியது!

நிகழ்ச்சி நிரல்படி வரவேற்புரை, தலைமையுரை, வெளியீட்டுரை நடந்த பின்னர் ஒரு ஆய்வாளர் பேசி முடிக்க சிறப்புப் பிரதிகள் வழங்கும் வைபவம் நடைபெற்றது!

அடுத்து வாழ்த்துரை...

அதற்குடுத்து கருத்துரையும் நிகழ்ந்து முடிந்தது!

சரியாக தேநீர் நிகழ்ச்சியின் போது திடீரென இருபது இருபத்தைந்து பேர் மண்டபத்துக்குள் நுழைந்தார்கள். மேடையில் இருக்கும் நாடனுக்கு மனம் மகிழ்ச்சி பொங்கியது...

“இன்னும் இருபது புத்தகமாவது போகும்...” உள் மனம் சிரித்துக் கொண்டது..

வந்த கூட்டம் வயலுக்குள் இறங்கும் கிளிக் கூட்டத்தைப் போன்றது என்று நாடன் அறியார்... கிளிகள் கதிர்களைப் புசித்து பசியாறி பறந்து விடும்... வந்த கூட்டம் பால் பெக்கட்டுக்குப் பிறகு மெதுவாக வெளியேறி விட்டன... இது அந்த மண்டபத்தில் நடைபெறும் வழமையான ஒரு தாக்குதல்!..

இரண்டாவது ஆய்வாளர் முன்னவரை விட மிகவும் சுவாரஷ்யமாகப் பேசி சபையைக் கலகலப்பாக்கினார்.

நாடனின் மனம் எவர் பேச்சையும் ரசிக்காமல் ‘திக்திக்’ என்று அடித்துக் கொண்டிருந்தது... ஏற்புரை நேரமும் வந்தது... தனது படைப்பிலக்கிய நோக்கம் பற்றி விளக்கிய நாடன், ஆய்வாளர்களின் கருத்துக்குப் பதில் கூறி நன்றியுரையையும் அவரே முடித்துக் கைகூப்பினார்..

சபை கலைந்தது... தட்டில் கவர் கூடுகள், காசுகள் நிறைந்திருந்தன. நாடனின் மருமகப்பிள்ளை எல்லாவற்றையும் சேகரித்து உறைக்குள் நுழைத்தான்.

நாடன் மேடையை விட்டு இறங்கி சபையில் கலந்தார். சிலர் நாடனின் முதுகைத் தட்டினார்கள். சிலர் கை குலுக்கி ‘வாயாரம்’ பாடினார்கள்... மண்டபம் வெறுமையாகியது.

பால் பெக்கெட் பரிமாறியவர்கள், பெனர் கட்டியவர்கள் யாவரும் ஒதுங்கி நின்றார்கள். அவர்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டியதைக் கொடுத்தனுப்பினார் நாடன்.

“தம்பி!! எத்தன புத்தகம் மிஞ்சியிருக்கு..?”

“இருநூத்தி அறுவது...”

“அப்போ நாப்பது புத்தகங்களே போயிருக்கு... பக்கத்து மண்டபத்திலும் புத்தக வெளியீடு நடந்திருக்கு... தேதி மாறியிருந்தா, ரெண்டு பேரூக்கும் கலெக்ஷன் ஒரு மாதிரி கெடைச்சிருக்கும்...”

“பால் பெக்கெட் மிஞ்சி இருக்கு... ரிட்டன் எடுக்க மாட்டாங்களாம்...”

“ஆட்டோக்குள் போடு!! தேத்தண்ணிக்கு உதவும்...”

புதுமை நாடனும், மருமகனும் நன்பரின் வீட்டுக்கு ஆட்டோவைத் திருப்பினார்கள்... மருமகன் ஆட்டோவுக்கு முன்னாறு கொடுத்தான்.

அறைக்குள் நுழைந்த நாடன், நண்பனின் கட்டிலில் காசைக் கொட்டி எண்ணிப் பார்த்தார். மொத்த கலெக்ஷன் பதினேழாயிரம்!

ஜந்து பேர்கள் மட்டுமே கவருக்குள் மயில் நோட்டு வைத்திருந்தார்கள். இந்த ஜயாயிரத்தோடு முன்னாறும்... நூறு ரூபாய்க்காரர்களினதும் பன்னிரண்டாயிரம்.

யாரோ நாசமாப் போவான்கள் முனு பேர் ஜம்பது ஜம்பது ரூபாய் வைத்திருந்தான்கள்...

“எனக்கு இப்படியான எதிரிகளா..!”

நாடன் மறு வழியிலும் யோசித்தார்.

“வசதியில்லாதவர்களும் புத்தகம் வாங்கியிருக்கலாம்தானே...” நாடன் அமைதியானார்.

இருந்தாலும் அவரது உடலும், மனமும் கொதித்துக் குழறியது... பதினாலாயிரம் செலவு போக, மூவாயிரத்தைத் தலையில் மூட்டைக் கட்டிக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போவதா..?

எப்படி பரமேஸ்வரியின் முகத்தில் விழிப்பது..?

எப்படி விசயத்தைப் போடுவது..?

நாடன் தலை மயிரைப் போட்டு பியத்துக் கொண்டிருந்தார். கூட இருந்தே குழி தோண்டியது போல மருமகன் செல்போனைத் தட்டி மாமியிடம் வந்த உடனேயே நியூஸ் அனுப்பி விட்டான்..!

மறுநாள் விடிந்தது...

“வீரமும் களத்தே போக்கி
வெறுங் கையோ டிலங்கைப் புக்கான்”

என்ற ராவணன் நிலைமையோடு புதுமை நாடன் வீட்டுக்குச் சென்றார். அங்கே இதுவரை காலமும் நடந்திராத ஒரு சம்பவம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

நாற்பது வருசமாக அவரது பிரத்தியேக காரியாலயமாகப் பாவித்து வந்த முன் அறையின் கதவு திறந்து கிடந்தது... உள்ளுர் பழைய பேப்பர் கடை வியாபாரி தராசம் கையுமாக நிறுவை வேலையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான்...

பரமேஸ்வரி கிலோ கணக்குகளை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறாள். மாமியார் பக்கத்தில் பிதற்றிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

“தூசி..! தூசி..! புஸ்தகத் தூசி... கூடவே கூடாது! இந்த ரூமுக்குள்ள நொழைஞ்சா தும்மலாத்தான் வருது” என்கிறாள்.

“மொத்தம் முன்னாறு கிலோவா..?”

“ஆமாம்மா..! பொஸ்தகம் முன்னாறு கிலோ... நியூஸ் பேப்பர் முப்பது கிலோ..”

பழைய பேப்பர்காரனும், பரமேஸ்வரியும் நாடன் வந்திருப்பதை சட்டை செய்யாமல் உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நாடன் அந்த வீட்டில் தனது சொந்த ராச்சியமாக ‘ஆண்டு வந்த’ தனது அறையின் பக்கம் பார்க்காமலே, வீட்டின் பின்புறம் சென்று, மௌனமாக நின்றார்.

அவர் கண்கள் குளமாகியிருந்தன. இத்தனை வருசம் என்னோடு வாழ்ந்து, எனது எண்ணம், இலட்சியம், எழுத்து, ஆற்றல், அறிவு எல்லாவற் றையும் அறிந்து, எனது படைப்புலகத்துக்குப் பாதியாகத் துணை நின்ற மனைவியா இந்த முடிவுக்கு வரவேண்டும்?

நாடனின் இரத்த நாளங்கள் கொதித்தன. அவரது மனதுக்குள் சில மறைந்து போன எழுத்தாள் நண்பர்களின் நினைவுகள் வந்து நின்றன.

அவரறிந்த சில எழுத்தாள் நண்பர்கள் இறந்து போனதும், மனைவி மார்கள், இரக்கமே இல்லாது அவர்களுடைய புத்தகங்கள்... ஏன் அந்தரங்கமாகப் பாவித்த டைரிக்களைக்கூட கடலைக் கடைக்கும், பேப்பர் கடைக்கும் தூக்கிக் கொடுத்துவிட்ட சம்பவங்கள் நினைவிற்கு வந்தன.

சில எழுத்துப் பிரதிகள் தேநீர் கடைகளிலும் போய்க் கிடந்தன... இந்தத் தகவல்களைப் பல இலக்கிய நண்பர்கள் அவரிடம் அடிக்கடி கூறி கவலைப்பட்டதும் உண்டு!

நாடன், விற்கப்படாது வீட்டில் முடங்கிக் கிடக்கும் புத்தகங்களைப் பற்றி அன்றொரு நாள் நினைத்துப் பார்த்தார்...

ஒரு நாள் பஸ் ஸ்டேன்டில் மகா வித்தியாலய பிரின்ஸிபல் அவரைக் கண்டு சிரித்த போது, அந்த மனுசனிடமும் கேட்டுப் பார்த்தார்...

“நான் வெளியிட்ட ஐந்நாறு புத்தகங்கள் இருக்கு... எல்லாமே பாட சாலை மாணவருக்கு உகந்தது. ஐந்நாறு மாணவருக்கும் அன்பளிப்பாகத் தரமுடியும். ஒரு நிகழ்ச்சியை ஏற்பாடு செய்து கொடுக்க முடியுமா..?” என்று கேட்டார்.

“ஐயோ சேர்! அதுக்கெல்லாம் எனக்கு நேரமேயில்லை... ஒங்களுக்கு முடிஞ்சா ஸ்கூல் ஆப்பீஸ்ல் குடுத்துட்டுப் போங்க... நான் இல்லாட்டியும் பரவாயில்ல...” என்று நழுவினார்.

“மயிராண்டி...! புத்தகப் பெறுமதியைப் பற்றி ஒரு வாத்தியாரே புரியாமலி ருக்கிறான்... அவன் அன்னைக்கி கொண்டு போயிருந்தா, பிள்ளை களுக்குப் பிரயோசனப் பட்டிருக்கும்தானே...? இப்படி பழைய பேப்பர் கடைக்காரன் ஒட்டலுக்குக் கை துடைப்பதற்கு...” அவருக்குத் துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது..

நாடன் மெதுவாகத் தனது அறையில் வந்து நின்றார். நூற்றுக்கணக்கான புத்தகங்கள் பேப்பர்காரனின் மூட்டைக்குள் தினிக்கப்பட்டிருந்தன. அவை ஏழெட்டு வருசங்களாக விற்கப்படாது முடங்கிக் கிடந்தவைகள்....

சுத்தம் செய்யப்பட்ட அறை, திறந்து விடப்பட்ட ஜன்னல்களோடு காற்றும், வெளிச்சமுமாக ஒரு புதிய சூழலை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

அந்த அறையை மாமியார் யாரோ ஒரு வங்கி உத்தியோகத்தருக்கு வாடகைக்கு விடப் போகிறாளாம். பரமேஸ்வரி இன்னும் நாடனிடம் பேசவில்லை.

பத்து வெளியீடுகளிலும் பத்து... பத்து... புத்தகங்களை மட்டும் ஞாபகத்துக்காக ஒதுக்கி வைத்திருந்தாள்....

பேப்பர்காரன் நாடனின் பொக்கிழங்களை மூட்டைக் கட்டி ஆட்டோவில் ஏற்றினான்.

ஆட்டோ நகர்ந்தது...

நாடன் வீதியில் சென்று ஆடாமல்... அசையாமல் மரமாக நின்றார்.

ஆட்டோ ஒடி மறைந்தது..

அவர் பைத்தியக்காரனைப் போல தனியாகப் பேசிக் கொண்டு வீதியிலே நின்றார். அவரது புதிய நெடுங்கதை மனதைக் குடைந்தது... 'மீண்டும் பனை முளைக்கும்..?'

"இல்லை... இல்லை... இனி பனை முளைக்காது..!"

அந்த வரியையும் அவர் தன் வாய்க்குள்ளேயே திருத்தம் செய்துக் கொண்டார்.

"என் தோட்டத்தில் மட்டும் தான் அது முளைக்காது... இனி நான் எழுதப் போவதில்லை...!"

புதுமை நாடன் மீண்டும் தனியாகப் பேசிக் கொண்டு ஆட்டோ சென்று மறைந்த பாதையைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றார்..!

(யாவும் நடப்பவை!)

ஞானச்
ஜனவரி 2012

ஏஷிரி இட்டீ!

உல்லாச விடுதியின் உப்பரிகையில் அரைக் கீற்று நிலா... மங்கிய ஒளியில் காய்ந்து கொண்டிருந்தது.

அந்த விடுதிக்குள்ளிருக்கும் உணவு சாலையும், மது மேசைகளுங் கூட மங்கிய வெளிச்சத்துக்குள்தான் அடங்கியிருந்தன.

அந்த மது மேசையைச் சுற்றி அமர்ந்திருக்கும் அவர்கள் கொழு கொழு வென்று கொழுக்கட்டையாக இருந்தார்கள். அந்த நால்வரும் நண்பர் களாக இருக்க வேண்டும்.

வியாபாரிகளாகவும் தெரியவில்லை. வேறு தொழில் செய்பவர்களாகவும் புரிந்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

பளிச்சிடும் வெள்ளை ஜிப்பா உடை... வெள்ளை வேட்டி... அவர்களைச் சுற்றி இரண்டு... மூன்று 'ஜிப்பா சட்டை' மனிதர்கள் கைத்துப்பாக்கிகளுடன் அக்கம் பக்கத்தில் நோட்டமிட்டுச் சென்றார்கள்.

அவர்கள், இவர்களின் 'பொடிகார்டு' களாக இருக்கலாம். நேரம் செல்லச் செல்லத்தான்... ஓட்டல் குச குசப்பு மூலமாகத் தெரிய வந்தது! அவர்கள் மந்திரிகள் என்று..!

மந்திரி யார்..? தந்திரி யார்..? என்று அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியாவிட்டாலும், ஒட்டு மொத்தமாக அவர்கள் பெரும் புள்ளிகளாகத் தெரிந்தார்கள்..

ஆறு மணி வரை பன்சலையில் அமர்ந்திருந்து 'பன' கேட்டுவிட்டு, சற்று முன்னர்தான் வந்திருந்தனர்.

வெண்சட்டை உடுத்தி, வெண்ணிறப் பூக்களான பிச்சி, அரலி, நித்திய கல்யாணி என வெள்ளை நிறங்கள் தூய்மையைக் கூறும் தத்துவமாக நிறைந்த தாம்பூலத் தட்டோடு, மலர்களை புத்த பகவானின் பாதங்களில் சொரிந்து, கரங்களை உயர்த்தி கண்களை மூடி... தியானம் புரிந்து மூச்ச இறைக்க பயபக்தியுடன் பன்சலையை விட்டு அவர்கள் சற்று முன்பு தான்

வந்திருந்தார்கள்.

பெளத்த ஆலயத்தில் மனத் தூய்மையைக் காட்டும் வெள்ளை நிறமே வேதாந்தமாகவிருக்கும் போது, கருணையே வடிவான கௌதமர் மட்டும் காவியில் இருந்தார்..!

"பகவானும் வெள்ளை நிறத்தில் 'பார்ஸிமென்டு' உடையில் அமர்ந்தி ருந்தால் என்ன..?" என்று ஒரு அரசியல் கிறுக்கன் என்றாவது ஒரு நாளில் குட்டையைக் குழப்பலாம்.

அதுவும் சட்டமாகலாம்..!

வெண் சட்டைக்காரர்கள் களைப்பாகவிருந்தனர். வெயிட்டரைக் கூப்பிட்டு, வள்ளிக் கிழங்கு குஞ்சி கேட்டனர்.

யாழ்ப்பாணத்து மேல்மட்ட விடுதிகளில், யாழ் பண்பாட்டு உணவுக் ஞக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. வந்தவர்களும் வந்த நாள் முதல் இன்றுவரை யாழ் உணவுகளையே விரும்பி உண்கின்றார்கள்.

ஹாதா நிறத்தில் ஒருவித வாசனையுடன் சுவைதரும் அந்தக் கிழங்குக் கூழ், மருத்துவக் குணம் நிறைந்தது என்று வெயிட்டர் சொல்லிச் சென்றான்.

தென்னிலங்கை வாசிகள் பிரமித்துப் போனார்கள். யாழ்ப்பாணத்து பாரம்பரிய உணவுகள் எல்லாமே மருத்துவக் குணம் கொண்டவை. பனங் கிழங்கு, பனம் பழம், பனங் கள்ளு, பனம் பணியாரம், பனங் கருப்பட்டி, பனங் கற்கண்டு, பினாட்டு, ஒடியல், அது போல எள்ளு, எள்ளுருண்டை, நல்லெண்ணெய், திராட்சை, திராட்சை வைன் விதத் தால் ருசி தரும் மாம்பழங்கள்!

அவர்கள் பட்டியல் இட்டு ஆராய்ச்சியில் இறங்கினார்கள். இறால், நண்டு, கனவாய்... எனும் கடல் உணவு...

"மகே அம்மே! செக்லி கேம மச்சான்..!" என்றான் ஒரு தந்திரி. எல்லோரும் சத்தமிட்டுச் சிரித்தார்கள்.

"யாழ்ப்பாணத்து முருங்கைக்காயை மறந்து விட்டாயே..? முருங்கா எதுக்கு நல்லம் தெரியுமா..?" எல்லோரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள்.

திடீரென கைதொலைபேசி ஒருவருடைய பொக்கட்டிலிருந்து ஒசையை எழுப்பியது. அவர்கள் நிசப்தமாகினார்கள். ஒருவன் எழுந்து ஒதுங்கிச் சென்று மெதுவாகப் பேசினான்

"வெடே ஹரித..?"

"ஹரி..."

வார்த்தைகளைப் பரிமாறிக் கொண்டனர்.

எழுந்துச் சென்றவன் தொடர்ந்து பேசினான்... “நீங்க தங்கியிருக்கும் ஓட்டல்ல எல்லாமே இருக்கு... நீங்க கேட்டதெல்லாம் கிடைக்கும்... ‘அது’வும் கிடைக்கும்...” என்று பல்லை இளித்தான்.

“அதுவும் கிடைக்குமா..?” மறுபுறத்திலிருந்தவர்கள் சத்திமிட்டுச் சிரித்தது கூட கேட்டது...

வள்ளிக் கிழங்கு கஞ்சியைக் குடித்து விட்டு நேரத்தைப் போக்கியவர்கள், அவசர அவசரமாக குளியல் போட்டுவிட்டு, மொட்டை மாடியில் வந்த மாந்தனர்.

“வெயிட்டார்... தல் ராத் எக்க விஸ்க்கி..!” என்றார்கள்.

பனங் கள்ளொயும், விஸ்கியையும் கலந்து அடித்ததில் புதிய சுவையை அவர்கள் கண்டுபிடித்தார்கள்...

திடீர் ‘கிக்’ உடம்புக்கு ஒருவித சுகம்...

பனங் கள்ளு போத்தல்களும், விஸ்கி போத்தல்களும் மேசையில் வந்து குவிந்தன.

“கனவாய், றால், டெவெல்ட் பண்ணிக் கொண்டு வாங்க..!” என்று ஒருவன் வெயிட்டார்க்கு ஒட்டர் போட்டான்.

“நேத்து மாதிரி நண்டு, ஏறைச்சி செஞ்சிக் கொண்டு வாங்க..!” என்றான் இன்னொருவன்.

“சின்ன வெங்காயம், ‘அழு மிரிஸ்’ நெறைய வெட்டிப் போட்டு கொண்டு வாங்க..!” என்றான் மற்றுமொருவன்.

கலவைக் குடி ஒரு நொடிக்குள் அவர்களை குதாகலப்படுத்தியது.

நண்டு இறைச்சியும், நெஞ்சறை ஓட்டுக்குள் பதப்படுத்திய ‘டிஷ்’ ஆக வந்தது... கனவாயும், இறாலும் வந்தது...

“அம்மட்ட வடு..!” என்றான் ஒருவன்.

“அம்மட்ட சிறி..!” என்றான் மற்றொருவன்...

“அம்மா சோறு... டொப்பே டொப்..! கியலா வெடக் நே..!” என்றான் இன்னுமொருவன்.

இன முறுகலுக்கு முந்திய காலத்தை நினைத்து அவர்கள் மயக்க நிலை யிலும் கதை பேசினார்கள்..

எழுபதுகளில் தேசிய உற்பத்திக் கொள்கை அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போது... கிராமத்து உற்பத்திகள் பொதுச் சந்தைக்கு வந்தன. கிராமிய உற்பத்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொருளாதாரத் திட்டங்களை

அன்றைய அரசு முன்கொண்டு வந்தது.

அந்த சுதேசிய வருமானம் தான்... தென்னங் கள்ளிலும்... பனங் கள்ளிலும்.. தென்னங் சாராயத்திலும், பனங் சாராயத்திலும் உயர்வைக் காட்டியது. சீமைக் குடி வகைகளோடு உள் நாட்டு சரக்குகளும் சமைதயாகக் கலந்தன.

அன்றோரு காலம் இருந்தது. பனங் கள்ளுக்காகவே தென்னிலங்கை உல்லாசப் பயணிகள் யாழ்ப்பாணத்துக்கு படையெடுத்து வந்தனர்.

மாவிட்டபுரம் கந்தசவாமி கோவில் கிணற்றில் குளித்துவிட்டு, அப்படியே... கூவில் கடலோரமாக பொடிநடை நடந்தால் கோர்ப்ப ரேஷன் கள்ளுக்கொட்டில்கள் கண்களை மயக்கிக் கொண்டிருக்கும்..!

இவ்வொரு ரகத்தில் நண்பர்கள் கூட்டம் அமர்ந்திருப்பர். பனை மட்டை, பாக்கு மட்டை, தென்னை மட்டை இவைகளில் இருபக்கக் கைப்பிடி யோடு குவளைகள் செய்யப்பட்டிருக்கும். வாடிக்கையாளர்கள் உறிஞ்சி... உறிஞ்சிக் குடிப்பார்கள்..!

கள்ளுக் கொட்டில்களில் ஆட்டு இரத்தப் பொறியலே பிரதான ‘பைட்ஸ்’ ஆக வாடை வீசும்..!

சண்டல் பொட்டலமாக இலைகளில் வாங்கி அப்படி அப்படியே வாயில் கொட்டிக் கொண்டு அரைப்பார்கள்..!

வெறியேறியவர்களின் உதடுகளில் கறுப்பு, வெள்ளை, செம்பட்டையாக ஆட்டு மயிர் ஒட்டியிருக்கும்..! மயிராவது மண்ணாங்கட்டியாவது..!

மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மிதந்துக் கொண்டிருக்கும் அந்தச் சூழல்... “நம் வாழ்வில் காணா சமரசம் உலாவும் இடமாக” விருந்தது..

இரு பக்கம் தொழிலாளர்கள்... விவசாயிகள், கடைச் சிப்பந்திகள், ஆப்பீஸ் விகிதர்கள். மறுபுறத்தில் பென்சன் நண்பர்களான வக்கீல்கள், டாக்டர்கள், என்ஜினியர்கள், ஸ்டேஷன் மாஸ்டர், போஸ்ட் மாஸ்டர். இன்னும் தினைக்கள் உத்தியோகத்தர்கள்... என்று சீனியர் சிட்டி சன்களும் அமர்ந்து பிதற்றிக் கொண்டிருக்கும் சந்தோஷச் சூழல், அந்த அந்திப் பொழுதை ரம்மியமாக்கிக் கொண்டிருக்கும்.

சில சீனியர் சிட்டிசன்கள் சொந்தம் அறுந்து போன தங்கள் சிங்களச் சம்பந்திகளை நினைத்து அழுதுக்கொண்டிருப்பார்கள்.

“அந்த குட் ஓல்ட் டேய்ஸ் இனி திரும்பி வராது...” என்று பெருமுச்சோடு, அந்த மேசையில் ஒருவன் விஸ்கியை உறிஞ்சியபடி கவலை மேவிடச் சொன்னான்.

“அத்த ஹரப்பன் பரண கத்தாவு..!” (விட்டுத் தள்ளு பழையக் கதையை) என்று ஒருவன் வெறுப்பாகச் சொன்னான்...

இனங்கள் இனைந்து வாழ்ந்த ஒரு காலத்தை நினைத்துப் பார்க்கக் கூட

அவன் விரும்பவில்லை... எவ்வளவுதான் ஆரியக் கூத்தாடினாலும் அவர்கள் நால்வரும் தங்கள் காரியத்தில் கண்ணாயிருந்தார்கள்.

தாங்கள் மினக்கிட்டு வந்த காரியம் நல்லபடியாக நடைபெற வேண்டும் என்று 'ஜெபித்து'க் கொண்டிருந்தார்கள்.

இறாலை சுவைத்துக் கொண்டிருந்த ஒருவன் சற்று நிமிர்ந்து மூள்ளுக் கரண்டியை நீட்டிப் பேசினான்.

"நாங்கள் இன்று யாழ்ப்பானை நகரத்தில் இருக்கவில்லை..! யாழ்ப்பானை ராஜ்ஜியத்தில் இருக்கிறோம்... இந்த நாட்டின் மூளை வளம் இங்கிருந்து தான் ஊற்றெடுத்தது...!"

...ஒரு காலத்தில் நமது தேசத்தின் இயக்கமே இவன்கள்தான் என்ற நிலை இருந்தது! இங்குள்ள மன்... இங்குள்ள உழைப்பு... இங்குள்ள உணவு... இங்குள்ள வன்களின் மூளை எல்லாமே அபாரமானது..! அவை காலத்தால் கச்சிதமாக அடக்கப்பட்டு விட்டன..." என்றெல்லாம் உணர்ச்சிவசப்பட பேசினான்.

அவர்கள் தலைக்கேறிய போதையிலும் நிதானமாக உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்கள் படிப்பாளிகளாகவும், சிந்தனைவாதிகளாகவும் காணப்பட்டார்கள்...

நாட்டையும்... சொந்த இனத்தையும் நினைக்கும் போது, அறிவாளி களாகவும், அடுத்த இனங்களை நினைக்குப் போது மடையர்களாகவும் இருந்தார்கள்...

மொட்டை மாடியில் அந்த மது மேசை சிறிது நேரம் மௌனத்துக் குள்ளாகியது... அவர்களுக்கு போதை கொஞ்சம் இறங்கியிருந்தது.

"இன்றைய இரவு பழங்களாகவே இருக்கட்டும்..." என்றான் ஒருவன்.

"ஆமா, வயிறு ரொம்ப அப்செட்டா போச்சு..." என்றான் அடுத்தவன்.

யாழ்ப்பானைத்து முக்கனிகளும் கோப்பை கோப்பையாக வந்தன. அவர்கள் சுவைத்து, சுவைத்துச் சாப்பிட்டார்கள்.

அலாவுத்தீனும் அற்புத விளக்கும் மாதிரி கேட்டதெல்லாம் கிடைத்தன. தேனாமிர்தமாக இனிக்கும் ஒரு இளஞ் சிவப்பு பலாச் சுளையைப் பார்த்த ஒருவன் அதிசயப்பட்டுப் போனான்.

"எங்க ஊரில் மஞ்சள் நிறத்தில்தான் பலாச்சளை இருக்கும்..." என்றான்.

அவர்கள் உடல் தினவெடுத்துள்ளதாக உணர்ந்தார்கள்...

ஒருவன் தெளிவாகப் பேசினான். மீண்டும் அதே வார்த்தையைச் சொன்னான்.

“நாங்கள் இன்று யாழ்ப்பாண ராஜ்யத்தில் இருக்கிறோம்! நகரத்தில் அல்ல..” என்று சங்கிலி மன்னனை நினைவு படுத்தினான். அவன் போர்த்துக்கீசரோடு மோதிய தீர்த்தை விளக்கினான்.

“ராஜ்யங்கள் வெள்ளைக்காரன்களோடு மறையட்டும்!!” என்றான் ஒருவன்.

“சில சரித்திரங்கள் பாதுகாக்கப்படனும்!! சில சரித்திரங்கள் திருத்தப் படனும்!! சில சரித்திரங்கள் அழிக்கப்படனும்!!” என்றான் மற்றுமொருவன்...

“வரலாறு மாத்த முடியுமா..?” என்றான் ஒருவன்.

“என் முடியாது..? வரலாறு மாத்துவது என்பது ஊருக்குள்ளே புது ரோடு போடுற மாதிரி!! சூழலே மாறிப் போய் விடும்!!”

பதிலைக் கேட்டு அவர்கள் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தார்கள்.

அவர்கள் அரசியல் வினா விடையில் வரலாற்றை மீட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்..

இரு மந்திரிகேட்ட கேள்விக்கு ஒரு தந்திரிபட்டென்று பதில் சொன்னான்.

“போர்த்துக்கீசரை தெரியுமா...?”

“அவன்கள் ரட்டவல் அல்லன்ன கூர்யா... எஹைமய் நேது..?”

“அவர்கள் ரொம்பவும் கஷ்டப்பட்டு பிடிச்ச ராஜ்யம் எது..?”

“யாழ்ப்பாண ராஜ்யமே..!”

“காரணம்... இங்குள்ள குடி மக்கள் தீர்கள்! அரசன் முதல் ஆண்டி வரை புத்திசாலிகள்... போர்த்துக்கீசருக்கு சவாலே யாழ்ப்பாண மக்கள் தான்.”

“அப்போ யாழ்ப்பாணத்தை பிடிக்க முடியாமல் விஸ்பனுக்கு திரும்பிப் போய்விட்டார்களா..?”

“இல்லை..! அவர்கள் மன்னாரைப் பிடித்தார்கள். முத்து குளித்தார்கள். கடல் செல்வங்களைக் கொள்ளையடித்தார்கள்...”

“குதேசிய கலாச்சாரங்கள், அந்திய ஆட்சிக்கு எதிரானவை என்றார்கள்... இந்துக் கோவில்களை இருந்த இடம் தெரியாமல் அழித்தார்கள். திருக் கேத்ஸ்வரம் பெரிய கோவிலை நொறுக்கினார்கள்...”

அதன் கட்டிடப் பொருட்களை, மன்னாரில் கோட்டை கட்டுவதற்குப் பாவித்தார்கள்..!

“ஆஹா..! கோபுரம் வீழ்ந்து... கோட்டை எழும்பியது...” ஒருவன் அட்டகாசமாகச் சிரித்தான்.

“அப்புறம் என்ன நடந்தது..?”

“இரண்டாம் சங்கிலியன் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தைப் பிடித்தார்கள்...”

“முழு ராஜ்யத்திலும் ஐநூறு இந்துக் கோவில்களை அழித்துவிட்டதாக போர்த்துக்கீச்சத் தலைவன் ஒருவன் எக்களிப்பு கொட்டினானாம்...”

“கோவில் சிலைகளையெல்லாம் மர்மமான இடங்களில் புதைத்து மறைத்தார்களாம்...”

“அது மட்டுமா..? நல்லூர் கந்தசவாமி கோவிலை தரை மட்டமாக்கி னார்களாம்...”

“ஆமா... நல்லூர்... யாழ்ப்பாண ராஜ்யத்தின் அன்றைய தலைநகர மல்லவா..?”

“கோவிலும்... கோபுரமும் குட்டிச் சுவராகியது... கோவில் கட்டிடப் பொருட்களை யாழ்ப்பாணக் கோட்டை கட்டுவதற்குப் பாவித்தார் களாம்.”

“கோட்டைகள் கட்டுவதற்கு கோவில் சாமான்கள் சக்தியுள்ளதோ..?” ஒருவன் கிண்டலடித்தான்.

எல்லோரும் சிரித்தார்கள். அவனது நகைச்சவையைப் புறந்தள்ளி ஒருவன் இடையில் குறுக்கிட்டுப் பேசினான்... அவன் நிதானமாக, மெதுவாகப் பேசினான்.

“நல்லூர் கோவிலை போர்த்துக்கீசர் அழிக்கு முன்பு சப்புமல் குமாரயா அரசன் 1450ல் அழித்தான். அந்தக் கோவில் தமிழரின் பூர்வீகச் சொத்து... 1248 ல் நல்லூர் குருக்கள் வளவில் கட்டப்பட்டது...”

“சப்புமல் குமாரயா கோவிலை அழித்தும் பிரயோஜனம் இல்லாமல் போனதுதானே..?”

“ஆமாம்..!”

“கோவிலை அழித்தவனை மக்கள் சபித்தார்கள். அவனை மனச் சாட்சி உறுத்தியது. தவறு செய்துவிட்டதை நினைத்து வருந்தினான். மீண்டும் அதே இடத்தில் புதிய கோவிலை கட்டி வைத்தான்...”

“ஊ மோட்யா...” ஒருவன் கோபப்பட்டான்.

“அந்தக் கோவிலுக்குத்தான் போர்த்துக்கீசர் ‘கேம்’ கொடுத்தார்களோ..?” அவர்கள் சிரித்தார்கள்.

“போர்த்துக்கீசர் கோவிலுக்கு மட்டும் ‘கேம்’ கொடுக்கவில்லை. சங்கிலி அரசன் பொக்கிஷமாக பாதுகாத்து வந்த நல்லூர் சரஸ்வதி மஹால் புத்தக சாலையையும் கொழுத்தி சாம்பலாக்கினார்கள்...”

“...இங்குள்ளவன்களை முட்டாள்களாக்க வேண்டுமானால், இவன்கள் மூனைக்குத் தீனி போடும் புத்தகங்களை அழிக்க வேண்டும்...” என்றார்களாம்.

“சரஸ்வதி மகால் நூல் நிலையத்தைப் பற்றி இன்றைக்கும் இணையத் தளம் சொல்லுவதென்ன..?”

‘The Royal repository of all literary output of the Kingdom’

“எமது ராஜ்யம் பெற்றெடுத்த அனைத்து இலக்கியத் தோன்றலினதும் முடிக்குரிய களஞ்சியம்..”

மொட்டை மாடியில், அந்த அறைக்குள் வட்டமிட்டு அமர்ந்திருக்கும் மந்திரி, தந்திரிகள் வெறுமனே அரசியல்வாதிகள் மட்டுமல்ல... அறிவு ஜீவிகளாகவும் இருந்தார்கள்... அவர்கள் தங்களது வரலாற்றை விட, அந்நியரின் வரலாற்றை அறிந்துக் கொள்வதில் அக்கறையாகவிருந்தார்கள்.

“வரலாற்றில், புத்தகங்களை எரித்தக் கொடுரோம் இலங்கையில் போர்த் துக்கீசருக்குப் பின்னர், ஜெர்மனியில் ஹிட்லராலும் நடத்தப்பட்டது...” என்றும் அவர்கள் நினைவு படுத்தினார்கள்.

ஓர் இனத்தை ஒடுக்குவதற்கு, அவர்களது கலாச்சாரத்தையும், கல்வி யையும் அழிக்க வேண்டுமென்ற சித்தாந்தத்தில் அலி பூட்டோவும் தயங்கி நிற்கவில்லை..!

வங்கதேச விடுதலை எழுச்சியாளர்களை ஒழிப்பதற்கு முன்பு, அந்நாட்டு அறிவுஜீவிகளான கலைஞர்களை, எழுத்தாளர்களை, மருத்துவர், என்ஜினியர், மாணவர்களை, பேராசிரியர்களை அந்த பாகிஸ்தான் தலைவன் கொண்று குவித்தான்..

“இப்படியும் ஒரு அரசியல் ‘தியரி’ இருப்பதை இப்போதுதான் நான் தெரிந்து வருகிறேன்..!” என்று ஒருவன் ‘ஜோக்’ விட்டான்.

அவர்கள் பேசிப் பேசி களைப்படைந்திருந்தார்கள். ஒருவன் விடுதி அழைப்பு மணியை அழுத்தினான். பனங் கற்கண்டு கலந்த செவ்விளாநீர் கொண்டு வரும்படி சொன்னான்.

உடலும், மனமும் குளிர் இளநீர் அருந்திவிட்டு, அவர்கள் அமைதியாக தியானம் செய்வது போல ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ளாமல் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

இந்த மந்திரி, தந்திரி... யார்..? இந்த விடுதியில் தங்கி என்னவெல்லாமோ பேசுகிறார்கள்... என்னவெல்லாமோ செய்கிறார்கள்... இவர்கள் அரசியல் வாதிகளாகவும்... அமைச்சர்களாகவும் இருக்கிறார்களே... இவர்களது கொழும்பு ‘ஜப்னா’ ட்ரிப் ஓர் உல்லாச நோக்கம் நிறைந்ததல்ல... சதி நிறைந்த நோக்கமாக இருக்கலாம் என அறிய முடிகிறது..

இந்த மந்திரி தந்திரிகள் குற்றம்புரிய வந்தவர்களாக, ஒட்டல் ஊழியர்கள் மூலம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விளங்கிக்கொள்ள முடிந்தது!

ஒரு குளிர் தரும் பனி இரவு

வருசத்தை ஞாபகப்படுத்திப் பார்த்தபோது, 1981ம் ஆண்டு நினைவில் நின்றது...

மே முப்பத்தொன்றும், ஐஙன் முதலாம் திகதியும் ஒன்றாய் இணைந்தன.

மன்னார் திருக்கேதீஸ்வரத்தின் கோபுரம் சரிந்தது போன்று...

நல்லூர் கந்தன் கோபுரம் சரிந்தது போன்று...

நல்லூர் சரஸ்வதி மகால் நிலையம் ஏரிந்தது போன்று...

யாழ்ப்பாண ராஜ்யத்தின் இன்னுமொரு புத்தகக் கோபுரம்... அண்ட வெளியில் தனலைப் பாய்ச்சி... முழு ஊருக்குமே தனது கடைசி வெளிச் சத்தைக் காட்டி... புகை மண்டலத்தைக் கிளாப்பிக்கொண்டிருந்தது..!

தொண்ணாறாயிரம் புத்தகங்களின் ஆன்மாக்கள் பிரிந்து தகனமாகிப் போன சாம்பல் மேட்டை உலகம் வந்து பார்த்து அதிர்ந்து நின்றது..!

எரிந்து, கறுகி எழும்புக்கூடாக நிற்கும் அந்த புத்தக வீட்டின் அருகில் ஒரு பெரியவர் தனித்து நின்றுக் கொண்டிருந்தார்.

'முன்னை இட்ட தீயையும்...

பின்னை இட்ட தீயையும்...

அன்னை இட்ட தீயையும்..."

சொல்லிப் புலம்பிய பட்டினத்தாரை நினைத்த அவர் "இவன்கள் இட்ட தீயை என்னவென்பது..?" என்று மனதுக்குள் கேள்வி எழுப் பினார்..

அவரது கையைக் கோர்த்து நின்ற பேரக் குழந்தையின் தலையைக் கோதியபடி ஏக்கத்தோடு கேட்டார்.

"உன் தலைமுறையைப் பற்றிப் பின்னால் வரும் சந்ததியினருக்குச் சொல்ல இந்த தேசத்தில் உனது அரசியல் இருக்குமா..?"

அவன் குழந்தை!

தாத்தாவைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

அவனுக்கு என்ன புரியப் போகிறது!

(யாவும் கற்பனையல்ல!)

யல்லிகை
பெற்றவர் 2012

ஹெல்ஸ் ஹோஸ்டிய கேயர்

வரசுவின் தாயார் இன்று காலையிலிருந்தே நச்சரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“அடி மேல் அடி அடிச்சா அம்மியும் நகரும்... இன்னைக்கும் போயிகேட்டுப் பாரு தம்பி!! என்னா சொல்றான்னு பாப்போம்...”

தோட்ட நிர்வாகத்தில் வீடு அல்லது குடிசையாவது கட்டிக் கொள்வதற்கு இடம் கேட்டு வந்த நாட்கள் இந்த புதன்கிழமையோடு நூறு நாட்களைத் தாண்டியிருக்கலாம்...

வாசு, தாயின் சொல்லுக்குத் தலையை ஆட்டிவிட்டு, சட்டையை மாட்டிக் கொண்டு சங்கத் தலைவரைத் தேடிப் போனான். அவரை அழைத்துக் கொண்டுதான் தோட்டத்து ஆப்பிசுக்குப் போக வேண்டும்.

இன்று புதன்கிழமை... தொழிலாளர்கள் ‘ஆப்பீஸ் நாள்’ என்பார்கள். தோட்ட நிர்வாகம் ‘லேபர் டே’ என்று சொல்லும்.

முன்பெல்லாம் தொழிலாளர்கள் தோட்ட நிர்வாகத்திடம் தங்களது பிரச்சினைகளைப் பேச வேண்டுமானால், ‘தோட்டத் துரை’ என்ற நிர்வாகியின் ஆப்பீஸ் அறையின் ஜன்னலூடாகத்தான் தலையை நீட்டிப் பேச வேண்டும்.

ரயில்வே ஸ்டேசனில் சந்து வழியாக பயணச் சீட்டு வாங்கும் சிஸ்டத்தைப் போன்று அமைந்திருக்கும்.

மழை வந்து விட்டால், ஆப்பீஸ் கூரையினடியில் அண்டிக்கொள்ள வேண்டும். இப்போது அந்த பரிதாப நிலைமைகளைல்லாம் மாறிப்போய் விட்டன.

தொழிலாளர் பேச்சுவார்த்தை நாளில், தனியான ஒரு அறையில் நிர்வாகியின் முன்னால் அமர்ந்து பேசுவதற்கு வசதிகள் செய்து கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன...

இப்போதெல்லாம் சின்ன துரை, பெரிய துரை என்ற பேச்சு வழக்குகள்

கிடையாது... மெனேஜர், சுப்பிரண்டன் என்ற வார்த்தைகள் வந்து விட்டன!

பேச்சுவார்த்தை அறையில்... போடப்பட்டிருந்த நாற்காலிகளில் ஐந்து யூனியன் தலைவர்களும் அமர்ந்திருந்தனர்... அவர்களாருகில் சம்பந்தப் பட்டத் தொழிலாளர்களும் சமூகமளித்திருந்தனர்.

வாச தோட்ட பெரிய கிளாக்கரையும், கண்டக்டரையும் மாறி மாறி முறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"இந்தத் தடவ இவனுங்க ரெண்டு பேரும் தொரைகிட்ட ஏதாவது போட்டுக் குடுத்தானுங்களன்னா... ஓடு பூந்து ஒதைச்சிட்டுத்தான் போவேன்..!" என்று பற்களை நறநறவென்று கடித்துக் கொண்டிருந்தான்..

கிளாக்கரை, கண்டக்டரை மாக்ஸிலின் முகத்தைப் பார்த்து அச்சமடைந் திருந்தனர்... வாச நல்லவனாகவிருந்தாலும், சண்டியனுக்கு சண்டியனா கவிருப்பவன்..

தோட்ட நிர்வாகி, தொழிலாளர்களுக்கு ஏதாவது அற்ப சலுகைகளைச் செய்து கொடுப்பதற்கு முன்வந்தாலும், தோட்ட உத்தியோகத்தர்கள் அதை தடைசெய்து வருவதே வழக்கமாக இருந்து வருகின்றன. இது, ஒரு மரபு ரீதியான 'மேனியா'வாகவே இருந்து வருகின்றது.

இந்த 'மரபு நோய்' ஆரம்ப காலத்து பெரிய கங்காணிகளை காலங் காலமாக பீடித்திருந்தது போலவே இன்றுவரை தோட்டங்களில் பரவி நிற்கின்றது.

வாசவின் வீடு சம்பந்தமாக, யூனியன் தலைவர் சின்னையா, தோட்ட மனேஜரிடம் பேசத் தொடங்கினார்..

"சேர்...! வாச எட்டு வருசமா இந்தத் தோட்டத்துல் வேல செய்றான். கவியாணம் முடிஞ்சி ஒரு கெழுமயாச்சு... ஒரே ஓட்டுக்குள்ளதான் தங்கச்சி ரெண்டு பேரு... தம்பி ஒருத்தன்... அம்மா, அப்பா மொத்தமா அஞ்சி பேரு! இப்போ வாசவும் அவன் சம்சாரமும்... எப்பிடி சேர் 'ஓன்னா மன்னா இருக்க முடியும்?'"

"காம்பரா இல்ல தலவர்..! காம்பரா இருந்தா தாரதுதானே? ஒங்களுக்கு சொன்னா வெளங்குறது இல்லத்தானே..." மெனேஜர் எரிச்சலாகப் பதில் கொடுத்தார்.

வாச பொறுமையிழந்தவனாய், "சேர்..! கவியாணம் முடிஞ்சி ஏழு நாளு முடிஞ்சிப் போச்சி... நானும் என் சம்சாரமும் 'தனியா' இருக்கணு முன்னா குடும்பத்துல் எல்லாரும் வேலைக்குப் போகணும்... நாங்க ரெண்டு பேரும் வேலைக்குப் போகாம வீட்டுல இருக்கணும்... இது எனக்கு மானப் பிரச்சினையா இருக்குது சேர்..!" என்று மனம் நொந்து பேசினான்.

அவனது துயரக் குரல் தொண்டையை அடைத்தது.

மெனேஜர் அந்த இளைஞரின் பரிதாபகரமான நிலைமையை உணர்ந்து மௌனமாகினார். அவரது மௌனத்தை அறிந்த ஏனைய யூனியன் தலைவர்கள் சுசமுசவென முனு முனுத்தனர்...

"என்னடா... தொரப்பயல்... சாவக் கெடக்கும் ராமு கெழவன் வூட்டையும்... பாப்பாத்திக் கெழவி வூட்டையும் குடுக்க யோசிக்கிறானோ..? வடக் கூடாது..! வடக் கூடாது..!" என்ற நிலைப்பாட்டில் அந்த இடத்திலேயே கூட்டணி அமைத்துக் கொண்டனர்...

தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வசிப்பிடப் பிரச்சினைகள் வந்துவிட்டால், தோட்டத்துக்குள் நோய்வாய்ப்பட்டு சாகப் பிழைக்கக் கிடக்கும் கிழு கட்டைகள் மண்டையைப் போட்டதும், காலியாகும் லயத்து அறைகளை பகிர்ந்துக் கொடுப்பதுதான் நிர்வாகத்தின் வழிமை!

தரிச நிலங்களில் சுயமாக மண் குடிசையோ, சீமெந்து அறைகளோ கட்டிக் கொண்டால், பொலிஸ் நடவடிக்கை, நீதிமன்ற வழக்கு, வேலை நீக்கம்... என மூன்று தண்டனைகள் கிடைத்து விடும்..!

"சேர்..! சொல்ல வெக்கமாயிருக்கு, . ஜோடி ரெண்டும் மாட்டுப் பட்டியில் மரத்தட்டு அடிச்சி அதுல படுத்துக்குறாங்க! மனசு வச்சி ஒரு நல்ல முடிவு குடுங்க, சேர்..!

...பத்து தகரத்த குடுத்து மரக்கறி தோட்டத்துல ஒரு குடிச போட்டுக்கச் சொன்னா வாச பிரச்சின முடிஞ்சுடும், சேர்!" தலைவர் வில்லாய் வளைந்து கெஞ்சிக் கேட்டதும் ஒரு வகை ராஜதந்திரமாகும்...

மெனேஜர் மௌனமாகத் தலையைத் தாழ்த்தி வெற்றுப் பேப்பரில் வட்டம் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

அவரது மௌனம், சம்மதத்துக்கு அறிகுறி என்பதையறிந்த கண்டக்டரும், பெரிய கிளாக்கரும் இணைந்தக் குரலில் சின்னையா தலைவரைப் பார்த்து இவ்வாறு கேட்டனர்..

"ஒரு ஆளுக்கு வீடு கட்டிக்க தகரமும், நெலமும் குடுத்தா... தோட்டத்துல இருக்கிற முன்னாறு பேரும் கேப்பாங்க... அப்ப என்னா பண்ணுறவு..?"

மெனேஜரை இந்த 'லோ பொயின்டு' தூக்கிவாரிப் போட்டது..!

"வீட்டுப் பிரச்சன இன்னிக்கி பேச ஏலாதா..! வேற தண்ணிப்ரச்சன... கக்கூஸ் பிரச்சன இருந்தா... மத்த தலவருமாருங்க பேசலாம்..." என்றார்.

மற்ற யூனியன் தலைவர்மார்கள், சின்னையா தலைவர் கேட்கும் வீட்டுப் பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைக்கக் கூடாது என்றே எதிர்பார்த்தனர்...

அது இன்று முடிந்து போனதால் உள்ளார மகிழ்ந்துப் போனார்கள்...

பாவம் அவர்கள்... ஒரு தொழிலாளியின் வசிப்பிடப் பிரச்சினை எல்லா

தொழிலாளருக்குமான பொதுப் பிரச்சினையாகும்... இதை கட்சி யூனியன் பிரச்சினையாக்குவது முட்டாள்தனம் என்பதை உனர விரும்புவதில்லை..

இப்படி எல்லா தொழில் உரிமைகளிலும் தங்களது யூனியன்களைத் தூக்கிப் போட்டு நொறுக்கி விடுவார்கள்...

சின்னையா தலைவர் முகம் சிவந்து வியர்த்துப் போய் நின்றார்.

வாசு, கண்டக்டரையும், பெரிய கிளாக்கரையும் பார்த்தப் பார்வை அவர் களுக்கு வயிற்றைக் கலக்கியது...

வாசு... முரடன்... ஆனால் அறிவாளி...

இரு முறை மாற்றலாகிச் சென்ற ஒரு கண்டக்டர் அவனை “வாடா.. போடா...” என்று ஏசியதற்காக நூற்றுக் கணக்கான தொழிலாளர் முன்னி வையில் அவன் ஓங்கி அறைந்து... ஒரே அறையில் பல்லொன்றை கொட்டி விட்ட சம்பவம் மறக்க முடியாதது.

அந்த சம்பவத்தை கிளாக்கரும், கண்டக்டரும் நினைத்துக் கொண்டார்கள்...

தோட்டத்துபங்களா...

மெனேஜர் தோட்டக்காரனைக் கூப்பிட்டு, “மாட்டுக்கு சொகம் எப்படி..?” என்று கேட்டார்.

“க்டரு ஊசி போட்டுட்டுப் போனாரு சேர்! மாடு இப்ப எழும்பி நிக்குது... பயப்பட ஒன்றுமில்ல.. ரெண்டு மாட்டுக்கும் ‘காள’ போட்டாச்சி..! வரப்போற அஞ்சி மாடுகளுக்கும் புதுசா பட்டி கட்டணும்... கண்டக்டரு 100 தகரம் குடுத்திருக்காரு..! என்று பட படவென்று மாட்டுக்காரன் பொரிந்துத் தள்ளினான்...”

தோட்டத்துக் களஞ்சியச்சாலையில் வைத்திருக்கும் பல நூறு கூரைத் தகரங்களை, தோட்ட நிர்வாகிகள் தங்கள் சொந்தத் தேவைக்கு எடுத்துக் கொள்வார்கள்... தொழிலாளர்களின் ஒழுகும் கூரைகளுக்கு மாற்றுக் கூரைத் தகரங்கள் வழங்குவது குதிரைக் கொம்பாகவிருக்கும்.

மெனேஜர் பங்களா காட்சியறையில் போய் உட்கார்ந்தார். காட்சியறை முப்புறமும் ஐன்னல்கள் கண்ணாடி சட்டங்களாலாலானவை. உயர்ந்த மலையிலிருக்கும் அந்த பங்களாவிலிருந்து, கண்கள் எட்டும் தூரம் இயற்கையின் அழகை ரசித்துக் கொண்டிருக்கலாம்...

தூரத்து நீல மலைத் தொடர்கள்... தேயிலைக் குன்றுகள்... நீர் வீழ்ச்சிகள்... நெளிந்து வளைந்து ஓடும் நதியின் நீண்ட பயணம்... இவ்வாறு பெருந் தோட்டப் பயிர்ச் செய்கைக்காக வந்த வெள்ளைக்காரர்கள், இவங்கை மலை நாட்டை இவ்வளவு எழில் கொஞ்சம் பூமியாக்கிச் சென்ற

அற்புதங்கள் காலத்தால் அழியாதவை..

அப்பு தேநீர் ட்ரொலியைத் தள்ளிக் கொண்டு வந்தான்... மூன்று மணிக்கு அருந்த வேண்டிய தேநீரை, மெனேஜர் ஆறு மணியளவில்தான் இன்று எடுக்கிறார்.

இன்று 'லேபர் டே' சண்ங்கி விட்டது...

'துரைசாணி' 'பெரிய துரை'யின் அருகில் வந்தமர்ந்தாள். ஆவி பரக்க கரட் கிழங்கு அவியலில், 'பெட்டிஸ்', மீன் கட்லட்ஸ் யாவும் வாசனையுடன் மேசையில் இருந்தன..

கோப்பி, தேயிலை காலத்தில், தமிழ் நாட்டுக் கைக்கூலி கங்காணிகள், கை, கால்களைத் துண்டு துண்டுகளாக மடித்து 'சலாம்' போட்டு, வில்லாய் வளைந்து கனம் பண்ணும் சொற்களாக உபயோகித்த 'துரை', 'துரைசாணி' என்ற ஆதிக்கப் பெயர்கள், வெள்ளைத் துரைகளுக்குப் பிறகு, இந்த நாட்டு கறுப்புத் துரைகளுக்கும், இந்த மரபு வழிச் சொற்கள் இன்றும் புழக்கத்திலிருந்து வருகின்றன.

பகல் பொழுதிலும், வேலை நேரங்களிலும், சமையல் சாப்பாட்டு நேரங்களிலும் தாய் வீட்டில் தங்கியிருந்து விட்டு, இரவு படுக்கைக்கு மட்டும், மனைவி மீனாவோடு, வாச மாட்டுப் பட்டிக்குப் போய் விடுவான்.

மண்ணெண்ணெய் போத்தல் பந்தத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு, மகனும், மருமகளும் இரவு குளிரில் போர்வையைப் போர்த்திக் கொண்டு, மாட்டுப் பட்டியை நோக்கிச் செல்லும் அவலத்தைப் பார்த்து குருசாமி கண் கலங்கினார்.

"நாளைக்கே வேணுமுன்னாலும் மகனுக்கு மரக்கறி தோட்டத்துல ஒரு காம்பிரா கட்டிப்புடுவேன்... நாசமாப் போனவனுங்க முழுக் குடும்பத் துக்குமே வேல நிப்பாட்டிப்புட்டா என்ன பண்றது..?" என்று அவரது மனவோட்டம் சூரியரத்து அழுங்கிப் போனது...

அழுகுக் கொழுந்து மலை... கவ்வாத்து வெட்டி... மட்டம் ஓடித்து... புது மலையாகி ஒரு வருடம் முடிந்து விட்டது... இந்த மலையை 'அழுகுக் கொழுந்து மலை' என்று அடையாளப் பெயர் வைப்பது தொழில் முறையாகும்...

மீனா, அழுகுக் கொழுந்து மலையில் வேலை செய்யவள். இந்த மலையில் கொழுந்து ஆய்வதற்கு குமரிப் பெண்களும்... முப்பது வயதுக்குட்பட்ட பெண்களுமே வேலைக்கமர்த்தப்படுவர். முப்பதுக்கும், ஐம்பதுக்கும் உட்பட்ட பெண்களுக்கெல்லாம் 'பழைய மலை கொழுந்துக்காரிகள்'

என்ற பட்டப் பெயரும் உண்டு..!

மீனாவிடம் தேவகி 'கிண்டி கிழங்கு' எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள் திருமணமாகப் போகிறவள்... அவளுக்கு அதே தோட்டத்தில் ஆள் இருக்கிறான்... அவள் நச்சரித்தக் கேள்விகளுக்கு இனிக்க... இனிக்க... பதில் சொன்னாள் மீனா.

அவளுக்கு முதல் இரவு நடக்க வில்லை..! முதல் பகல்தான் நடந்தது..!

ஏழாம் நம்பர் கவ்வாத்து மலையில் விறகு பொறுக்கிக் கட்டிவைத்து விட்டு, எட்டாம் நம்பர் மானாத் தோப்பு புல் வெளியில்தான் தனித்து ருந்தார்கள்!

அழகமான தட்டாம் பூச்சி... அழகமான பட்டாம் பூச்சி... அவைகளுக்குத்தான் அவர்களின் சங்கதி தெரிந்திருக்கும்... திரும்பவும் அந்த இரண்டு இளாசுகளும் மனம் இனிக்க.. வாய் இனிக்க.. குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தார்கள்..

அடிப்படை வசதியற்ற தொழிலாளர் குடும்பம் என்பதற்காக, திருமண மாகிய புதுத் தம்பதிகள், வீடு வாசலுக்கப்பால், கானகத்தில்... புல்வெளி தோப்பில் முதல் உறவை நடத்திய துயரக் கதைகள், அவளுக்குத் துயர மாகத் தெரியவில்லை...

இளம் வயது... துன்பங்கள், கொடுமைகள், அவமானங்கள் யாவும் பழகிப் பழகிப்... பழக்கமாகி, அவை யாவும் சாதாரணமாகவே போய்விட்டன...

கடந்த ஏழு நாட்களாக வாசு வேலைக்கு வரவில்லை.

மேம் நம்பர் கருப்பந்தைலத் தோப்பை, 'புல்லுக் கானு தோப்பு' என்பார்கள்! அழகான சோலையாக அந்த தோப்பு காட்டுத் தொங்கவில் இருக்கிறது...

வானத்தைத் தொடுமளவுக்கு நீண்டு நெடிதுயர்ந்த யூக்கலிப்பட்டஸ் மரங்கள் வளர்க்கப்பட்டிருக்கும். இவை தொழிற்சாலைக்குத் தேவைப்படும் விறகுக்காக வளர்க்கப்படுகின்றன.

ஏகாந்தமான காட்டுச் சூழல்...

மான், மறை, முயல் அலையும் புல்வெளிப் பிரதேசம்...

அங்கே ஒரு அழகான மண் குடிசை எழும்பியிருந்தது...

குடிசையைச் சுற்றி உள்ள மரங்களில் பூங்கொடிகள் சரங்களாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. சாப்பிடக் கூடாத காட்டுக் களிகள் கொடி செடிகளில் காய்த்து அழுகுக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன..

இந்தக் குடிசை, தோட்ட நிர்வாகத்தின் சட்டம் ஒழுங்குக்கு எதிராக

கட்டப்பட்டிருக்கும் குற்றச் செயலாகும்... என்ற குற்றச்சாட்டுக்களை எழுதி மனேஜரிடம் கொடுத்து, உடனே மீண்டும் நம்பர் புல்லுக் கானு தோப்பில் வாசு கட்டியிருக்கும் குடிசையை, அவன் குடி போகுமுன்னர் உடைக்கச் சொல்லும்படி, தோட்ட பெரிய கிளாக்கர், கண்டக்டர், காவல்காரன், எதிர் யூனியன் தலைவர்மார்கள் எல்லோரும் துரையிடம் போய் முறையிட்டு நின்றார்கள்...

சற்று முன்புதான் மெனேஜர், வாசு உண்மையிலேயே மாட்டுப் பட்டியில் தங்கியிருக்கிறானா என்பதை போய் பார்த்துவிட்டு வந்திருந்தார்.

இப்போது இவர்களின் நடவடிக்கையால் ஜீப்பை எடுத்துக் கொண்டு, அவர்களையும் ஏற்றிக் கொண்டு காட்டுத் தோப்பை நோக்கிப் புறப் பட்டார்.

தோப்பு குடிசையில் புகை கிளம்பிக் கொண்டிருந்தது. குடிசை வாசலில் வாசவும், மீனாவும் பொங்கல் வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இன்றைய அந்தி பொழுதுதான் குடியேறுவதற்கு நல்ல நேரம்..!

காட்டு குடிசையில் கிரகப்பிரவேசம்!

மெனேஜர் கூட்டத்தோடு போய் குடிசையைப் பார்த்து அசந்துப் போனார். மானா புற்களால் வேயப்பட்டக் குடிசை..!

“திஸ் இஸ் சம்திங் லைக் கபானா லைப்..! டிரிஸ்ட்ஸ் லைக் வெரி மச்” என்று கிளாக்கரையும், கண்டக்டரையும் பார்த்து ஆங்கிலத்தில் சொன்னார். இந்த மாதிரி காட்டுக்குள் வாழ்வதற்கு அவரும் மனதுக்குள் ஆசைப்பட்டுக் கொண்டார்.

அவர் குடிசையைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு, உள்ளே நுழைந்து நோட்ட மிட்டார். சட்டிப் பாணைகள், தட்டு முட்டுச் சாமான்களோடு அந்த குளிர்ந்த ஈரவிப்பான நிலத்தில் பாய் படுக்கைகளும் பரிதாபகரமாகக் காணப்பட்டன...

வாசவை அதிகாரத் தொனியில் அதட்டி அழைத்தார் மெனேஜர்.

நிர்வாகத்துக்கெதிராக நடந்துக் கொண்ட குற்ற உணர்வில் வாசவும், மீனாவும் வந்து நின்றனர்...

“எவனாவது குடிசையைப் பிரிச்சான்னா... வெட்டித் தள்ளிப்புட்டு ஜெயி லுக்குப் போவேன்...” என்று வாசு சொல்லியதை மீனா அந்த நேரத்தில் நினைத்துப் பயந்தாள்...

துரையின் பின்னால் கண்டக்டர், கிளாக்கர், காவல்காரன் ஏனைய யூனியன் தலைவர்கள் யாவரும் புல்லுக் கானில் குவிந்திருந்தார்கள்.

குடிசையை உடைப்பதற்குத் தயாராக இரண்டு தொழிலாளர்களையும்

கண்டக்டர் அழைத்து வந்திருந்தார். குடிசை உடைக்கப்பட்டதும், எரித்துச் சாம்பலாக்குவதற்கு மண்ணெண்ணெய்யும் கொண்டு வந்திருந்தார்கள்... “கூரையப் பிரிச்சுப் போடு..!” என்று வாசுவைப் பார்த்து மெனேஜர் சத்தமாகச் சொன்னார்.

அவன் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்காத அடுத்த அதிர்ச்சி காத்திருந்தது... “நாளைக்கு ஆப்பீஸ்க்கு வா..! பழையத் தகரம் கொஞ்சம் தாரேன்..! கூரையப் போட்டுக்கோ..!” என்றார்.

தோட்ட வரலாற்றில் என்றுமே எதிர்பார்க்காத ஒரு முட்டாள் காரியம் இதுவென்று மெனேஜரோடு வந்த கூட்டம் கடுங்கோபத்துடன் முனு முனுத்தது...

மனதுக்குள் கண்டனம் தெரிவித்தது.

அவர்களது முகங்கள் கருத்துச் சருங்கின...

அந்த கருப்பந்தைல தோப்பின் மரங்களுக்கூடாகத் தெரியும் சிவந்த வானத்தில் அந்திச் சூரியன் கீழே இறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அந்த மேற்கு வண்ண வெளிச்சம், வாசுவுக்கும், மீனாவுக்கும், உதய மாகத் தோன்றியது..!

(யாவும் ஆசைகள்!)

ஜீவநுதி மலையக மலர்
டிசம்பர் 2013

புது ஸ்ரீபிள்ளை

தங்கவேலு வீட்டில் இன்றைக்கு விசேஷம்... பெரிய பார்ட்டி தடபுடலாக நடந்துக் கொண்டிருக்கிறது..

நெட்டையன் வேலு, இதோடு ஐந்து தடவைக்கு மேல் பெட்டிக் கடைக்கும் வீட்டுக்குமாய் குட்டிச் சாக்குடன் வேக நடைபோட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்...

நெட்டையனுக்கு இன்றைக்கு என்றுமே இல்லாத சந்தோசம்... ஒரு ஆளுக்கு 'அஞ்சாலாய்' உரமேறி நிற்கின்றான்..!

தங்கவேல் வஞ்சகமில்லாமல் ஒவ்வொரு நடைக்கும் ஒவ்வொரு கிளாஸ் ஊற்றிக் கொடுக்கிறான்..

சாக்கடைக் குழியில் குப்புற விழுந்தும் கூட போத்தல் உடையாமல், குழந்தையைப் போல் மார்போடு அணைத்துகொண்டு வந்து கொடுக்கும் நெட்டையனை தங்கவேல் தனது 'பேர்சனல் செக்ரட்டரியாக வைத்துக் கொள்வதில் என்ன தப்பிருக்கின்றது..?

தங்கவேல் வீட்டில் ஆறு மாதத்திற்கு முன்புதான் மூத்த மகளுக்கு சடங்கு நடந்து முடிந்திருந்தது... 'பருவ நீராட்டு விழா' என்று பத்திரிகை அடித்து, ஊரைக் கூட்டி விருந்து வைத்தான்.

"இந்தக் காலத்தில் மொளைச்சி மூனைல் வர்றதுக்குள் வயிசுக்குவந் திர்ராளுக..! காலங் கெட்டுப் போச்சி..." என்று தங்கவேலின் தாய் அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருந்தாள்..

தடபுடலாய் சடங்கை முடித்த தங்கவேலுக்கு, 'மொய் காசு' கலெக்ஷன் ஒழுங்காகக் கிடைக்கவில்லை..!

தங்கவேலு வியாபார மூளைக்காரன்... அவனது கிரிமினல் மூளை அடுத்த முயற்சியில் இறங்கியது. சின்ன மகளுக்கு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு 'பேர்த் தே' பார்ட்டியும் நடத்திப் பார்த்தான்..

“வீடியோகாரனும், மியுசிக்காரனும் கோல்மேல் கோல் போட்டு, காசுக்கு அரிக்கிறானுக்கு..! தேவையில்லாத கடனாப் போச்சி... விருந்து திங்க வந்த வக்காளிக அம்பதும் நாறுமாதான் போட்டிருக்கானுக...” என்று தலையில் கையை வைத்துக் கொண்டிருந்தான்...

கொழும்பு புரோக்கர் கந்தசாமி இன்றைக்கும் தங்கவேலுவை சந்திக்க வந்திருந்தான்...

கந்தசாமியைக் கண்டதும் தங்கவேலுக்கு பயம் ஏற்பட்டது...

அக்கம் பக்கம் பார்த்தவன், சம்சாரம் ஜானகி எங்கேயாவது நின்று தன்னைக் கவனிக்கிறாளா என்று பதறியபடி பார்வையைச் சுழற்றிக் கொண்டிருந்தான்... இப்படி பயம் ஏற்பட்டு, நடுங்கிக் கொண்டிருந்தாலும், புரோக்கர் கந்தசாமியின் நம்பிக்கையான வார்த்தை அவனை ஈர்த்தி ருந்தது...

“சில கொழும்பு வீட்டுக்காரன்க கொமரிப் புள்ளைகளுக்கு பத்தாயிரம் அட்வான்ஸ் தருவானுங்க... ரெண்டு பேரையும் ஒரேயடியா அனுப்பிட்டா இருவது கெட்டக்கும்” கந்தசாமி மிகப் பெருமையாக தலையை ஆட்டி ஆட்டிச் சொன்னான்...

தங்கவேலு, கந்தசாமியிடம் ரொம்பவும் கவனமாகப் பேசினான்...

“கந்து..! இந்த சங்கதி காதோட காது வச்ச மாதிரி இருக்கணும்... ஜானகிக்கு தெரிஞ்சா... காரியம் கெட்டுப் போயிரும்... அவ போன்ப பொறுகு பாத்துக்கலாம்..! தயவு செஞ்சி ஒட்டு பக்கம் அடிக்கடி வராத... ஒரு ஐநூறு இருந்தா குடுத்துட்டுப் போ...” என்றான்.

‘வீட்டுப் பணிப் பெண்’ என்ற போர்வையில் மேட்டுக்குடிக்காரன்களின் ‘காம அட்டூழியங்கள்’ நாட்டில் வேகமாக வளர்ந்து விட்ட ஒரு மறை முகமான கலாச்சாரமாகும்...

காசை வாங்கிக் கொண்ட தங்கவேலுக்கு, அவனை அனுப்பி வைப்ப தற்குள் போதும் போதுமென்றாகி விட்டது...

இன்றைக்கு தங்கவேலு வீட்டில் இன்னுமொரு விசேஷம் இருப்பது வியப்பாகவிருந்தது,

தங்கவேலுவின் குடும்ப சொந்தக்காரர்களெல்லாம் வீட்டில் நிறைந்தி ருந்தனர்... சின்னக்கா, பெரியக்கா, மச்சான்மார், மருமக்கள் எனக் கூடியிருந்தனர்... ஜானகியின் குடும்ப வழியிலும், அவளது அம்மாவும் அப்பாவும் வந்திருந்தார்கள்.

தங்கவேல், வீட்டுக்கும், வாசலுக்குமாய் நடையாய் நடந்துக் கொண்டிருந்தான்... ஜானகி மாத்திரம் எல்லோரையும், எல்லாவற்றையும் பறி கொடுத்தவளாய் வீட்டின் ஒரு மூலை ஓரமாக உட்கார்ந்திருந்தாள்...

தங்கவேலு ஓடி வந்து... ஓடி வந்து ஜானகியின் தலையைத் தடவித் தடவி ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

“என்ன புள்ளி... தகப்பனுக்கு தகப்பனா... தாயிக்குத் தாயாயிருந்து நா புள்ளைகள் கவனிக்க மாட்டனா..? என்னங்க மாமா நா சொல்றது..? என்னங்க அத்த நா சொல்றது..?” என்று மாமனார், மாமியார் பக்கமும் திரும்பித் திரும்பிப் பேசினான்.

அவன் அதோடு சும்மாயிருக்கவில்லை.. ஜானகியின் பாஸ்போர்ட்டை எடுத்து ‘ஆயிரத்தெட்டு’ தடவை புகழ் பாடிக் கொண்டிருந்தான்.

“அசல் முஸ்லிம் புள்ளி மாதிரியே நம்ம ஜானகி இருக்கா மாமா..! பாஸ்போர்ட்ட பாருங்க அத்த! ஜானகிக்கு என்னா பேரு தெரியுங்களா..? ‘ஆயிஷா பேகம்..!’

...எஜன்டு தங்கமான மனுஷன்... முஸ்லிம் ஆளுதான்! எல்லா வேலையும் அவரேதான் செஞ்சி குடுத்தாரு.. எப்புடி நடந்துக்கணும்... எப்புடி பேசனும்... எப்புடி தொழுவனும்... எப்புடி அயன் பன்னணும்... எப்புடி மெஷின்ஸ் துணி கழுவனும்... எப்புடி காய், கறி வெட்டனும்... எப்புடி ஏற்சி வெட்டனும்... எப்புடி பாண் வெட்டனும்... எப்புடி பட்டர் பூசனும்... அப்பப்பா! ஒரு கீழம் ‘டெஸ்ட்டு’ நம்ம ஸ்கலு தோத்து போவனும்.” குதூகலத்தில் அங்குமிங்கும் நடந்து கொண்டிருக்கும் தங்கவேலுவின் வாய் ஓயவில்லை..

ஜானகியின் பெற்றோருக்கு மகளை வெளிநாட்டு வீட்டு வேலைக்கு அனுப்பி வைக்க கொஞ்சம்கூட விருப்பமில்லை... செல்லமாக, கெளர் வமாக வளர்த்த பிள்ளைள்...

“துப்பு கெட்ட நாய்ப் பயலுக்கு மகளக் குடுத்து மோசஞ் செஞ்சிட் டேன்..!” மாமனார் புலம்பிக் கொண்டிருந்தார்...

பத்திரிக்கை செய்திகள் அவரைப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தன. ஓயவில்லாத வேலை... அடி, உதை, சித்திரவதை... வேண்டிய நேரமெல்லாம் வீட்டுக்காரனின் வெறிக்கு இறையாக வேண்டும்... ஒத்துளைக்கா விட்டால், ஆணி அடிப்பு, சூடு, கொலை!

மகளை துபாய்க்கு போக விடலாமா..? தடுத்து விடலாமா...? ஏஜன்சி காரன் குடுத்த ஒரு லட்ச ரூபாய் எப்படி திருப்பிக் கொடுப்பது...? அதன் பிறகு மகளின் குடும்பம், வாழ்க்கை என்னவாகும்..? தகப்பனார் குழம்பினார்.

தங்கவேலுக்கு எப்படி யோ ஜானகியை வெளிநாட்டு வேலைக்கு அனுப்பிவிட வேண்டும் என்ற நோக்கம் இன்று நிறைவேறியிருக்கிறது...

ஜானகியை வழியனுப்பி வைப்பதற்காக வந்திருந்த குடும்ப உறவினர்

களுக்கெல்லாம் விருந்துபசாரம் செய்துக் கொண்டிருந்தான் தங்கவேலு.. இந்த செலவுகளுக்கெல்லாம் பணம் ஏது..? ஏஜன்சிக்காரன் ஜான்கியிடம் ஒருலட்ச ரூபாய் அட்வான்ஸ் பணம் கொடுத்திருந்தான்.

ஜான்கி பாஸ்போர்ட்டை கைக்கு எடுத்த நாளிலிருந்து இன்று வரை வேதனைப் பட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறாள்... அவள் உடல் தளர்ந்து, மன உளைச்சலில் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறாள்..

வயசுக்கு வந்துவிட்ட ஒரு குமரி மகளை, அவளுக்கு அடுத்து குமரியாகவிருக்கும் இன்னொரு மகளை, ஏழு வயது நிரம்பிய மகனை... அனாதரவாக ஊதாரிக் கணவனிடம் விட்டு விட்டுப் போவதற்கு அவள் மனம் இடந்தர வில்லை..

பிள்ளைகளின் பிரிவைத் தாங்க முடியாமல் தவித்தாள்!

புருஷன், அயோக்கியத்தனத்தின்... இழிவின்... அசிங்கத்தின்... மூர்க்கத்த னத்தின்... மொத்த உருவமாகக் காட்சி தந்துகொண்டிருந்தான்.

அவனோடு வாழ்ந்த இருபது வருசங்களில், வாழ்க்கை எவ்வளவு துயரமாக இருந்திருக்கிறது..!

திருமணமாகி ஒரு வருசங்கூட அவனோடு சந்தோசமாக வாழ முடியாத நிலை...

குழந்தைக்காக... அடுத்தடுத்தக் குழந்தைகளுக்காக என்று சகித்து வாழப் பழகிப்போன அவளுக்கு ஏற்பட்ட தெல்லாம் தோல்விகளும்... ஏமாற்றங் களுமேதான்..

அவளது வாழ்க்கை, அவனால் சீரழிக்கப்பட்டு விட்டதை நினைத்து அவள் கவலைப்படவில்லை... மூன்று பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் பற்றிய எண்ணங்களே அவளைப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தது..

ஜான்கி ஒவ்வொரு மாதமும் தோட்ட நிர்வாகம் வழங்கும் சம்பளம் பணத்தை எண்ணிக்கூட பார்க்காமல் அவனது கையில் தினித்து விட்டு, வெறுங்கையோடு விட்டுக்கு வருவாள்!

சில மாதங்களில் சம்பளம் வாங்குவதற்கு, அவளை அனுப்பாமல், அவனே வாங்கி வைத்துக் கொள்வான்...

தனக்கு இந்த மாதம் எவ்வளவு சம்பளம்... என்று, அவள் உழைத்தக் கூவியைக் கூட தெரிந்து கொள்ள முடியாத நிலையில் அவள் அவனிடம் கட்டுப்பட்டிருந்தாள்...

ஒவ்வொரு நாளும் திருவிழா கொண்டாடும் தங்கவேலு, சம்பளத் தினத் தன்று கொண்டாட்டத்தின் உச்ச நிலைக்கே போய்விடுவான்..

ஒவ்வொரு மாதமும் ஆறாயிரம்... ஏழாயிரம்... கொழுந்து காலங்களில் எட்டாயிரம்.. ஒன்பதாயிரம். என்று சம்பளம் வாங்கிவரும் ஜானகி, அவன் கையில் கொடுத்து விட வேண்டுமென்ற பழக்கமே நிரப்பந்தமா கியிருந்தது... அவனுக்கும் ஆறாயிரம்... ஏழாயிரம் என்று சம்பளம் கிடைக்கிறது...

குடும்பத்தை நிர்வகிக்கத் தெரியாத ஓர் ஊதாரியின் கையில் நுழையும் அவள் உழைக்கின்ற ஊதியம், நொடிப் பொழுதில் கரியாகி விடும்...

ஜானகி கடுமையாக உழைக்கும் ஒரு தொழிலாளப் பெண்... 'உஸ்' என்று ஒரு நாள் கூட வேலைக்குப் போகாமல் வீட்டிலிருக்கமாட்டாள்... இருபுது வருங்களாக உழைத்துக் கொடுத்ததில் எந்த குடும்ப முன்னேற்றமும் காணாத அவனுக்கு, அவனால் அடி, உதைகள் மட்டுமே மிச்சமாகினா...

"தாலிய அறுத்து வீசிப்புட்டு," குழந்தைகளோடு ஒதுங்கி வாழ்வதற்கு எத்தனையோ முறை முயற்சித்தாள்...

ஊர், குடும்பம், உறவுகள், மரியாதை, என சமூகப் பயமுறுத்தல்கள் அவளைத் தடுத்து நிறுத்தியிருக்கின்றன... ஒரு முறை குடும்ப பஞ்சாயத்தும் நடந்தது.

"ஒரு மாசமாவது புருஷன்கிட்ட சம்பளத்த குடுக்காம, அவன் சம்பளத்தையும் வாங்கி, ஜானகியே குடும்பத்த நடத்திக் காட்டனும்!" என்று யோசனை சொல்லப்பட்டது...

ஒரு பரீட்சார்த்த நடவடிக்கையும் ஒரு மாதம் நடந்தது. இரண்டாம் மாதத்தில் தங்கவேலுவின் தலையில் கிறுக்கு ஏறியது... மனைவி, பிள்ளைகளை போட்டு அடித்தான்... தட்டு முட்டு சாமான்களை போட்டுடைத்தான்...

அவனது வன்செயல்களைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத ஜானகி, மீண்டும் விட்டுக் கொடுத்தாள்... உழைத்த சம்பளத்தை அப்படியே அவன் கையில் கொடுத்தாள். இருந்தாலும், பிள்ளைகளைப் பற்றிய சிந்தனைகள் அவள் மனதைக் குடைந்தன.

பிள்ளைகள் மூவரும் நன்றாகப் படிக்கக்கூடியவர்கள்... அவர்களை உருவாக்கி தோட்டத்துக்கப்பால் மற்றைய குடும்பங்கள் வாழும் விதத்தில், தனது பிள்ளைகளையும் வழிநடத்த ஆசைப்பட்டாள்..! அந்த ஆசையே அவளைக் கண்காணாத தேசத்து வீடுகளுக்கு ஏவல் கூவியாகச் செல் வதற்கு நிரப்பந்தித்தது...

கொழுந்து மலைகளில் அந்தக் காலத்தைப் போன்று, தளிராயும் பெண்கள்

ஊர் வம்பு பேசிக் கொண்டும், தலைவிதியை நொந்துக் கொண்டும் வேலை செய்த பழக்கங்கள் முற்றாக மாறிவிட்டன... அவர்களின் மடி களில் செல்போன்கள் 'நைய்...நைய்...'யென்று முனகிக் கொண்டிருக்கின்றன... அவர்கள் கங்காணி, கண்டக்டர் என்ற அதிகாரிகளுக்குப் பயப் படுவதில்லை!.. பிள்ளைகளின் தெலிபோன் அழைப்புகளுக்குப் பெருமை யோடு பதில் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்... டீ.வீ.டி.யில் நேற்றுப் பார்த்த படக் கதைகளை, டிஷ் என்டனா தொடர் நாடகங்களைப் பற்றி தங்கள் வேலைக் கஷ்டங்களை மறந்து பேசி மகிழ்ந்திருப்பார்கள்..

இரளவு இவ்வாறான சமூக மாறுதல்களை ஏற்றுக் கொண்டாலும், வெளி நாடு செல்லும் மோகமும் அவர்களின் வாழ்க்கையைச் சீரமித்து வைத்தி ருப்பதை அறிய முடிகிறது...

வெளிநாடு சென்று பணம் தேடிக் கொண்டு வரலாம்... என்ற ஆசை பேச்சுக்கள் இன்று தேயிலை மலைகளில் தேனாகப் பேசப்படுகின்றன...

"இருவதாயிரம்... முப்பதாயிரம் சம்பளம் கெடைக்கும்... ஒரு வருசத்துல குடும்பத்த ஒசத்திப்புடலாம் ஜானகி!!"

...நீ நெனைக்கிற மாதிரியே புள்ளைகள் வளத்து, படிக்க வச்சி, உத்தி யோகம் பாக்க அனுப்பலாம் ஜானகி!! மகன டாக்டராக்கக்கூட எம் மனசல ஆசையிருக்கு ஜானகி!! நா ஒனக்கு நல்ல புருசனா நடந்துக்கு வேன் ஜானகி!! "என்று மனம் குளிர தங்கவேலு பேசியதை நினைத்து ஜானகி நெஞ்சு பூரித்துப் போனாள்..

அந்த பூரிப்புதான் இன்று இவள் கையில் வெளிநாட்டு பாஸ்போர்ட்டாக உருவாகியிருக்கிறது. முக்காடிட்ட மூஸ்வில் பெண் ஆயிஷா பேகமாக உருமாற்றியிருக்கிறது... அந்த ஏழை நெஞ்சுக்குள் எத்தனையோ வைராக்கியங்கள் குமிழியிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன...

"வேன் சரியா ராத்திரி பதினோரு மணிக்குள் வந்துரும்... நாம ரெடியா இருந்தா சரி!! பள பளன்னு விடியிறப்ப நாங்க கட்டுநாயக்கா டவுனுக்குப் போயிற்றலாம்..."

...வெளியத் தெருவ் போறதுக்கு நல்ல ஓட்டல் இருக்கு... மூஞ்சி மொகத்தக் கழுவிக்கிட்டு, அங்கேயே சாப்பாட்ட முடிச்சிக்கலாம்... பக்கத்திலதான் எயார்போட்டு இருக்கு... ஏழு மணிக்கெல்லாம் போயிநிக்கணும்..."

...ப்ளைட்டு பத்து மணிக்கி வந்துரும்... ஏஜன்சி பொஸ் சரியா ஆறு அம்பத்தஞ்சிக்கெல்லாம் வந்து நிப்பாரு..." என்று சப் ஏஜன்ட் சண்முகம் படபடத்துக்கொண்டிருந்தான்..

இரவு சாப்பாடு முடிந்தது... ஜான்கியை வழியனுப்ப வந்திருந்த பெரியப்பா முனுசாமி, இன்னும் சாப்பிடவில்லை... அவர் காரசாரமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

"தோட்டத்துல யூனியனுக்கு ஆள்சேக்கிற தலவரு பயலுக, கொழும்பூ ருக்கு பொம்பளப் புள்ளைகள் கூட்டிக்கிட்டு போற புரோக்கர் பயலுக, அதே மாதிரி வெளியூருக்கு பொம்பளைகள் அனுப்புற ஏஜன்டு பயலுக எல்லா அழி சாதி நாய்களையும் சுட்டுப் பொசுக்கனும்! ஏங் கையில துப்பாக்கியிருந்தா அதையேத்தான் செய்வேன்..." என்று ஆவேசப் பட்டார்..

பெரியவரை சாந்தப்படுத்தினார்கள்... "புள்ள பொறப்படுற நேரம்... சந்தோசமா வழியனுப்பி வைங்க மாமா. நடந்தது நடந்து போச்சி.." என்று இன்னும் ஒருவர் போதனையும் செய்தார்!

விமான நிலையத்துக்கு ஜான்கியின் பெற்றோர்களும். பிள்ளைகளும் வரக்கூடாது.. அங்கே வந்து குய்யோ... முறையோ... என்று அழுத்தொடங் குவார்கள்.. ஜான்கிக்கும் மனச தாங்காது.. என்று தங்கவேலு நியாயப் படுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

சப் ஏஜன்டு சண்முகம், அவனது கூட்டாளிகள் தங்கராஜ், மாணிக்கம், இவர்களோடு தங்கவேலு என்றவாறு 'புரோகிரம்' போட்டுக் கொண்டார்கள்..

ஜான்கி, அம்மாவை தனியாக அழைத்து நிறையப் பேசினாள்... வீட்டுக்கு வந்து பிள்ளைகளையும், கணவனையும் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டு மென்றும், மாதா மாதம் தனியாக அம்மாவுக்கு பணம் அனுப்புவதாகவும் சொன்னாள்...

பொட்டு வைத்து, மாலை குடப்பட்ட ஆட்டுக் குட்டியாக ஜான்கி தள்ளாடிக் கொண்டு வேனுக்குள் ஏறினாள். இருட்டோடு இருட்டாக வண்டி நகர்ந்தது..

கட்டுநாயக்க விமான நிலையம்...

கணவன் காலில் விழுந்தெழும்பிய ஜான்கி, அவன் கைகளைப் பிடித்து முகத்தில் அழுத்திக் கொண்டு கண்ணீரில் நனைத்தாள்... மெளனமாக உள் வாசலுக்குள் நுழைந்தாள்...

குடும்ப நிர்மாணத்துக்காக ஆயிரம் கனவுகளை சுமந்துக் கொண்டு, ஜான்கியைப் போன்ற ஏராளமான குடும்பப் பெண்கள் விமான நிலையத்

துக்குள் வேக வேகமாக நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்...

தங்கவேலும் நண்பர்களும், கரவனெல்ல பாதைக்கு வாகனத்தைத் திருப்பினார்கள்... வழி நெடுக மூன்று 'பார்'களில் வாகனத்தைச் சணக்கி னாலும், பிற்பகல் ஆறு மணிக்கெல்லாம் வீடு வந்துவிட்டார்கள்...

வீடு வெறிச் சோடிக் கிடந்தது...

மாமியும், பிள்ளைகள் மூவருமே வீட்டில் இருந்தார்கள்... வந்திருந்த விருந்தாளிகளெல்லாம் சென்று விட்டனர்...

"மக ஜானகி சந்தோசமா போனாளா தம்பி..?"

அந்த ஆவல் நிறைந்த தாயின் கேள்விக்குப் பதில் கொடுக்க விரும்பாத தங்கவேலு, மாமியோடு மூன்று பிள்ளைகளையும் அவசர அவசரமாக அதே வேனில் ஏற்றினான்...

"அத்து..! மூனு புள்ளைங்களும் இனிமே ஒங்க வீட்லதான் இருக்கனும்.. ஆக வேண்டிய செலவு அத்தனையும் நான் பாத்துக்குவேன்... என்னைய தனியா வுட்டுருங்க..." என்றவன் மாமியாரின் மறுவார்த்தையைக் கூட எதிர்பார்க்காமல், பலவுந்தமாக அவர்களை இறக்கிவிட்டு, வாகனத்தை வீட்டுக்குத் திருப்பினான்.

கூட வந்த தங்க ராஜமும், மாணிக்கமும், சப் ஏஜன்டு சண்முகமும் தங்கவேலை இறக்கிவிட்டுப் பிரிந்தார்கள்...

தங்கவேலுவின் புதியத் திட்டங்களை அந்த நண்பர்கள் அறிந்திருந்தார்கள்...

"பொண்டாட்டி செத்தா புருஷன் புது மாப்புள்ளூ..! இப்ப பொண்டாட்டி துபாய் போனாலும் புருஷன் புது மாப்புள்ளூ..!" என்று வாகன இரைச் சலுக்குள்ளேயே மாணிக்கம் தெளிவாகச் சொல்லிக் கொண்டு போனான்.

இரண்டு கோழி புரியாணி பார்சல் தங்கவேலுவின் பேக்கில் பத்திரமாக இருந்தது.. பிள்ளைகளுக்கு மூன்று 'டிப்பி டிப்' பக்கெட்டுக்கள் மாத்திரமே வாங்கி வந்திருந்தான்..!

அதையும் கொடுக்க மறந்து விட்ட நிலை...

இரவு பத்து மணியளவில் புரியாணி பார்சலோடு புஷ்பராணியை சந்திக்க வேண்டுமென்றிருந்தான்...

புருஷனை விட்டு விலகி இரண்டு பிள்ளைகளுடன் தாய்வீட்டில் தங்கி தொழில் செய்யும் அவளும் அதே தோட்டத்தைச் சேர்ந்த தொழிலாளப் பெண்ணாவாள்...

ஜானகியோடு இரண்டாந் தாரமாக சேர்த்துக் கொள்வதாகவும், அடுத்த வருசம் அவளையும் துபாய்க்கு அனுப்புவதாகவும் ஆசை வார்த்தை கூறியிருந்தான்...

மனம் போன போக்கிலேயே வாழ்ந்துப் பழகிவிட்ட அவர்களின் பாமரத் தனமான வாழ்க்கை... எந்த விபரிதங்களையும் சர்வசாதாரணமாக ஏற்றுக் கொண்டுதான் நகர்கின்றன..

தனித்திருக்கும் இன்றைய இரவில்... என்றுமேயில்லாத சந்தோஷத்தில் தங்கவேலு திளைத்திருந்தான்..

(யாவும் நடப்பவை!)

ஞானம்
டிசம்பர் 2013

ஏஷிரி கட்டாஸு பஸு!..

மரணவி பாலத்திலிருந்து விழுந்ததை எல்லோரும் பார்த்துக்கொண் டிருந்தார்கள். எவரும் ஆற்றில் குதித்து அவளைக் காப்பாற்ற முன்வர வில்லை.

ஒருவருக்கும் நீச்சல் தெரியாதாம்.

தூரத்தில் வேலைசெய்துக் கொண்டிருந்த ஓர் தொழிலாள இளைஞன் ஒடிவந்துஆற்றில் குதித்தான். மாணவியைக் கரை சேர்த்து... முதலுதவி செய்தும் உயிரைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை..

சிறிதுநேரத்துக்குள் ஆற்றங்கரையில் ஆயிரக் கணக்கில் ஊர் கூடிவிட்டது. அந்தப் பாலத்தை பலரும் திட்டினார்கள்...

“வருசாவருசம் பலி எடுக்கிற பாலம்... முனி புடிச்ச பாலம்... எத்தன ஆடு... எத்தன கோழி வெட்டிப் பலி குடுத்தோம்... இந்தப் பாலத்து முனிக்கு பசி இன்னும் அடங்கல்ல...” ஒருவர் மூச்சவிடாமல் முனு முனுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

பாலத்தை ஏசி என்ன பிரயோசனம்..?

அதை பாலம் என்று யார் சொன்னது..? பாலம் என்றால் சீமெந்து தூண் கட்டி கொங்கிரிட்போட்ட பாலம் அல்ல...!

ஆற்றோரத்தில் நீண்டு வளர்ந்திருக்கும் ‘யூக்கவிப்படல்’ என்னும் கறுப் பந்தைல மரத்தை வெட்டி ஆற்றின் குறுக்கே சாய்த்திருப்பார்கள்... மரம் அகலமாக இருந்தால், பட்டையைச் செதுக்கி நெடுகப் பலகைத் துண்டுகளை ஆணி அடித்து பொருத்தியிருப்பார்கள்.

மரம் அகலம் இல்லாமலிருந்தால், இன்னொரு மரத்தையும் வெட்டி இணைத்திருப்பார்கள். இதுதான் கடந்த நூறு இருநூறு வருடங்களாகப் பெருந் தோட்டத்துப் பள்ளத்தாக்குகளில் ஒடும் ஆறுகளின்மேல் ‘நிர்மா ணிக்கப்’ பட்டிருக்கும் மரப்பாலமாகும்...!

பஸ் போகும் நெடுஞ்சாலையிலிருந்து எட்டு தோட்டங்களுக்குள் ஊட றுத்துச் செல்லும் பாதையை, அந்த 'ஒத்தை மரப் பாலமே' இணைத்து வைத்திருக்கிறது. ஐயாயிரம் குடும்பங்கள் அடங்கிய ஒரு பெரிய கிராமத்துக்கே, போக்குவரத்து வசதியை இந்த மரப் பாலமே செய்துக் கொண்டிருக்கிறது...!

பாடசாலை, ஆஸ்பத்திரி, கடைத் தெருக்கள் என்றும், உள்ளூர், வெளியூர், சர்வதேசம் என்றும் எல்லா பயணங்களுக்கும் இந்த ஒத்தை மரப் பாலம் தான் வழிகாட்டிக்கொண்டிருக்கும்.

ஆற்றங்கரை புல்வெளியில் வெகுநேரமாக மாணவியின் உடல் கிடத்தப் பட்டிருக்கிறது. உடலைக் காட்டுச் செடிகளால் மூடிவைத்திருந்தார்கள் ... பக்கத்தில் புத்தகப் பைகிடந்தது...!

போலிஸ், மரணவிசாரணை அதிகாரி என பலரும் வந்துபோன பின்பு, பிரேதம் வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

இந்த விபத்து மரணச் செய்தியை கேள்விப்பட்டு, சனக் கூட்டம் ஆயிர மாயிரமாக வந்து போய்கொண்டிருந்தன. பிரேதத்தை தோட்ட மைதா னத்தில் பச்சை பந்தல் கட்டி, மேடைபோட்டு ஊர் மக்கள் அஞ்சலிக்காக வைத்திருந்தார்கள்.

பிரேதம் பொதுமக்களுக்குச் சொந்தமாகியது.

இந்த மாதிரி விபத்துச் சாவுகள், இந்தப் பாலத்தில், வருசத்தில் இரண்டு... மூன்று தடவைகள் நடந்துக் கொண்டேயிருக்கின்றன. எத்தனையோ மந்திரிகள், எம்.பிமார்கள் எல்லா பிரபல்யங்களிடமெல்லாம் கெஞ்சிக் கூத்தாடியாகி விட்டது. எவருமே இங்கே ஒரு பாலத்தைக் கட்டிக் கொடுப் பதற்கு முன் வந்ததில்லை.

ஐந்து வருசத்துக்கொருமுறை தேர்தல் காலங்களில் வந்து, பாலம் கட்டு வதற்கு அடிக்கல் நாட்டி விட்டுச் செல்வார்கள். நம்பி வாக்களித்த மக்களுக்கு ஏமாற்றமே கண்ட பலனாகும்.

"காலம் முழுவதும் துயரங்களையே அனுபவித்துப் பழகிப் போன இந்த மக்கள், ஏமாற்றுக்காரர்களையும், திருடர்களையும் தங்கள் ரட்சகர்களாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்..."! என்று அஞ்சலிக் கூட்டத்தில் ஒரு இளைஞன் ஆவேசமாகப் பேசினான்.

"இப்போதெல்லாம் தோட்டம் செய்ய வேண்டிய அபிவிருத்தி வேலை களை, தோட்ட நிர்வாகங்கள் கைவிட்டு வருகின்றன. இந்த அலட்சியப் போக்கை அரசியல்வாதிகள் தங்கள் நலனுக்குப் பாவித்து, ஓட்டு வாங்கிக் கொள்கிறார்கள்..." என்று இன்னொரு இளைஞன் பேசினான்.

"அரசாங்கம் தோட்டங்களை கிராமங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளாத வரை, பொதுவசதி வேலைகளை, கம்பெனிகளே செய்ய வேண்டும்... அதற்காகப் போராடி நெருக்குதல் கொடுக்கவேண்டும்... என்று மாணவி மகேஸ் வியின் மரணத்தின் மேல் சபதம் எடுப்போம்...!" என்று இன்னுமொரு இளைஞர் ஆத்திரமாகப் பேசினான்.

"இந்தப் பாலத்தகட்டித் தரச் சொல்லி, இந்தத் தேர்தல் மாவட்டத்துல் இருக்கிற எல்லா மந்திரிப் பயல்கள் கால்களிலேயும் விழுவாத நாளே கெட்டையாது..."

...ஓரு மந்திரி மூன்று தடவ அடிக்கல்லு நாட்டிப்புட்டு போனான்.... இன்னொரு மந்திரி நாலுதடவ அடிக்கல்லு நாட்டிப்புட்டு போனான்.... தேர்தலுக்கு தேர்தல் எவனுக்கெல்லாமோ ஒட்டுப் போட்டு எம்.பி.யாக்கி, மந்திரியாக்கி... வயசுத்தான் எங்களுக்குப் போச்சு...

...இனிமே இந்தச் சாவோடு ஒரு பயலுக்கும் ஒட்டுப் போடக் கூடாது... ஒரு பயலையும் தோட்டத்துக்குள்ள நொழுமை விடக்கூடாது..." என்று ஒரு பெரியவர் கோபாவேசத்தோடு பேசி அமர்ந்தார்.

"என்ன இருந்தாலும் மந்திரிமார்கள் அவனே... இவனேன்னு பேசக் கூடாது... என்னாங்க நாஞ் சொல்றது..? ஆயிரமா இருந்தாலும் கட்சித் தலைவர் மார்கள், 'அந்தாண்டி... இந்தாண்டி...'ன்னு பேசக் கூடாது... என்னாங்க நாஞ் சொல்றது..?" கூட்டத்திலே ஒருவர் நியாயம் பேசினார்.

"அடிங் கொக்காளி... நானும் வந்ததிலயிருந்து பாத்துக்கிட்டேயிருக்கேன். நீ மந்திரி பயலுகளுக்கே சப்போட்டா பேசிக்கிட்டேயிருக்கே... வருவா.. ஓடிப் போயிரு... நாங்க புள்ளை பறிகுடுத்துட்டு நிக்கிறோம்..." என்று விறகுக் கட்டையைத் தூக்கி மந்திரி சப்போட்டார் தலையிலே சீரங்கன் மாமன் ஒங்கிப் போட்டார்.

சீரங்கன் மாமனை இளைஞர்கள் சிலர் சமாதானப்படுத்தினார்கள். உதைவாங்கிய மந்திரி சப்போட்டார், ஓடி மறைந்துவிட்டான்.

அஞ்சலி கூட்டத்து மேடையில் இன்னும் ஒரு பாடசாலை மாணவி ஏறி, மரப் பாலத்திலிருந்து விழுந்து மரணித்த இருபது பேருடைய பெயர் பட்டியலை வாசித்து விட்டு இறங்கினாள்.

இந்தமுறை மரப் பாலத்திலிருந்து மாணவியொருவர் விழுந்து இறந்து போன சம்பவம் நெருங்கிவரும் தேர்தல் காலத்தில் நடந்துள்ளது.

ஒரு மொசைல் வாகனத்தில் அந்த மந்திரி தனது பரிவாரங்களோடு இரண்டு, மூன்று வாகனங்களில் கண் மண் தெரியாத வேகத்தில் ஓடிக் கொண்டிருந்தார். தனது வண்டியின் முன் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் கோடினேட்டிங் செக்ரட்டரியைப் பார்த்தார்.

"செத்தவீட்டுக்குப் போயிட்டு வருவமா..? கொழும்பில் போயி குளிச்

சிக்கலாம்.. எலக்ஷன் நெருங்குது பாரு..!”என்றார்.

”சேர்..! பிரேதம் நாளைக்கு ரெண்டு மணிக்குத்தான் எடுப்பாங்களாம். இன்னைக்கு ஸ்கூல் புள்ளைங்க எக்கச்சக்கமா வந்துக்கிட்டு இருக்காங்கலாம்...”

”அப்போ நாளைக்குப் போவோம்.. கடைசிநாளு.. கூட்டம் ரொம்ப வரும்.. நாலுபேரு பாக்குறமாதிரி அந்தப் புள்ளையோடு அப்பன் கையில ஜயாயிரத்த குடு..

”சேர்..! செத்தவீட்டுக்குப் போறது அவ்வளவு நல்லது இல்லீங்க...” மந்திரிக்கு ‘சுகல விதத்திலும்’ ரொம்பவும் தேவையான டிரைவர் வேகத்தைக் குறைத்தபடி சொன்னான்.

”ஏன் என்னா சங்கதி...?”

”நாளைக்கி எந்த எம்.பி.மாரும், மந்திரிமாரும் வந்தா, பொம்பளைங்கள வச்சி அவமானப்படுத்தி அனுப்பறதுக்கு ஆயத்தமா இருக்காங்களாம்..!” என்று இழுத்தான்.

”அப்ப வண்டிய திருப்பு.. நேரா கொழும்புக்கு வடு..!”

மரண வீடு

வானம்.. மப்பும், மந்தாரமுமாய் மூடம்போட்டுக் கொண்டிருந்தது.

எந்த நேரத்திலும் பலத்த மழை பெய்யலாம்..

”அடக்கம் செய்றதுக்கு பகல் பன்னிரெண்டு மணிக்கும்.. நாலு மணிக்கும் நல்ல நேரம் இருக்குதாம்..?” ஜோசியரிடம் போய் வந்தவர் சொன்னார்.

நேரத்தோடு எடுப்பதையே எல்லோரும் விரும்பினார்கள்.

மாணவி மகேஸ்வரியின் உடலை வாசலில் வைத்து சம்பிரதாயச் சடங்குகள் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

கன்னிப் பெண்ணான அவளுக்கு இள வாழைமரம் நாட்டி... திருமணம் செய்து குடும்பப் பந்தத்தில் ஈடுபட்டவளாய், நிறைந்த வாழ்க்கையைக் கொடுத்து, மத ஆசாரத்தின்படி செய்த மரணச் சடங்கு மனத்தை உலுக்கியது.

பல்கலைக்கழகம் செல்வதற்கு ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தவள், புத்தகங்களோடே ஆற்றுக்குள் உயிரை விட்டுப் பின்மாகத் துயில் கொள் ளும் காட்சியைக் கண்டு ஊர் அழுதது.

”நல்லடக்கம் தோட்டத்துப் பாரம்பரிய சூகாட்டில் நடைபெறாது. மாறாக நெடுஞ்சாலை ஓரத்தில் நடைபெறும்..!

”பொதுமக்களின் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்கு பிறகொருநாளில் கல்லறையும்

கட்டப்படும்...” என்று ஒரு மாணவன் ஒலிபெருக்கியில் கூறினான்.

ஆயிரம், இரண்டாயிரம் குடும்பங்கள் வாழும் தோட்டங்களில், கால் ஏக்கர் நிலம் கூட மயான பூமிக்காக ஒதுக்காமல், தேயிலைச் செடிகளுக்கிடையிலேயே புதைகுழிகளைத் தோண்டி புதைக்கின்ற அவமானத்தை அவர்கள் வெறுத்தார்கள்.

நெடுஞ்சாலை ஓரத்தில் நல்லடக்கம் நடந்து முடிந்தது. மக்களின் மனக்குமுறையைப் போலவே, வானமும் குழுறிக் கொட்டியது.

மகேஸ்வரி இறந்து ஒரு வருசம் முடிந்து விட்டது.

இது தேர்தல் காலம்...

மகேஸ்வரி இறந்து போன தோட்டத்தில் பாலம் கட்டுவதற்கு தோட்டக் கமிட்டித் தலைவர்கள் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இன்றைக்கு அடிக்கல் நாட்டுவதற்கு ஒரு கட்சியின் முன்னாள் மந்திரி ஒருவரை அழைத்திருந்தார்கள். அவர் இந்த முறையும் தேர்தலில் குதிக்கின்றார். அவர் ஐந்தாவது முறையாக அடிக்கல் நாட்ட வருவதை ஊர்மக்கள் அறிந்திருந்தார்கள்.

இரவு ஏழு மணிக்கு சுப் நேரமாம்...

மந்திரிக்கும் தேர்தல் நிகழ்ச்சி நிரவின்படி அந்த நேரமே உசிதமாக இருக்கிறதாம்.

தோட்டத்து அம்மன் கோவில் கூரையில் காலையிலிருந்து ஒலிபெருக்கி அலறிக் கொண்டிருக்கிறது.

ஆற்றங்கரை ‘ஒத்தை மரப் பாலத்தின்’ நுழை வாசலில் வாழை மரங்கள் கட்டி, தென்னோலை தோரணங்கள் தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. பெண்கள் தாம்பூலத் தட்டுக்கள் நிறைய மலர் மாலைகள், கொழுந்து மாலைகள் சுமந்து வந்து நெடுஞ்சாலை அருகில் நிற்கிறார்கள்.

கிளாரினட், ட்ரம் செட் இசை முழங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

தேர்தல் பிரச்சார வாகனப் பவனிகள் நெடுஞ்சாலையை அழுகுபடுத்திக் கொண்டிருந்தன.

மந்திரியின் வாகனம் கொடி அலங்காரங்களுடன் வேகமாக வந்து நின்றது. பொடிகார்டுகள் நாலா பக்கமும் தாவிக் குதித்தார்கள்.

ஒருவன் சர வெடியைக் கொழுத்தினான்.

அது அரை மணி நேரம் வெடித்துச் சிதறிக் கொண்டிருந்தது.

வெடிச் சத்தம் முடிய... மாலைகள் அணிவித்து ஆரத்தி எடுத்து, சந்தனம்,

குங்குமம் இட்டு மந்திரிக்கு வரவேற்பு செய்தார்கள். தலைவரை.. எம்.பி.யை, மந்திரியை, மெதுவாக ஆற்றங்கரையை நோக்கி அழைத்துச் சென்றார்கள்.

“படி..! படி..! மொல்ல கால வச்சி அடி மேல அடி வச்சி ஏறங்கி வாங்க சாமி..! வழுக்கும்.. வழுக்கும்.. பாத்து.. பாத்து..” சாராயம் நாறும் வாய் ஒன்று தலைவரை பத்திரமாகப் பாலத்தை நோக்கி நடப்பதற்கு உதவி செய்து கொண்டு வந்தது.

இத்தை மரப் பாலத்தில் வழுமையாக ஒரு நேரத்தில் ஐந்து பேர்கள் தான் நடப்பார்கள். பாலம், பாரம் தாங்காது.

கேஸ் ஸலட்காரன் தலையில் சுமந்துக்கொண்டு முன்னால் போக... அவனுக்கு அடுத்து கிளாரினட், மேளக்காரர்... அடுத்து முதல் பொடி கார்ட், நடுவில் தலைவர், பின்னால் இரண்டாவது பொடிகார்ட் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

“ச்சா... மக்கள் எப்பிடி இத்தன வருசமா இந்த பாலத்தில் நடந்து போனாங்க..!? ஆபத்து... ஆபத்து... ‘பயங்காரம்... பயங்காரம்’ என்று தலைவர் அதிசயப்பட்டுப் போனார்.

மரப் பாலத்தின் மத்தியில் நடக்கும் போது, நடுக்கயிற்றில் நிற்கும் சர்க்கஸ்காரனைப் போல மந்திரி குண்டியை நெளித்தார்...

இன்னும் பத்தடி தூரம்... யானைகள் உருவத்தில் அவரும் அவரது பிரதானிகளும் ரொம்பவும் நிதானமாகச் சென்றுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அக்கரையில் இசை முழங்கிக் கொண்டிருக்கிறது...

“முக்கிய அறிவிப்பு... நமது தலைவர் வந்து கொண்டிருக்கிறார்... இந்த வருசம் வாகனம் போற அகலத்துக்கு கொங்கிரிட் பாலத்தைக் கட்டிக் கொடுக்கப் போகிறார். இன்னும் சொற்ப நேரத்தில் அடிக்கல் நாட்டும் நிகழ்ச்சி நடைபெறப் போகிறது...

...இந்த முறையும் நம்ம தலைவருக்கு ஒட்டு போட்டு எம்.பி.யாக்கி அமைச்சராக்கி விடுவது நமது தலையாயக் கடமையாகும்..!” ஒவி பெருக்கியில் திரும்பத் திரும்ப இந்த அறிவித்தலையே கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இத்தை மரப் பாலத்தில் நடந்து பழகிப்போன கேஸ் ஸலட்காரனும், மேளதாள கோஷ்டியும் அக்கரையைச் சென்றடைந்தனர். பாலத்தைத் தொட்டுக் கொண்டு வெள்ளம் ஒடுவதைப் பார்த்து மந்திரி பயந்து நடுங்கினார்...

தலை சுற்றுவது போலிருந்தது.. அவரது வாழ்நாளில் இது ஒரு புதிய அனுபவம்... புதிய சம்பவமுமாகும்...

'தொபுக்கலே...' என்ற பயங்கரச் சத்தம் எதிர்பாராத விதமாகக் கேட்டது.

'தொப்... தொப்...' என்று நாலைந்து பேர் ஆற்றில் விழுந்தார்கள்...

ஒத்தை மரப் பாலம் முறிந்து விட்டது..!

அதுவும் வேகமாக வெள்ளத்தில் அடித்துச்செல்லப்பட்டது..!

மக்கள் வெள்ளம்... ஆற்று வெள்ளத்தை இருட்டில் பார்க்க முடியாமல் குய்யோ... முறையோ... என்று கத்தியது..

கேஸ் லைட் வெளிச்சம் போதாது இருட்டுக்குள் எல்லோரும் தடு மாறினார்கள்...

"என்ன செய்வோம்... ஏது செய்வோம்..." 'ஆய்...ஹய்' என்று ஓலங்கள்... திலர் பந்தங்கள்... திலர் கொள்ளிக் கட்டைகள் வந்து சேர்ந்தன.

ஆற்றோரமாக மந்திரியைத் தேடிக்கொண்டு பலர் ஒடினார்கள்... தேர்தல் பிரச்சார வண்டிகள் போலிசுக்கு ஒடின.

பாதுகாப்பு வண்டிகள் பறந்து வந்தன... ஒளி வீச்சு லைட்டுகளை அடித்துக்கொண்டு, ஆற்றோரமாக ஒடினார்கள்...

இனி எந்த முயற்சியும் சரிவராது... இந்த இரவில் எவர் ஆற்று வெள்ளத்தில் குதிப்பார்கள்..?

"ஜேயோ சாமி... முனீஸ்வரன் இப்படி அட்டகாசம் பண்ணியுட்டானே...! இந்த பாலத்தில் இருவது உயிரத் தின்னவனுக்கு இன்னும் பசி அடங்கல்லியோ..? ஆண்டவா இது ஒனக்கே அடுக்குமா..?"

உச்சஸ்தாயில் ஒரு பாட்டியம்மா கத்தினாள்.

பாதுகாப்புப் படைகள், "எப்படி பாலம் முறிந்தது..?" என்ற கேள்வியை மட்டும் கேட்டுக் கொண்டு மந்திரி விழுந்த இடத்திலேயே நின்றார்கள்.

"இனி விடிஞ்சாத்தான் எதுவும் வெளங்கும். இந்த இருட்டுல என்னா செய்ய முடியும்..?" சன நெருக்கடியில் ஒரு குரல்..

"என்னா இருந்தாலும் தலவரு இத்துப் போன பாலத்துல ஏறிப்போனது பெரிய தவறு.. என்னாங்க நாஞ் சொல்றது..?"

"அடப் பாவி... நீ இங்கேயும் வந்திட்டியா..?"

விடிந்து விட்டது..

ரேடியோ, டி.வி, பத்திரிகைக்காரர்களுக்கு ருசியான தீனி கிடைத்துக் கொண்டிருந்தது.

"மரப் பாலம் உடைந்து மந்திரியோடு மூன்று உயிர்கள் பலி..!"

அந்தத் தேர்தல் மாவட்டத்து வாக்காளர் பெருமக்கள் யாவரும் பாலம் முறிந்து விழுந்த இடத்திலேயே கூடியிருந்தார்கள். மந்திரியின் கட்சிக் காரர்கள் மட்டுமே அல்லோல் கல்லோலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“ஆத்துல விழுந்த மந்திரி இந்நேரம் நாவலப்பிட்டி பாலத்த தாண்டியிருப்பாரு..!”

“யாரு ஒய்... மடையன் மாதிரி பேசுறது...?”

“பாலத்து முனி ரொம்ப கோவமா இருக்குதாம்... இந்த வருசம் முனி பாய்ச்சல் அகோரமா இருக்குது...! போன வருசம் இதே தேட்டுல அந்த இஸ்கூல் பொண்ணு மகேஸ்வரி செத்திச்சு... கன்னி கழியாத பொண்ணு... அதுதான் முனி ருவத்துல வந்திருக்குமோ...?”

“இங்க வேடிக்க பாக்க வந்திருக்கிற மந்திரிமாருங்க இனிமே, அடிக் கல்லு... கிடிக் கல்லுன்னு தோட்டத்துப் பக்கமே வர மாட்டாய்ங்க...”

“பாலம் தன்னால ஒடைஞ்சிருக்குமோ..? ஏதாவது நாசவேல நடந்தி ருக்குமோ..?”

“அது எப்படி மந்திரி நடு பாலத்துல போற நேரம் பாத்து கணக்கா பாலம் ஒடையும்...? இதுல என்னமோ மர்மம் இருக்குது..! என்னாங்க நாஞ் சொல்றது..?”

ஊர் வாயை மூட முடியவில்லை...

ஆற்றோரத்தில் இன்னுமொரு கறுப்பந்தைல மரம் வான்த்தைத் தொடு மளவுக்கு வளர்ந்து நின்றது. அந்த மரத்தைச் சுற்றி நெருக்கியடித்துக் கொண்டு ஒரு பெரிய கூட்டம் குழுமியிருந்தது...

இன்னுமொரு புதிய பாலத்தைப் போடுவதற்கு மரத்தை வெட்டிச் சாய்க்கப் போகிறார்களா...?

அப்படி ஒன்றும் இல்லை...

நேற்றிரவு ஆற்றோடு போன ஒத்தை மரப் பாலத்தின் அடிப் பகுதியை அறுத்து விட்டிருந்தவர்கள் நாங்கள்தான் என்று யாரோ உரிமை கோரி அந்த மரத்தில் போஸ்டர் ஒட்டியிருந்தார்களாம்..!

இடி முழுக்கத்துடன் மழை சீறிப்பெய்கிறது...

இது ஆடி மழை... அழுதாலும் விடாது..!

(யாவும் கற்பனையல்ல!)

வீரகேசரி
ஜூன், 2012

ஹும்பா

தோட்டத்தை அண்டிய குட்டி நகரம்.

அந்த நகரத்தை ஒட்டி முன்னாறு, நானுறை குடும்பங்கள் வாழும் ஒரு நடுத்தர வர்க்கத்தினரின் குடியேற்றத் திட்டம். அத்தனை குடும்பங்களின் வீட்டுச் சூழலை அழகுபடுத்திக் கொடுக்கும் ஒரு 'ஸ்பெஷலிஸ்ட்தான்' கந்தசாமி...

கந்தசாமியை 'வேலி கந்தசாமி' என்றால்தான் எல்லோருக்கும் விளங்கும்...

கந்தசாமி நகரத்தின் அருகிலிருக்கும் தோட்டத்தில் தொழிலாளியாக வேலை செய்கிறவன். காலையிலிருந்து பிற்பகல் இரண்டு மணி வரை தோட்டத்து வேலை முடிந்துவிடும்.

குளித்து சாப்பிட்டு விட்டு, ஓய்வெடுப்பதென்பது கந்தசாமியிடும் கிடையாது... இரண்டு மணிக்குப் பிறகு வேலி வெட்டும் வேலைக்கு வந்து விடுவான்..

ஒரு சிவப்புத் தொப்பி, முக்கால்வாசியிலிருக்கும் ஒரு கால் சட்டை, ஜேர்க்கின், றப்பர் ஸ்லிப்பர், கையில் பள பளக்கும் ஒரு கவ்வாத்துக் கத்தி... இந்த சீருடையில்தான் வீடுகளுக்கு வேலைக்கு வருவான்.

வீட்டைச் சுற்றிய குரோட்டன்ஸ், மூள் வேலி இவனது கை வேலையில், கத்திரியால் வெட்டியது போன்றிருக்கும்... மஞ்சள், பச்சை, சிவப்பு, வெள்ளை நிறத்திலுள்ள குரோட்டன்ஸ் செடிகள் கந்தசாமியின் கை வண்ணத்தில் கலை வடிவமாகக் காட்சியளிக்கும்.

சில செடிகளில் யானை வடிவம், மயில் வடிவம்... இன்னும் மேசை, குடம், கூஜா வடிவங்களில் உருவங்களை உருவாக்கியிருப்பான். இரண்டு மாதங்களுக்கொரு முறை, கட்டாயம் உருவங்களைத் திருத்தியாக வேண்டும்... இல்லா விட்டால், செடிகள் வளர்ந்து உருவம் மாறிவிடும்.

ஆகவே கந்தசாமிக்கு ஒவ்வொரு வீட்டிலும் கட்டாயம் வேலை காத்தி ருக்கும்.

இன்று பலசரக்குக் கடை 'ராஜா ஸ்டோரஸ்' முதலாளி வீட்டுத் தோட்டத்தில் வேலி வெட்டும் வேலை...

சரியாக மூன்று மணிக்கு வேலைக்கு வந்தவன், ஐந்து மணிக்குள் நான்கு பக்கத்து வேலிகளையும் கவ்வாத்து செய்து, குப்பை கூலங்களை குவித்து, புகையும் போட்டு விட்டான்.

முதலாளியக்கா கந்தசாமியிடம் ஒரு தட்டில் இரண்டு கொழுக் கட்டையும், பெரிய கிளாசில் தேநீரும் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

இரண்டு கொழுக்கட்டைகளையும் பிட்டு வாயில் அதக்கி... தேத் தண்ணியைக் குடித்து முடித்தான்...

வீட்டுக் கோடியில் ஒதுங்கி 'ஓன்னுக்கு' இருந்துவிட்டு, பீடியைப் பற்ற வைத்து, இரண்டு இழுப்பு இழுக்கும் போதே முதலாளியக்கா கந்தசாமி யைக் கூப்பிட்டாள்.

"கந்தசாமி..! குசினிப் பக்கம் கதவ தொறக்குறேன் வீட்டுக்குள் கொஞ்சம் வாங்க.."

அவன் முதலாளியக்கா பின்னால் போனான்...

"அஞ்சாறு மாசமா வித்தியாசமான மழு.. குஞரு.. செவுரு எல்லாம் பூஞ்சனம் பூத்துப் போச்சி... இதுக்கு மேல பெயிண்டு அடிக்க முடியாது... செவுரு முழுக்க ரின்சோ தண்ணியில் கழுவனும்... நாளைக்கு சனிக் கேழம்.. வேல இல்லத்தானே..? காலையிலேயே வந்துருங்க.. பகல் சாப்பாடு இங்கேயே சாப்புட்டுக்கலாம்..!" என்றாள்.

கந்தசாமியை முதலாளியக்கா ஓவ்வொரு அறைக்குள்ளேயும் கூட்டிக் கொண்டு போய் பூஞ்சனம் பூத்திருக்கும் சுவர்களைக் காட்டினாள்..

எல்லா அறைகளையும் பார்த்துக் கொண்டு போன கந்தசாமி, ஒரு அறைக்குள் நுழைந்ததும் அப்படியே அசந்துப் போனான்... அவனது கண்கள் அகல விரிந்தன... காதுகள் ஜிவ்வென்று அடைத்துக் கொண்டன...

"கொஞ்சம் இருங்க கந்தசாமி.. வெளியே யாரோ 'கேட்ட தட்டுறாங்க.." என்று முதலாளியக்கா வெளிவாசலுக்கு ஒடினாள்..."

கந்தசாமியின் கண்கள் அதிர்ச்சியிடுன் அங்குள்ள பொருட்களை நோட்ட மிட்டன்... அரும் பெரும் காட்சி சாலையிலுள்ள பொருட்களாக அவை அங்கு பார்வைக்கு அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன... அத்தனையும் வெண்கல, பித்தளை சாமான்கள்!

அவை, ஐம்பதுவருசங்களுக்கு முன்பு தொழிலாள மக்கள் உபயோகித்து வந்த, தமிழ்ப் பாரம்பரிய பாவனைப் பொருட்களாகும்... அங்கு அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த பாத்திரங்கள் அவனை நாப்பது வருசங்களுக்குப் பின்னால் இழுத்துச் சென்றது...

அவன்து கண்கள் குளமாகின... அவன்து வீட்டுச் சாமான்கள் நிறையவே அங்கு இருக்கின்றன...

ராமையா தாத்தா நாடகத்துல பாட்டெழுதி பாடிய பாடல் நினைவுக்கு வந்தது..

பண்டாவின் ஆட்சியிலே தங்கமே தங்கம் - நாங்க
பட்டினியால் வாடலானோம் தங்கமே தங்கம்...
வட்டி செம்பு செப்புக் குடம் தங்கமே தங்கம் - எங்க
வியித்துப் பசியத் தீர்த்ததடி தங்கமே தங்கம்..!

இந்தப் பாட்டை பாடிக்கொண்டிருந்த ராமையா தாத்தா உணர்ச்சிவசப் பட்டு மேடையிலேயே அழுதுவிட்டார்..

அதற்கு மேல் அவரால் பாட முடியவில்லை... அவருக்காக அனுதாபப் பட்டு நாடகமும் சிறிது நேரம் தாமதப்பட்ட உண்மைக் கதையும் உண்டு...

வட்டி, செம்பு, கும்பா, திருவானி கூஜா, லோட்டா, சந்தனக் கிண்ணம், குங்குமக் கிண்ணம், தம்மளர்கள், தூக்குப் போனி, இட்டலி குண்டான், செப்புக் குடம், குத்து விளக்கு, தாம்பூலத் தட்டு, எச்சில் பனிக்கம்... மறுபக்கம் ஆர்மோனியப் பெட்டி, கிராமபோன் பெட்டி, இசைத் தட்டுக்கள், வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்ட கருங்காலி மரத்திலான முக்காலிகள் யாவும் அந்தப் பெரிய அறையில் காணப்பட்டன...

அவைகள் யாவும் அன்று ஒரு கொத்து அரிசிக்காகவும், ஒரு இறாத்தல் மாவுக்காகவும் விற்கப்பட்டன... அல்லது ஈடு வைக்கப்பட்டன என்றும் சொல்லலாம்...

ராஜா ஸ்டோர்ஸ் முதலாளியின் தகப்பன் பிச்சமுத்து முதலாளியின் குடும்பப்பூர்வீக்கத்தை கந்தசாமிமீட்டிக் கொண்டிருந்தான்...

பஞ்ச காலத்தில் தங்க நகை அடகு பிடித்த குடும்பம், பிறகு வெள்ளி நகை, வெள்ளிப் பாதசரம், அரைஞாண் கொடி என்றும், 'பஞ்சம்' வந்த பிறகு வெண்கலம், பித்தளை என்று தட்டு முட்டு சாமான்கள் வரை அடகுப் பிடித்தார்கள்.

இன்று பிச்சமுத்துவின் மகன் தங்கராசு காலத்தில்... பெறுமதியான தஸ்தாவேஜலுக்கள், சட்ட பத்திரங்கள், தேசிய அடையாள அட்டைகள், பிரஜா உரிமைப் பத்திரங்கள், தங்க ஜரிகை நூலுக்காக கிழிந்துப் போன பழைய பட்டு சேலைகள் என்றெல்லாம் ஏழை சனங்களின் கைகளி விருந்த கடைசி உடைமைகளான காகிதங்களும், கந்தல் துணிகளும் அடைமானமாக வாங்கி, வட்டிக்குப் பணம் கொடுக்கும் வழமை நவீன மடைந்திருந்தது!..

இவ்வாறு வறுமைப்பட்ட வாழ்க்கையோடு வளர்த்து வந்த அம்மக்களின் கலாச்சார விழுமியங்களான பாரம்பரியமும், நாட்டுப்புறவியலும் 73ம்

ஆண்டு உருவாக்கப்பட்ட செயற்கைப் பஞ்சத்தோடு அழிந்துப் போயின்... அங்கே காட்சி தரும் அத்தனை பொருட்களும் பட்டினியால் அடிப்பட்டுப் போன ஒரு சமூகத்தின் அடையாளங்களை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன...

இவைகளை, உயர்மட்ட சமூகத்தினர், புராதன கலாச்சார சின்னங்களாக விலை கொடுத்து வாங்கினார்கள்...

எல்லா பொருட்களிலும் கண்களை மேயவிட்டவன், அங்கு அடுக்கி யிருந்த கும்பா பாத்திரங்களில் வயித்துப்போய் நின்றான். உடல் வியர்த்தது...

“அப்பா சாப்பிட்ட கும்பா..! அம்மா ஒவ்வொரு நாளும் அடுப்பு சாம்பல தேச்சி பள்பளப்பா வெளக்கி... திண்ணையில வச்சிருப்பாங்க... எங்க ஓட்டல் மூனு கும்பா இருந்திச்சி... அத ஆசாரிகிட்ட குடுத்து, மூனு கும்பாவுலேயும் ‘மருதை’ன்னு அழகான எழுத்துல பேரூ வெட்டி யிருப்பாரு..!”

பாத்திரங்களில் பெயர் பொறிப்பதிலும் காரணமிருந்தது... அக்கம் பக்கத்து வீடுகளின் விசேஷ நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பாத்திரங்களைக் கொடுத்து, அடையாளத்தோடு திருப்பி வாங்கிக் கொள்ளும் முறை அன்று வழக்கத்தில் இருந்தது..

கந்தசாமியின் மனமும், உணர்வும் துடிப்புக்குள்ளாகின...

“சின்னப்புள்ளையில நாங்க அழுவற நேரம் அப்பா கும்பாவ சண்டி ராகம் எழுப்புவாரு..! எங்க அழுக நின்னு போகும்...”

கும்பா பாத்திரங்களை வரிசையில் அடுக்கி, தகப்பனார் ஜலதரங்கம் இசைத்துக் காட்டிய நினைவுகள், அவனது மனதுக்குள் நுழைந்து, இன்ப உணர்வுகளைத் தட்டின..

திடீரென அவன் பயந்த நிலையில் முதலாளியக்கா வந்து விடுவாள்... என்று திருட்டுப் பார்வையால் பின்னால் திரும்பினான்...

“எப்படியாவது ஒரு கும்பாவ மட்டும்...” மனம் சூடேறியது.

முதலாளியக்கா வருவதைக் கண்டு திடுக்கிட்டான். அவள் சம்பளத்தை நீட்டி, நாளைக்கும் வேலைக்கு வரும்படி திரும்பவும் ஞாபகப்படுத்தினாள்..

என்றுமே இல்லாதவாறு, மிக அமைதியாக சம்பளத்தை வாங்கிக் கொண்டு... “போயிட்டு வாறேங்க்கா..!”

என்று கூட சொல்லாமல் அவன் வெளியில் நகர்ந்தான்...

அந்தி நேரம்...

ஆறு மணிக்கெல்லாம் இருட்டி விட்டது... குளிரும் இறங்கி விட்டது...

ராஜா ஸ்டோர்ஸ் முதலாளியக்கா வீட்டிலிருந்து கடை வீதிக்குச் செல்லும் வரை அமைதியோடு அவன்து கால்கள் அடி எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தன...

வாயிலிருக்கும் பீடியை இழுத்து வட்டங்கள் விட்டுக்கொண்டே போனான்..

ராஜா ஸ்டோர்ஸிலேயே வீட்டுக்கான சாமான்களை வாங்கிக் கொண்டு வேகமாக நடந்தான்.

கந்தசாமி வீட்டுக்கு வந்து விட்டான்... வாசலில் படுத்திருந்த டொமி சோம்பல் முறித்து, குரல் எழுப்பி, வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றது... நெஸ் பிஸ்கட்டை உடைத்து, ஒன்றை அதனிடம் நீட்டினான்... பல்வியமாக அவன்து விரல்களில் பற்கள் படாமல் வாங்கிக் கொண்டது.

உடைத்த பிஸ்கட்டை மகளிடம் கொடுத்து விட்டு, இஸ்தோப்பு குசினி ராக்கையை நோட்டமிட்டான்...

அலுமினிய குடம், பிளாஸ்டிக் கோப்பைகள், பிளாஸ்டிக் சாப்பாட்டுத் தட்டுக்கள், சட்டி, பானை, கேத்தல் எல்லாமே அலுமினியச் சாமான்கள்..! இரண்டு... மூன்று எவர்சில்வர் தம்மளர்கள்...

“அன்னக்கி ரேடியோவிலக்கூட சொன்னான்... அலுமினிய பாத்திரத்துல கொழும்பு தாளிகக்கூடாது... பொறியல் செய்யக்கூடாதுன்னு...”

குசினியை வெறிக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவனை கவனித்த சரஸ் வதிக்கு புதிராகவிருந்தது

“ஏங்க..! என்னாச்சு..?”

“சமையல முடி... படுக்கப்போற நேரம் சொல்றேன்... இப்ப தேத் தண்ணி கொஞ்சம் ஊத்து...” என்றவன் உடம்பைக் கழுவிக் கொள்வதற்கு காய் கறி தோட்டத்திலுள்ள கிணற்றுக்குச் சென்றான்.

தோட்டத்துக்குள்ளேயே மலசல கூடமும் கட்டியிருந்தான்...

பீடியை இழுத்துக் கொண்டிருந்த கந்தசாமி பலத்த யோசனையில் இருந்தான்...

“ஒரு கும்பாவயாவது திருடிக்கிட்டு... சசி... இல்ல... எடுத்துக்கிட்டு வந்திரணும்...

இந்த வூடு அப்பா... அம்மா... இருந்த வூடு... அந்தக் கும்பாவ கொண்டாந்து சாமி படத்து தட்டுல வச்சிரணும்... பொங்க... தீவாளிக்கு செத்தவங் களுக்கு படைக்கிற நேரம்... அம்மா... அப்பா பூசையில கும்பாவ வச்சி பூச செய்யணும்...”

கந்தசாமிக்கு நல்ல ஞாபகம் இருக்கிறது...

அவனுக்கு இப்போது ஜம்பத்தைந்து வயதாகிறது. சிறுவயதில் அவனுடைய அம்மா தங்கம்மா, 'பெட்னிக்காரன்' (சுமந்து வியாபாரம் செய்பவர்) ஒவ்வொரு சம்பள நாளிலும் தோட்டத்துக்கு வரும்போது, வெண்கலச் சாமான்களை வாங்கி... வாங்கி... வீட்டை நிறைப்பாள்...!

வீடு வெண்கலப் பாத்திரக்கடை மாதிரியே இருக்கும்... இட்டவிகொப்பரையும் பித்தளையில் செய்யப்பட்டிருந்தன. வெண்கலத் தண்ணீர் குடமும் திண்ணையிலிருக்கும் போது, அதன் கம்பீரத் தோற்றம் அந்த சமையல் கட்டை ஆழுகுபடுத்திக் கொண்டிருக்கும்..

கந்தசாமிக்கு பழைய நினைவுகள் வந்து... வந்து... போயின...

72விருந்து 76வரை சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் ஆட்சி நடந்தது... சுய உற்பத்தி... உள்நாட்டுப் பொருளாதாரம்... தன்னிறைவுக் கொள்கை... என்று அரசாங்கம் கொள்கைகள் பேசியது...!

ஒரே மூச்சில் நாட்டை சோசலிஷ் பாதைக்கு கொண்டுவர முடியும் என்றது...!

உள் நாட்டு உற்பத்திக்கு முன்பே, வெளிநாட்டு இறக்குமதி தடை செய்யப்பட்டது.

நாட்டில் விவசாய நிலங்களோடும், வீட்டுத் தோட்டங்களோடும் வாழ்ந்த மக்கள் சுய விவசாயத்தில் ஈடுபட்டார்கள். வீடு, காணியற்ற தோட்டத் தொழிலாளர்கள், காச கொடுத்தே பொருள் வாங்கி சாப்பிடும் வாழ்க்கை நிலை கொண்டவர்கள்... பட்டினியால் அடிப்பட்டார்கள்...

அரிசி பஞ்சம், மாவு பஞ்சம் அவர்களை வாட்டியது... சுய உற்பத்திக்குப் பழக்கப்படாத அவர்கள் வாழைக் கிழங்குகளை, வாழைத் தண்டுகளை, அமலைக் கொடிகளை, புற்களைக்கூட சாப்பிடும் நிலைக்குத் தள்ளப் பட்டார்கள்...

அரிசி இல்ல... மாவுமில்ல தங்கமே தங்கம் - நமக்கு

ஆட்டா மாவும் பஞ்சமாச்சி தங்கமே தங்கம்...

சோஞ்சுமில்ல.. ரொட்டியில்ல தங்கமே தங்கம் - நமக்கு

சோள மாவும் பஞ்சமாச்சி தங்கமே தங்கம்...

தாத்தாவை ஆறுதல்படுத்தி, நாடகத்தின் இரண்டாவது காட்சியிலும் பாட வைத்த சம்பவம் கந்தசாமிக்கு நினைவில் வந்தது...

அரிசி, மாவு, பாண் வாங்கிச் சாப்பிடுவதற்கு வீட்டுப் பொருட்கள் யாவற்றையும் ஒவ்வொரு நாளும் கடைக்காரர்களிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்தனர்...

இவ்வாறு வீட்டுப் பாவனைப் பொருட்கள் யாவும் வீதிக்கு வந்தன.

தோட்டப் பகுதி கடை வீதிகளில் உருவாகிய புதிய புதிய மையப் பெட்டிக்

கடைகள் கந்தசாமியின் ஞாபகத்துக்கு வந்தன...

சிங்களவர்களில், ஒரு சாதிப் பிரிவின்றே மையப் பெட்டி வியாபாரம் செய்வார்கள்... தொழிலாளர்களின் பட்டினிச் சாவுகள் நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்கவே, எல்லா வியாபாரிகளும் மையப் பெட்டி வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

அதில் லாபம் 'ஓன்னுக்கு ஓன்னு' இருந்தது..!

தினந்தோறும் வயதானவர்களும், குழந்தைகளும் செத்துக் கொண்டே யிருந்தார்கள்..

மையப் பெட்டி வாங்குவதற்கு நகை நட்டு, வீட்டுப் பொருட்கள் என்று கொடுத்தார்கள். மிகவும் மலிவான ரகத்தைச் சேர்ந்த வாகைப் பலகையால் செய்த மையப் பெட்டிகளை வாங்கிச் சென்றார்கள்.

ஓன்றுமில்லாதவர்கள் குழந்தைகள், பெரியவர்களை சாக்கு, படங்குகளில், சுற்றிப் புதைத்தார்கள்...!

ஆரம்பக் காலத்தில் கோப்பி, தேயிலை உற்பத்திக்காக இலங்கைக் காடுகளை அழிக்கவந்த தென்னிந்தியத் தமிழர்கள், கொலரா நோயினால் மடிந்து போனது போலவே, 72களில் உண்டாக்கப்பட்ட செயற்கைப் பஞ்சத்தில் செத்தழிந்து போனார்கள்...

தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதும், களவு, கொள்ளை, மோசடி, ஊழல்கள் தலைவரித்தாடின... அரசு மாதத்தில் பன்னிரண்டு நாட்களே வேலை கொடுத்தது...

கந்தசாமியால் தொடர்ந்து அந்தக் கொடிய பஞ்ச காலத்தை நினைத்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை... மலசலக் கூடத்தை விட்டு வெளியே வந்து, கிணற்றியில் உடம்பைக் கழுவிக் கொண்டு, வீட்டுக்குப் போனான்.

சரஸ்வதி சாப்பாட்டைப் பரிமாறினாள்...

பச்சரிசி சோறும், சேமன் கீரையும், நெத்தவியோடு சவு சவுக்காய் பிரட்டலும் இருந்தது... சுடச் சுட சாப்பிடும் போது... தோட்டப்புற உணவுக்கு நிகரே இல்லை...!

"சரசு..! அடுத்த சனிக்கெழுமைக்குள் கும்பாவுல சாப்புடுவேன்..."

"என்னா மனுசன் ஓளறுராரு...?" சரஸ்வதி மனம் குழம்பிப் போயி ருந்தாள்.

சாப்பாடு முடிந்தது... ஒரு பீடியோடு, அடுப்பங்கரை வெது வெதுப்பில் நெருப்பை வெளிக்கிளாறி, இரண்டு கால்களையும் அகட்டி குளிர்காய்ந்துக் கொண்டிருந்தான்.

சரஸ்வதியும் சாப்பிட்டு முடித்து... அவனருகில் நெருக்கமாக வந்து உட்கார்ந்தாள். மௌனமாக உட்கார்ந்திருக்கும் அவன் தலையைக்

கோதிவிட்டு...

“என்ன கொழும்பிப் போயிருக்கீங்க...? யாரும் என்னமும் சொன்னாங்களா...? ஏதாவது நடந்து போக்கா...?”அவள் அழுது விடுவாள் போலிருந்தது.

அவனும் அவளது தலையைத் தடவினான்...

“எல்லாம் நல்லதுக்குத் தான் புள்ளா..!” என்று புதிர் போட்டவன் படுக்கைக்குத் தயாரானான்.

பாயில் படுத்துக் கொண்டு, இருவரும் ஒரு போர்வைக்குள் நுழைந்துக் கொண்டபடி, அவள் காதுக்குள் நடந்ததையும், நடக்கப் போவதையும் சொன்னான்...

அவளது காதுகள் கூடாகிச் சுகம் கிடைக்கும்படி எத்தனையோ இன்பக் கதைகளைக் கேட்டுச் சுவைத்தவருக்கு இந்தக் கதை பயமாக இருந்தது...

“என்ன இருந்தாலும், இது களவுதானுங்களே...? இதுவரைக்கும் நம்ம குடும்பத்துல யாரும் பொய், களவுன்னு...”

“அடிப்போடி பைத்தியம்..! எங்க அப்பனாட்டு சாமான்... அடவு வச்ச சாமான்... திருப்ப முடியாமல் போச்சி..! மருதென்னு பேரு வெட்டி யிருக்கிறத கண்ணாலப் பாத்தேன் புள்ள... இப்ப கேட்டா குடுப்பா னுங்களா..?

...அந்தப் பொம்பள அருங்காச்சிசால் நடத்துற மாதிரி அடுக்கி வச்சி ருக்கா... எப்பிடி சரி கும்பாவுக்கு ‘கேம்’ குடுக்காம நாளைக்கு வர மாட்டேன்...” என்றவன் போர்வையை இழுத்துப் போர்த்தி, முழங்கால களை நட்டக்குத்தலாக நிமிர்த்தி ‘டெண்ட்’ அடித்துக் கொண்டான்...

அவனுக்கு தூக்கம் வர வில்லை...

விடிந்து விட்டது...

ராஜா ஸ்டோர்ஸ் கடை பொடியன், கந்தசாமியின் வீட்டைத் தட்டிக் கொண்டிருந்தான்...

கந்தசாமி கதவைத் திறந்தான்...

“அண்ணே..! மொதலாளியம்மா ஒங்கள் கையோட கூட்டிக்கிட்டு வரச் சொன்னாங்க...” என்றான்..

சரஸ்வதி, அவசர அவசரமாக ரொட்டியைச் சுட்டு சாப்பாட்டைக் கொடுத்து கந்தசாமியை அனுப்பி வைத்தாள்...

முதலாளியக்கா கந்தசாமியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தாள்...

“மொத ரூம மொதலாவது கழுவணும்... ரெண்டாவது சாமி ரூமு...” என்றவள், தேநிரையும் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள்...

கந்தசாமி சராசரி தொழிலாளி மாதிரி கூனிக் குறுகி, வளைந்து நெளிய மாட்டான்... கம்பீரமான தோற்றம்... ஓ.எல். வகுப்பு வரை நகரப் பாடசாலையில் படித்தவன்... கெளரவமாக தேநீர், சாப்பாடு கொடுத் தாலொழிய, வேலை முடியும் வரை தன்னீர் கூட எவரிடமும் கேட்க மாட்டான்...

முதல் அறையும், சாமி அறையும் கழுவித் துடைத்து, எல்லா ஐன்னல்களையும் திறந்து, காற்றோட்டமாக விட்டான்.

அடுத்து, வெண்கலப் பாத்திர ரூமை முதலாளியக்கா காட்டினாள்... என்ன தூரதிஷ்டம்... ஒரு பாத்திரமும் கிடையாது.. எல்லாமே எங்கே போய் மறைந்தன என்று தெரியவில்லை..!

கந்தசாமியின் ஆசையில் மன் விழுந்து விட்டதா...?

ரின்சோ பவுடர் கலக்கிய வாளியில் துணியை நனைத்து, சுவரில் படிந் திருந்த பூஞ்சனத்தைத் தேய்த்துக் கொண்டே எல்லா திசைகளிலும் பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டிருந்தான்...

முதலாளியக்காவின் உறவுக்காரப் பிள்ளை ஒரு தும்பு பிரஸ்ஷை கொண்டுவந்து கொடுத்தாள்...

“பாப்பா... இங்க கெடந்த தட்டு முட்டு சாமான் எல்லாத்தையும் மூட்ட கட்டி வேற எங்கேயாவது கொண்டு போயி போட்டுடன்களோ...?”

“ஆமா அங்கள்..! வெளியே குசினிப் பக்கம் வச்சிருக்கோம்... ரூம் காஞ்சதும் இங்கேயே கொண்டு வந்து மாமி அடுக்கச் சொன்னாங்க...”

“நல்லது பாப்பா...” என்று தேநீர் குடித்த கோப்பையை நீட்டினான்...

அவனுக்கு போன உயிர் மீண்டும் வந்தது... ‘ஓன்னுக்கு’ போறதுக்கும், பீடி அடிப்பதற்கும் அடிக்கடி வெளியே போய் வந்தான்.

சமையல் கட்டுக்கு வெளிப்பக்கம் எவரும் போவதில்லை... மூட்டையை அவிழ்த்துப் பார்த்தான்...

கும்பா இல்லை...!

அடியில் அகப்பட்டிருக்கும்... மூட்டையை இருந்தவாறு கட்டிவைத்து விட்டு, நல்ல பிள்ளையாக உள்ளே வந்தான்.

முதலாளியக்கா ஜோசியரோடு ‘பிசியாக’ பேசிக்கொண்டிருந்தாள்...

கந்தசாமியின் கை உதவிக்கு... வந்த விருந்தாளி பாப்பா தான் பக்கத்தில் நின்று கொண் ருந்தாள்..

வெண்கலப் பாத்திரங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்த அறையின் சுவர்கள் சுத்தமாக கப்பட்டு முடிந்தது...

அடுத்த அறையைக் கழுவுவதற்கு, கந்தசாமி ரின்சோ வாளியோடு சென்று விட்டான்...

பகல் சாப்பாடு முடிந்தது.

"மூட்டைய அவுத்து பாத்திரங்கள் தொடைச்சி... தொடைச்சி... ரூமுக் குள்ள அடுக்கு! இன்னொரு நாளைக்கு பொலிஷ் பூசிக்கலாம்..." என்று முதலாளியக்கா பாப்பாவிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்...

உதவிக்குத் தன்னைக் கூப்பிடுவாள் என்று எதிர்பார்த்து ஏமாந்து போனான் கந்தசாமி...

கந்தசாமி மூன்று அறைகளையும் துடைத்து முடித்துவிட்டு, இன்னும் மூன்று அறைகளை மீதி வைத்திருந்தான்... நாளைக்கு வேலை செய்யும் போது 'காரியத்தை' முடிக்கலாம் என்றிருந்தான்.

முதலாளியக்கா கந்தசாமியைக் கூப்பிட்டு சம்பளத்தைக் கொடுத்தாள்... "இன்னும் மூனு ரூம் இருக்குதுக்கா...?" என்று இழுத்தான்...

"பரவாயில்ல... அந்த பாப்பாவ போட்டு நாங்க செஞ்சக்கிருவோம், வேல இருந்தா கூப்புடுறேன்... போயிட்டு வாங்க..." என்று சாமி ரூமுக்குள் நுழைந்து விட்டாள்.

கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டாத தூரதிஷ்டத்தோடு கந்தசாமி மெதுவாக நடந்தான்...

அவனது கால்கள் பின்னின...

"கு...ம்...பா... இனி ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமா..? இன்னும் மூனு மாசம் போயிதானே வேலி வெட்ட கூப்பிடுவாங்க... அதுக்குள்ள ஏதாவது நடந்து போச்சின்னா..?"

அவன் நடையை நிறுத்தி கொஞ்சம் நின்றான்...

"இருட்டும் வரை வேலி பக்கம் அண்டியிருந்து... வீட்டின் பின்பக்கம் நுழைந்து... கும்பாவை மட்டும் தூக்கிக் கொண்டு மாறிவிடலாமா...?" என்று யோசித்தான்.

"ச்சே...! அகப்பட்டுட்டா மானம் போச்சு... திருட்டுப் பட்டம் கெடைச் சிரும்... அப்புறம் இந்த ஏரியாவுலேயே வேல கெடைக்காம போயிரும்..."

மன வேதனையோடு நடந்தான்...

அவன் திரும்பத் திரும்ப புலம்பினான்...

"கும்பா மூனு இருந்துச்சி... லோட்டா, கூசா, வட்டி, செம்பு, செப்புக் கொடம், வெத்தல் தாம்புலம், எல்லாமே இருந்திச்சி... எல்லாமே

போச்சி...

...அப்பாவும், அம்மாவும் இப்பிடி வீட்டுச் சாமான்கள் வித்துதான் எங்கள் காப்பாத்தன்மூ...? ச்சே பாவம்... அவங்களையும் நொந்துக்க முடியுமா...? என்னா சொத்து சொகம் இருந்திச்சு... அடமானம் வச்ச வாழ்றதுக்கு..?"

அவன் தாய்... தகப்பனை நொந்துக் கொள்வதற்கு எதுவித நியாயமு மில்லை என்பதை உணர்ந்து மௌனமாக நடந்தான்.

வீட்டருகில் வந்துவிட்டான்...

'எஜமானை' டொமி, கொஞ்சிக்... கும்மாளமடித்து வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றது..

சோர்வோடும்... கவலையோடும் வரும் கணவனை வெறிக்கப் பார்த்தாள் சரஸ்வதி...

"தேத்தன்னி ஊத்தட்டுமா...?"

"ஊத்து..."

வேலைக்காட்டு உடைகளைக் கழற்றிப் போட்டுவிட்டு, உடம்பைக் கழுவுவதற்கு தோட்டத்துக்குள் நுழைந்தான்...

கிணற்றுக்குள் பெளர்ணமிநிலா வெண்கலக் கும்பாவாகப் பிரகாசித்தது!

"ச்சே..."

மௌனமாக டொயிலட்டுக்குள் நுழைந்து கதவைச் சாத்திக் கொண்டான்... அவனுக்கு 'க்கூல்குள்ளே' உட்கார்ந்தால்தான் யோசனை வரும்... இன்றைக்கு எந்த யோசனையிலும் மனம் ஈடுபடவில்லை...

வெளியில் வந்து உடம்பைக் கழுவிக்கொண்டு, வீட்டுக்குள் போனான்...

நேரத்தோடு சாப்பிட்டு விட்டு படுத்து விட்டான்...

திரும்பத் திரும்ப புலம்பினான்...

"கு...ம்...பா..."

இரண்டு நாட்கள் முடிந்தன...

கும்பா நினைவு கந்தசாமியின் மனதைக் குடைந்துக் கொண்டே யிருந்தது... விடிந்தும் படுக்கையை விட்டு எழும்பாமல் யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்..

அந்தக் காலையிலேயே குளிரில் நடுங்கிக்கொண்டு வந்த, கடை பொடியன், கந்தசாமியின் வீட்டைத் தட்டினான்...

“அன்னே..! மொதலாளியம்மா பகலைக்கு வேலைக்கு கட்டாயம் வரச் சொன்னாங்க...” என்றான்.

அதிஷ்டம் அழைக்கிறது... நல்ல சேதி கொண்டு வந்த பையனுக்கு கந்தசாமி தேநீர் கொடுத்து அனுப்பினான்...

“கந்தசாமி..., முனு காம்புறாவும் அப்பிடியே கெடக்குது... ரெண்டு பசங்க கெடச்சாங்க... வெங்களப் பாத்திரங்கள் நல்லா பொலிஷ் பண்ணிக் குடுத்தாங்க... சொந்தக்கார பசங்கதான்... நீங்க அந்த ரூமு வேலையப் பாருங்க... தேத்தண்ணி போட்டுக் கொண்டாறேன்!

முதலாளியக்கா போனதும்... வாளி, ரின்சோ பவுடர் பக்கட்டையும் பாப்பா கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்...

பவுடரைக் கலக்கி, வாளியைத் தூக்கிக் கொண்டு, பக்கத்து ரூமுக்குப் போக வேண்டியவன், மெதுவாகத் திரும்பி வந்து, வெண்கலச் சாமான் அறையைப் பார்த்தான்...

தக தகவென மின்சார வெளிச்சத்தில் பொலிஷ் பண்ணிய பாத்திரங்கள் தங்கமாய் மின்னின..!

என்ன முரட்டு தைரியம் வந்ததோ தெரியவில்லை...

அதே அந்த கும்பாவை எடுத்து... வாளிக்குள் ‘லபக்’கென போட்டு... தைரியமாக வெளியே வந்து... வேலி செடிக்குள் பதுக்கி வைத்துவிட்டு... மூன்றாவது அறைச் சுவரை தேய்க்கத் தொடங்கினான்...

“களவு... பசங்க தலையோட போகட்டும்!”

முதலாளியக்கா தேநீர் கொண்டு வந்தாள்...

தேநீரோடு இரண்டு வடைகளும் கிடைத்தன...

(யாவும் கற்பனையல்ல!)

நவம்பர், 2013

அஞ்சலை வீபரை

அம்மா பார்வதியும், தீபனும் கடவுளிடம் வரம் கேட்டு நின்றார்கள்.

இருவரது வரங்களும் ஒன்றுதான்...

இருந்தாலும், எந்த பக்தனுமே கடவுளிடம் இப்படி விசித்திரமான வேண்டுதல் வைத்துக் கொண்டதில்லை... ஆனால் அவை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய நியாயங்களைக் கொண்டிருந்தன...

ழூஜையறையில் நின்று..

"எனக்கு முன்னேயே எம் புள்ளைய எடுத்துக்கணும்...! நான் சாக முன்னமே, அவன் செத்துப் போகணும்..." என்று பார்வதியம்மாள் இரு கரங்களையும் உயர்த்தி வணங்குவாள்...

மகன் தீபனுக்கு அம்மா என்ன வரம் கேட்கிறாள் என்று தெரியாது... அவனும் பூஜையறையில் இருக்கும் சிவகுடும்பத்தை உற்று நோக்கிக் கண்களை மூடிக் கொண்டு மெதுவாக முனு முனுப்பான்...

"கடவுளே அம்மாவுக்கு முன்னுக்கு நான் சாக வேணும்!" என்பான்.

ஓவ்வொரு நாளும் அம்மா தீபனை கழுவிச் சுத்தம் செய்வாள்... வாரத்தில் இரண்டு மூன்று நாட்கள் வெந்தீர் குளியல் கட்டாயம் நடக்கும்...

குளிப்பாட்டி, உடுத்தி அவனை சாமி அறையில் உட்கார வைப்பாள்...

தீபன் பிடித்து வைத்த பிள்ளையார் மாதிரி சுவரில் சாய்ந்தபடியே சாமி கும்பிடுவாள்... கண்களை மூடிக் கொண்டு தியானத்தில் இருப்பவனைப் போல வெகு நேரம் அசையாமல் கும்பிட்டக் கரங்களோடு இருப்பான்...

அம்மா தட்டி கூப்பிடும் போது கண்களைத் திறப்பான்...

பார்வதி எட்டு மணிக்கு பிறகுதான் தீபனுக்கு காலை சாப்பாடு கொடுப்பாள்... நேரத்தோடே படுக்கை தேநீர் கொடுத்து விடுவாள்...

குடும்பத்திலிருந்து கணவன், மகன்மார், மருமகள், பேரக் குழந்தைகள்

எல்லோரும் வேலைக்கும், பாடசாலைக்கும் சென்ற பிறகு, வீடு காலியாக இருக்கும்..

அந்த நேரத்தில் சாவதானமாகத் தீபனுக்கு சாப்பாடு கொடுத்து, தானும் சாப்பிடுவாள்..

சாப்பாடு முடிந்து, தீபனை டி.வி. அறையில் உட்கார வைத்து விட்டு வரவேண்டும்... அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு, பாயையும் சுருட்டிக் கொண்டு போய் கச்சிதமாக அமரவைத்து விட்டு, தொலைக்காட்சி பெட்டியைத் திறந்து விட்டு வருவாள்..

பத்து மணியாவில் தேநீர், பலகாரம் கிடைக்கும்... பகல் சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு, நான்கு மணியாவில் நித்திரை செய்வான்...

பார்வதியம்மாள், பின்னேரம் வேலை முடிந்து வருபவர்கள் சிரமப்படாத வகையில் சகல வீட்டு வேலைகளையும் செய்து வைத்து விட்டு சிறிது நேரம் ஓய்வெடுப்பாள்...

மகனுக்கு நர்ஸாகவும், குடும்பத்துக்கு வேலைக்காரியாகவும் பார்வதி யம்மாள் அவதாரமெடுத்திருந்தாள்...

தீபனுக்கு இருபத்தொரு வயது!..

மீசை அரும்பி... குறுந்தாடியும் வளர்ந்திருக்கும்!..

அழகான இளைஞர்...

பிறவியிலேயே கை, கால் சூம்பி, வலது குறைந்த அவனது நிலைமை குடும்பத்தைத் துயரத்தில் ஆழ்த்தியிருந்தது...

பெற்றோர் முயற்சி எடுக்காத மருத்துவங்களே கிடையாது...

உறவுகள் ஆரம்பத்தில் கவலைப்பட்டார்கள்... நாட்பட அவர்களது யந்திர வாழ்க்கை, தீபனின் நிலை பற்றி நினைப்பதற்கு மறந்து போனது... சுயமாக எதுவும் செய்ய முடியாத தீபனின் நிலைமை, முற்றும் முழுதாக அம்மாவிடமே தங்கி விட்டது...

உணவு ஊட்டுதல் முதல் அனைத்துக் காரியங்களையும் தாயே செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதால், பார்வதியம்மாளை தொழிலுக்குச் செல்லவிடாது, வீட்டாளாக்கிவிட்டது..

இன்றுவரை இருபத்தொரு ஆண்டுகளாக ஒரு முழுநேர 'நர்ஸாக' பணி செய்யும் நிர்ப்பந்தத்துக்குள் தள்ளப்பட்டாள்...

மகனை, மல சலம் கழிக்கச் செய்து, கழுவி, சுத்தம் செய்து, உடுத்தி உணவு ஊட்டுவது போன்ற வேலைகள் கஷ்டமில்லாவிட்டாலும், அந்தத் தாய்க்கு அவனைத் தூக்கிச் சுமந்து காரியங்கள் ஆற்றுவது மட்டும் இயலாமலிருந்தது..

எந்தக் குடும்பங்களிலும் ஆணோ, பெண்ணோ... குழந்தைகள் உடல்,

உள் ரதியாக செயலிழந்து விட்டால், அவர்களைத் தூக்கிச் சுமக்க வேண்டிய அத்தனை பொறுப்பையும் தாய்தான் ஏற்றுக் கொள்கிறாள்... ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயத்திலும் இருக்கிறாள்...

தகப்பனாரின் ஆதரவு இருந்தாலும், தாயைப் போன்று பணிவிடை செய்யும் அளவுக்கு அவர்கள் சிரத்தை கொள்வதில்லை...

விதிவிலக்காக ஒரு சில தகப்பன்மார்கள் தான் மனைவிக்கு ஒத்தாசை செய்கிறார்கள்... அவளில்லாத போது, தாய்மை உணர்வுடன் பணிவிடை செய்பவர்களாகவும் இருக்கின்றார்கள்...

தீபனீன் குடும்பத்தில் அண்ணாவும், அண்ணியும் ஆசிரியர்கள்...

இன்னொரு அண்ணன் திருமணமாகாதவன்... தனியார் நிறுவனத்தில் தொழில் செய்கிறான்...

அப்பா ஒரு தொழிலாளி...

அண்ணன்மார் தம்பியை ஏற்றுத்தும் பார்ப்பதில்லை...

மருமகளாக வந்தவரும் எல்லா சராசரி குடும்பத்திலும் போன்று, அந்திய மனப்பான்மையோடு தான் அந்த வீட்டில் வாசம் செய்கிறாள்.

தன் பிள்ளைகளை தீபனோடு பேசவோ, பழகவோ விடமாட்டாள். அவனைப் பார்க்கவே அவளுக்கு அருவருப்பு. பிள்ளைகள் அவனை நெருங்கினால், நோய் நொடி தொற்றிக் கொள்ளும் என்ற அச்சம்...

மாமியார் பார்வதியம்மாளையும் சமைக்க விடமாட்டாள்... பாத்திரங்களைக் கழுவ மட்டுமே வைத்துக் கொள்வாள்...

அம்மா தீபனுக்கு இரவு உணவு ஊட்டிவிட்டு, வாய் கழுவி விடுவாள். படுக்கைக்குப் போகும் முன் அவனை செந்தூக்காகத் தூக்கி பாத்ருமுக்கு சுமந்து செல்வாள்.

டொயிலட்டில் உட்கார வைக்க முடியாமல், தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டு சிறுநீர் கழிப்பதற்கு உதவி செய்வாள்... கழுவித் துடைத்து, திரும்பவும் படுக்கை அறைக்கு அவனைத் தூக்கி வரவேண்டும்...

அம்மாவுக்கு இது பழகிவிட்ட வேலை.

அப்பாவுக்கு 'மூட்' வந்தால் மட்டும் உதவுவார்.

சகோதரங்கள் ஒருபோதும் உதவியதில்லை.

இரவும், பகலும் யந்திரமாக ஒரு ஊனமுற்ற குழந்தைக்கு பணிவிடை செய்யும் ஒரு தாயின் தீராத கஷ்டத்தை சக உறவுகள் உணர்வது கூட அழுர்வமாகும்.

தூக்கம் வரும்வரை அம்மாவிடம் தீபன் கதைகேட்டுக் கரைச்சல் கொடுப்பான்.

அம்மாவுக்கும் சலிப்பேற்படுவதில்லை.

எவ்வளவோ கதைகள் சொல்லி தீர்த்தாயிற்று. பழைய கதையை திருப்பிச் சொன்னால், குபீரன்று சிரித்து விடுவான்.

“அம்மா இந்த கதை சொல்லியாச்சு...” என்று கலகலவென்று சிரிப்பான்... தீபன் நிறைய கேள்விகள் கேட்டு அம்மாவைத் தொந்தரவு செய்வான்...

“அம்மா கடவுள் எங்கே இருப்பார்..? எப்படி இருப்பார்..? நாம செத்துப் போனா அவருகிட்ட போவோமா..?”

என்ற கேள்விகள் கேட்டு மாயாது.

“என்னைக்காவது எல்லோரும் கடவுள் கிட்ட போவோம்.! நீ இப்போ தூங்கு...” என்று போர்வையை பலவந்தமாகப் போர்த்திவிட்டால் தான் நித்திரைக்குப் போவான்.

தீபன் அழகான தோற்றுதோடு வளர்ந்து வந்தான்... அவனை இடுப்புக்கு மேலே மார்பளவில் படம் பிடித்து பெரிதாக்கி, கண்ணாடிச் சட்டம் போட்டு அறையில் மாட்டியிருந்தாள் மாலா அக்கா...

அந்த படம் எல்லோர் மனதையும் கவர்ந்திருந்தது.

மாலா ஒரு சமூக சேவை நிறுவனத்தில் வேலை செய்யும் ஒரு பாசமுள்ள பெண்.

மனிதாபிமானத்தை அவளிடம்தான் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

“வலது குறைந்தவர்கள்... ஊனமுற்றவர்கள்... என்ற வார்த்தைகளை உபயோகிக்கக் கூடாது...” என்று கடிந்துக் கொள்வாள்.

‘விசேடத் தேவைக்குரியவர்கள்’ என்றே கூப்பிட வேண்டும்... என்று பார்வதியம்மாளிடமும் அடிக்கடி சொல்லிக் கொடுப்பாள்.

இயற்கையின் படைப்பில் குறைபாடுள்ள மனித உயிர்களைக் கூட வர்த்தக உலகம் விட்டு வைப்பதில்லை... எத்தனையோ என்.ஜி.ஓ.க்கள் இப்பரிதாபங்களைப் படம் பிடித்து, வெளிநாடுகளுக்குக் காட்டி, மனிதாபிமானிகளிடம் பணம் பறிக்கும் ஈனச் செயல்கள் இன்று வரையிலும் எம் மத்தியில் கொள்ளை வருமானத்துடன் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன...

தீபனின் அன்புக்குப் பாத்திரமான மாலா அக்கா, அவனுக்கு ஒரு சக்கர நாற்காலி தேவையென்று சமூக சேவை திணைக்களத்துக்கு விண்ணப்பம் செய்து இரண்டு வருடங்கள் முடிந்துவிட்டன... இன்று வரை பதிலைக் காணோம்.

பார்வதி அம்மாவுக்கு மாலாதான் நிறைய ஆலோசனைகளையும், உதவி களையும் செய்துவருகிறாள். தீபனைப் போன்ற நிறைய பேருக்கு அவனது நிறுவனம் முடிந்த உதவிகளை செய்து வருகின்றது. அவர்களை மனோ ரீதியில் மகிழ்ச்சியாக வைத்திருப்பதற்கு, கலை நிகழ்ச்சிகளிலும் ஈடுபடுத்தி வருகின்றது...

மாலா, தீபனுக்கு அவனது படுக்கை அறையிலேயே 'டொயிலட்' வசதி செய்துக் கொடுக்கும்படி அவனது சகோதரர்களிடம் பலமுறை கூறியும் அவர்கள் அதற்கு செவிசாய்க்கவில்லை.

மாலா பார்வதியம்மாளிடம் தினந்தோறும் கூறுவாள்.

"இவனுக்கு படுக்கை அறையிலேயே டொயிலட் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும்... கழுவிக் கொள்வதற்கு டொயிலட் ஷவர் பூட்டிக் கொள்ள வேண்டும்..." என்பதை விளக்கமாகச் சொல்வாள்.

இந்தத் தேவைகளை வசதி படைத்த இக்குடும்பத்தினர் செய்து கொடுத்தால், பார்வதி அம்மாள் கஷ்டப்படத் தேவையில்லை என்றும், ஒரு சக்கர நாற்காலி வாங்கிக் கொடுப்பதில்கூட இக்குடும்பத்தினர் அக்கறை காட்டு வதில்லை என்றும் பல முறை மாலா நொந்து போயிருக்கிறாள்.

தீபனுக்கு இருபத்தொரு வயதாகிவிட்டது...

அம்மா தன்னைத் தொட்டுத் தூக்கி உடைகளைக் கலைந்து குளிப் பாட்டும் போது, கூச்சப்படுவான்...

முன்பெல்லாம் அவ்வாறில்லை...

புரியாத வயது...

இப்போது, இளம் வயது வாலிபன்... உடல் குறைபாடுகளைத் தவிர, அவனது மூளை, மனம், உணர்வுகள் எல்லாமே குறைவின்றி செயல் படுகின்றன.

இந்த உணர்வுகளால் அந்த வாலிப மனம் எவ்வளவு வேதனைப் படுகிறது...? அந்த உடலுக்குள்ளும் எத்தனை ஆசாபாசங்கள்... எத்தனை எண்ணங்கள்... நினைவுகள்.. வருத்தங்கள்... இயற்கையின் படைப்பில் உடல் ஊனமானவர்களின் மூளை வளர்ச்சியும் குன்றியிருந்தால், இரக்கப்படுவதோடு மனம் அமைத்தொள்கின்றது.

விதிவிலக்காக மூளை, மனம் செயல்படும் போது, தங்களின் ஊனத்தை தாங்களே உணர்ந்து, துயரமடையும்போது, எவ்வளவு வேதனையாக இருக்கின்றது..!

அன்று காலை ஒன்பது மணி...

பார்வதி அம்மாள் தீபனுக்குரிய வழமையான பணிவிடைகளை யெல்லாம் செய்து முடித்து, வீட்டின் தொலைக்காட்சி அறையில் சுவர் ஓரமாக அவனை உட்கார வைத்துவிட்டு, வீட்டு வேலைகளில் மும்முர மாகிக் கொண்டிருந்தாள்.

அன்றைக்கும் ஒரு சினிமா படம் ஒடிக் கொண்டிருந்தது... விரசமான காட்சிகள்... கதாநாயகன், கதாநாயகியைக் கட்டித் தழுவி முத்தமிடும் காமக் காட்சிகள்...

தீபன் மெய் மறந்து காட்சியில் மூழ்கியிருக்கிறான்... அக்காட்சியை ரசிப்பது குற்ற உணர்வை தோற்றுவிப்பதாக அவன் மனம் பயப்படு கிறது... மெதுவாக தனது கள்ளப் பார்வையை அக்கம் பக்கம் மேயவிட்டு, அம்மா வருவாளோ என்று பயப்படுகின்றான்..

இப்படி பல நாட்கள் பல படங்களைப் பார்க்கும் தீபன் இரவு நேரங் களில் நினைவுகளை மீட்டி, ரூசித்துக் கொண்டிருப்பான்... அண்ணியும், மாலா அக்காவும் மனதுக்குள் வந்து, வந்து போவார்கள்..!

உடல், மனநலம் குன்றியவர்களுக்கும் காமம் புடைத்து நிற்கும் என்று மருத்துவ ஆராய்ச்சிகள் கூறுகின்றன... தீபன் இதில் விதிவிலக்காக இருக்க முடியாதே..?

அவன் தனக்கு இப்படி ஏற்படும் மனக் கிலேசங்களை நினைத்துக் கவலைப்படுகிறான்... உடல் உணர்ச்சிகளுக்கும், மன உணர்வுகளுக்கும் இடையில் ஏற்படும் போராட்டங்கள் அவனை அலைக்களித்துக் கொண்டுள்ளன...

சாப்பாட்டுக்குப் பின் இரவு பத்து மணியளவில் அவன் விசும்பி... விசும்பி... அழுதுக் கொண்டிருந்தான்...

நெருப்பை மடியில் கொட்டிக் கொண்டவளாய்... பதறியடித்துக் கொண்டு, “என் சாமி!! என்ன நடந்தது..?” என்று அவன் தலையைத் தடவினாள்... “அம்மா!! சொல்ல பயமா இருக்கு...”

அம்மா அவனை அழுத்திக் கேட்ட போது தயங்கி... தயங்கியபடியே சொன்னான்..

“ச்சு பண்ணுற எடம் வலிக்குது...” அவன் மீண்டும் அழுதான்...

அம்மாவுக்கு விசயம் விளங்கியது. சின்ன வயதிலிருந்து பருவமடையாத வயது வரை அவனது ஆண் குறியை வாரத்துக்கு ஒரு முறையாவது கழுவி சுத்தம் செய்து விடுவது அவளது வழக்கமாகவிருந்தது...

பின்னளை வளர்ந்தவனாகிவிட்ட பிறகும் தந்தைகூட செய்யத் தயங்கும் காரியங்களை தாயானவள் செய்கிறாள்...

தாயின் பாசம் எல்லா உணர்வுகளையும் மீறி நிற்கின்றது... ஆண் குறியில்

தெங்கி நிற்கும் அழுக்கு, உடற் கூற்றின் செயற்பாடாகும்...

அம்மா, அவன்து உடையை நீக்கிப் பார்த்தாள். சிவந்து லேசாக வீங்கி யிருந்தது... அம்மா, அவன் கண்களை இறுக மூடிக்கொள்ளச் செய்தாள்... அவன்து அழுகைச் சத்தத்தோடு பலவந்தமாகத் திறந்து கழுவி விட்டாள்..!

மறு நாளே பக்கத்து வீட்டு மரியம் பீபீ அக்காவிடம் காதோடு காது பேசி கவலைப்பட்டுக் கொண்டாள்.

“இதுல் வெக்கமும் ரகசியமும் இல்ல புள்ளி... எங்கட அவரோட பேசி சன்னத்து செய்ய மூடியுமா எண்டு கேப்பம்... எப்புடியும் இந்தக் காரியத்த ஏன்ட புள்ளுக்கி செய்ற மாதிரி செஞ்சித் தருவன்...” என்று ஆற்தல் கூறினாள் மரியம் பீபீ அக்கா.

தீபன், அம்மா படும் துயரத்தையும், அவஸ்தையையும் தாங்கிக் கொள்ள முடியாதவனாகவிருந்தான்...

தீபனுக்காக பார்வதியம்மாள் எடுத்த அனைத்து முயற்சிகளையும் கைவிட்டு விட்டாள்... கணவன், உடன் பிறப்புக்கள் என்ற உறவுகள் அனைத்தும் உதாசீனமாகவிருக்கும் போது, தன்னால் மட்டும் என்ன செய்து விட முடியும், என்று மனம் தளர்ந்து போனாள்.

அந்த சமூக சேவகி பொண்ணு எத்தனை முறை கணவனிடமும், மகன் மார்களிடமும் நச்சரித்திருப்பாள்... தீபனைப் போன்றவர்களுக்கு ஏற்ற கழிவிறை முறை... நவீன ஒத்தாசைகள், குறைந்த பட்சம் அவர்களின் நடமாட்டத்துக்கான சக்கர நாற்காலி, என்றெல்லாம் எத்தனை முறை கேட்டிருப்பாள். எதையுமே அவர்கள் பொருட்படுத்தவில்லையே..

பார்வதி மெளனித்துப் போயிருந்தாள்... சில தொலைக்காட்சி செய்திகள் அவளிடம் நியாயம் பேசினே... ஊனமுற்ற குழந்தையை ஏந்திக் கொண்டு ஒரு தாய் கருணை கொலைக்காக வேண்டி நின்றதை, அவள் மனம் ஏற்றுக் கொண்டது...

தீபனையும் அன்றைக்கே அந்த மருத்துவச்சி சொன்னது போல் செய்தி ருந்தால், இன்று இவனை இருபத்தொரு வயது இளைஞராக்கி, அவன்து துயரத்தை வேடிக்கைப் பார்க்கும் நிலை ஏற்பட்டிருக்காது...

இருள் படிந்த துயர உலகம் தீபனின் மனதுக்குள் ஒருநாள் ஒளிக் கீற்றைப் பாய்ச்சியது... அவன் மீண்டும் திடமாகக் கண்களைத் திறந்து, யோசிக்கத் தொடங்கினான். அம்மாவிடம் ஒருநாள் டாக்டர் கூறிய விசயம்

நினைவுக்கு வந்தது...

தூக்கமாத்திரைகளைப் பற்றி அவர் எச்சரிக்கை செய்துக் கொண்டிருந்தார்.

"தூக்கம் வராத போது மட்டுமே ஒரு வில்லையைக் கொடுங்கள்... ஓவர் டோஸ் உயிருக்கு ஆபத்து... ரொம்பக் கவனம்..!" என்று நிறைய வில்லைகளை ஒரு குப்பியில் அடைத்துக் கொடுத்தார்.

தீபனின் நினைவு திடீரென கலைந்தது.

மாலா அக்கா கலகலப்போடு வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள்... அம்மாவை அழைத்துக் கொண்டு கோவிலுக்குப் போகிறாளாம்... தீபனின் அருகில் வந்து அவன் தலையை, முகத்தை, கைகளை, தடவிக் கொண்டே பேசினாள்...

"உனக்கு இன்னைக்கு 'பேர்த் தே!' கோயிலுக்குப் போய் அர்ச்சனை செய்வோம். வரும் போது, 'பேர்த் தே' கேக் கொண்டு வருவோம்... ஹெப்பி 'பேர்த் தே ட்ரீ யூ..!' என்று அவனது கைகளைப் பிடித்துக் குலுக்கினாள்..

அவன் அழகிய முகம் மலர்ந்தது.

அம்மாவும், மாலா அக்காவும் கோவிலுக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

பிற்பகல் மூன்று மணி...

தீபனின் அறைக் கதவை அம்மா திறந்து வைத்துவிட்டே சென்றாள்...

அம்மாவுக்கு வீட்டுச் சாமான்களை வாங்கிக் கொடுக்கும் முரளி, கடைக் குப் போவதற்கு வருவான் என்றும், மேசையில் இருக்கும் காசையும், சாமான்கள் எழுதி வைத்தத் துண்டையும் காட்டிவிட்டு சென்றாள்...

தீபன் முரளியின் வருகையை கண்கொட்டாது பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அதோ முரளியும் வந்து விட்டான்..!

முரளி பன்னிரண்டு வயது பள்ளிச் சிறுவன்... அம்மாவுக்கு விசுவாச மானவன்...

எந்த வேலையைச் சொன்னாலும் விருப்பத்தோடு செய்துகொடுப்பான்...

"தீபன் அண்ணா எப்படியிருக்கீங்க..?" என்று கேட்டவன், கடைத் துண்டையும், காசையும் எடுத்துக்கொண்டு, வெளியில் செல்லப் புறப்பட்டான்...

தீபன் முரளியை கூப்பிட்டான்.

வெய்யில் இன்னும் தாளவில்லை... மரம், செடி, கொடிகள் மஞ்சள் குளித்துக் கொண்டிருக்கின்றன... தீபனுக்கு மஞ்சள் வெய்யிலைப் பார்க்க கொள்ளல் ஆசை..!

இருபத்தொரு வருசங்களாக வீட்டுக்குள்ளேயே அடைபட்டுக் கிடக்கும் அவனுக்கு, வெளிச்சத்தைப் பார்ப்பதற்கு, சூரியனை, நிலவைப் பார்ப்பதற்கு, மரங்கள், பூக்கள், மலைகள் என்ற வெளியுலகத்தைப் பார்ப்பதற்கு அவன் மனதுக்குள் இருக்கும் ஆசைகளை விவரிக்க முடிவ தில்லை..

“தீபன்னை..! நாளைக்கி மாலா அக்கா ஒங்களுக்கு ‘வீல் ச்செயார்’ கொண்டு வருவாங்க... நான் தான் ஒங்கள் வச்சி தள்ளிக்கிட்டுப் போவேன்... ஆத்தங் கரைக்குப் போகலாம்..! மீன் பாக்கலாம்..! கிரிக்கெட் கிரவண்டும் பாக்கலாம்..!” என்று முரளி சொல்லும் போது, தீபன் வாயைத் திறந்தவண்ணம் மெய்மறந்து முரளியின் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்..

அம்மாவும், மாலாவும் இன்னும் அர்ச்சனை செய்யவில்லை... இன்று வெள்ளிக்கிழமை.. விசேஷபூஜைகள் நடந்துக் கொண்டிருந்தன... கோவிலில் கூட்டம் அதிகமாகிக் கொண்டிருந்தது..

நாளைக்கு தங்களது சமூக சேவை நிறுவனம் ஒரு சக்கர நாற்காலி கொண்டு வருவதாகவும், காலை பத்து மணிக்கெல்லாம் வாகனம் வந்து விடுமென்றும், வீட்டைச் சுற்றியும், வீட்டுக்கப்பால் அந்த மாமரம் வரையிலும் பாதையை துப்பரவு செய்து வைக்கும்படியும் மாலா கேட்டாள்...

தீபனை நாற்காலியில் வைத்து ஒவ்வொரு நாளும் கொஞ்ச நேரம் உலா வந்தால், அவன் மனம் சந்தோசப்படும்... என்று மாலா சொல்லும் போது, பார்வதி அம்மாள் மகிழ்ச்சியால் பூரித்துப் போனாள்.

அர்ச்சனை முடிந்தது... பூஜை பொருட்களோடு பிறந்த நாள் கேக்கும், மே சேர்ட் ஒன்றையும் வாங்கிக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தார்கள்...

தீபன் நித்திரையிலிருந்தான்.

மாலா எட்டு மணியளவில் வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு வீட்டுக்குச் சென்றாள்... அர்ச்சனை விழுதியை, தூங்கும் தீபனின் நெற்றியில் பூசிவிட்டு... பார்வதியம்மாள், மரியம் பீபீ வீட்டுக்குப் புறப்பட்டாள்..

“மவனுக்கு அந்த காரியத்த செஞ்சிக்கொள்ள ஏலும் புள்ளா..!” என்று மரியம் பீபீ சந்தோசமான செய்தியைச் சொன்னாள்.

“இன்னைக்கு நல்ல நாளு.. எல்லா காரியமும் நல்லா நடக்குது அக்கா..!” என்றாள் பார்வதி அம்மாள்.

வீட்டுக்கு வந்து நேரத்தைப் பார்த்தாள்...

இரவு ஏழு மணி..

தீபன் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்... நாளைக்கு சக்கர நாற்காலி கிடைத்தால், தம்பி சந்தோசப்படுவான்! தனக்கும் கஷ்டம் கொஞ்சம் குறையும்... மாலா கடவுள் மாதிரி வந்த பொன்னு... என்று நினைத்தவாறு, தேநீரை ஊற்றிக் கொண்டு தீபனை எழுப்பினாள்...

"என்னா இப்பிடி தூங்குறான்...? தம்பி..! தம்பி..!" என்று தட்டினாள்...

தீபன் விழிக்கவில்லை... அவனை அசைத்துப் புரட்டினாள்... குலுக்கி னாள்... நெற்றியைத் தடவினாள்... நாசியில், மார்பில், வயிற்றில் கை வைத்துப் பார்த்தாள்...

மீண்டும் அவனை உருட்டிப் புரட்டினாள்... மனதில் சிறு சந்தேகம்... மரக்கட்டையாக மரத்துப் போயிருந்தது உடல்...

"ஓ..." வென்று வீட்திர அலறினாள்..!

குடும்பம் ஓடி வந்து கூடி நின்றது..

அம்மா அவனை வாரி அணைத்து மடியில் வைத்துக் கொண்டாள்...

"பாட்டி..! தீபன் அண்ணாவுக்கு தல வலியாம்... மேச லாச்சியிலிருந்த மருந்து குப்பிய எடுத்து எல்லா டெப்லட்டையும் வாயில் கொட்டச் சொன்னாரு..! தண்ணியும் கேட்டாரு..! அப்படி செஞ்சிட்டு நான் கடைக்கு போயிட்டு வந்தேன். அண்ணா பேர்த் தே கேக் சாப்பிட வரச் சொன்னாரு..!" என்று பாட்டியின் அருகில் போய் நின்றான் முரளி...

நடந்ததை அறிந்து, தீபனை இன்னும் இறுக்கமாக அணைத்துக் கொண்டாள் பார்வதியம்மாள்.

அவளது பிரார்த்தனை வென்று விட்டாலும்... பெற்றெடுத்த தாய் மனம், பிள்ளையின் பிரிவைத் தாங்க முடியாமல் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

(யாவும் கற்பனையல்ல!)

ஜீவந்தி
செப்டம்பர் 2013

பேய்களுட் கேட்டுமொழிவருட்

சேது மாதவன் அம்மாவிடம் சேர்ந்து தூங்குவதில் கொஞ்ச நாட்களாக வெறுப்பு காட்டி வந்தான். இப்போதெல்லாம் அக்காவுடன் சேர்ந்துதான் படுத்துக் கொள்கிறான்...

ராத்திரி நேரத்தில் தூக்கம் வரும்வரை அக்காவை இறுகக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு தூங்குவான்...

இரு காலைத் தூக்கி அக்காவின் மேல் போட்டுக் கொள்வான். அக்கா மாலதியும் அவனை பாசமாக அணைத்துக்கொண்டு தூங்குவாள்...

இரவு... நேரம் பதினொரு மணியிருக்கும்... சேது மாதவன் அயர்ந்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்...

மெதுவாக யாரோ கதவைத் திறக்கும் சத்தம்...

கதவு'கீர்ச'சென்ற சத்தத்தை எழுப்பி மூடிக் கொண்டது...

இரு கரிய உருவம்... மாதவனின் கட்டிலை நோக்கி வருகிறது... கால்களில் சலங்கை சத்தம் மெதுவாகக் கேட்டது... சேதுமாதவனின் கட்டில் அருகில் வந்து, அவனது போர்வையை நீக்கியது...

இரத்தம் வடியும் கண்கள்... வாயில், மேலும் கீழும் நீண்ட பற்கள்... நாக்கு நீளமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது... தலையில் கூரான இரண்டு கொம்புகள்... கை விரல்களில் நகங்கள் வளர்ந்து, கூர் கத்தியைப் போல் நீட்டிக் கொண்டிருந்தன...

பேய் குனிந்து, மாதவனின் குரல்வளையைப் பிடித்து நெறுக்கியது..!

"ஐயோ அக்கா..!"என்று அலறி, சேதுமாதவன் எழுந்து உட்கார்ந்துக் கொண்டான்...

மாலதியும் பயந்து எழுந்து நிற்க... அம்மாவும், அப்பாவும் ஒடி வந்தார்கள்...

அம்மா சேதுவை அணைத்துக் கொண்டு,

பேய்களும் சேதுமாதவனும்

“ஏன் சாமி..! பயப்படுகிற..? என்னா நடந்துச்சு..? கனவு கண்டியா...?” என்றவள், சூடத்தைப் பொருத்தி வெளிச்சும் காட்டி, திருநீறு பூசி விட்டாள்... மாதவன் திரும்பவும் படுத்துக்கொண்டான்... மாதவனின் அம்மா அவனருகில் வந்து படுத்துக்கொண்டாள்.

இரவு மணி பன்னிரண்டு இருக்கும்... கொம்புப் பேய் மீண்டும் வந்து போர்வையை இழுத்தது..!

சேது பேய்க்குத் தெரியாமல் இலேசாகக் கண்களைத் திறந்து பார்த்தான்... அந்தப் பேய் மறைந்து, அவனது மஞ்சளா ஷ்சராக வந்து நின்றது..! தலையில் பெரிய கொம்புகள்... வாயில் அதே பற்கள்... நகங்கள் நீண்டு வளர்ந்த விரல்களும்...!

ஷ்சர் பயங்கரமாகச் சிரித்தாள்... கையில் நீண்ட ஈட்டி... முருகக் கடவுள் கையிலிருக்கும் ஈட்டி... ஒங்கி... மாதவனின் வயிற்றில் குத்துவ தற்கு ஷ்சர் பாய்ந்து கட்டிலில் ஏறினாள்..!

“அய்யோ அக்கா..!” என்று சத்தமிட்டு எழுந்தவன் வாய் உலறினான்... மாலதியும், அம்மாவும் எழுந்து வைட்டை போட்டார்கள்...

“இனி வைட்டை அமைக்காதீங்கம்மா...!” என்று மாலதி சத்தமாகச் சொன்னாள்... திரும்பவும் அப்பா திருமானும் வந்து நின்றார்...

சேது மாதவன் தெளிவாகச் சொன்னான்..

“மொதல்ல தெரியாத பேய் வந்திச்சி..! இப்ப ஷ்சர்... பேயா வந்து நிக்குறாங்க..! வெரட்டுங்க..! கதவ சாத்தி பூட்டுங்க..! என்று ‘ஊ.... ஊ...’ வென்று அழுத் தொடங்கினான்..

மாலதி தம்பியை அணைத்துக் கொண்டிருந்தாள்... வைட்ட ஏரியும் வெளிச்சத்திலும், அம்மாவைப் பார்த்துப் பயந்து சத்தமிட்டான்...

அம்மாவும் பேயாக... கொம்பு முளைத்தைப் பேயாக.. நாக்கு நீண்ட... பற்கள் நீண்ட பேயாக... ஈட்டியை வைத்துக் கொண்டு, மாதவனைப் பார்க்கிறாள்... அம்மாவைக் கண்டு அலறினான்..

“அக்கா... அம்மாவ போகச் சொல்லு.. அம்மாவும் பேய்..!” என்று தேம்பித்தேம்பி அழுதான்..

அம்மா அவனைத் தொட்டு, தலையை வருட வரும் போது, சத்தமிட்டு அலறினான்..

“பேய்..! ஈட்டி..! ஐயோ கொம்பு..!” அவன் கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டு, அக்காவைகட்டிப் பிடித்துக் கொண்டான்..

“புள்ள எங்கேயாவது பயந்திருப்பான்..! சூடத்தைப் பொருத்திக் கொண்டு வந்து... திருநீறு தட்டை நீட்டினாள்... தீப ஆராதனை செய்தாள்..

மாலதி திருத்திருவென முழித்தவாறு, தம்பியை இறுக அணைத்துக் கொண்டிருந்தாள்..

மாதவனின் தகப்பனார் மனம் குழம்பிப்போய் நின்றார்... அவர் பேய் பிசாக்களில் நம்பிக்கையில்லாத மனுஷன்... சூடத் தட்டை சாமியறையில் வைத்து வந்தவள், கணவனிடம் சூச சூசத்தாள்...

மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு இறந்து போன சரவணன் சம்சாரத்தை ஞாபகப் படுத்தினாள்...

"பிரேதம் நம்ம ஒட்டு வழியாத்தானே சுடுகாட்டுக்குப் போனிச்சு..? பாட மாத்தியும் பக்கத்திலதானே இருக்கு..? அவ, புள்ள பெக்காதவு..? புள்ள ஆச இருந்திருக்குமல்ல...? சின்னவன் மேல தொத்திக்கிட்டாளோ..? மாதவனின் அம்மா உளரிக் கொண்டிருந்தாள்..

"இந்தக் காலத்துல பேசுற பேச்சா...?"

மாலதியின் தகப்பன், மனைவியின் முட்டாள் தனத்தை எண்ணி ரொம்பவும் கவலைப்பட்டு நின்றார்...

"ஓன்னுமே வெளங்காத பொம்பளை..!" அவர் உதட்டுக்குள்ளேயே முனு முனுத்துக் கொண்டார்.

மாதவன் புலம்பலை நிறுத்திக் கொண்டான்... மாலதியைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டே தூங்கினான்... தாய்க்காரியும் கட்டிலருகில் பாயை விரித்துப் போட்டு, உட்கார்ந்திருந்தாள்.

"மகமாயி..! மகமாயி..!" என்றுபிரார்த்தனை செய்துக் கொண்டிருந்தாள்...

மீண்டும் மாதவன் கனவில் பேய் வந்து நின்றது...

"அம்மா பேய்..! கொம்பு..! நாக்கு..! பல்லு..!" 'வீல்' என்று கத்தினான்.

"அம்மாவ வெரட்டுங்க அக்கா..! மச்சரையும் வெரட்டுங்க..!"

மாதவனின் தகப்பன் அருகில் வந்து பிள்ளையைத் தொட்டுத் தடவினார்... காய்ச்சல் நெருப்பாய் கொதித்தது. இந்த நேரம் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகக் கூடிய நிலைமையில்லை... பெனடோல் ஒன்றை தாள் பண்ணி கலக்கிக் குடிக்க வைத்தார்... 'ஓடிகொலோனை' துணியில் நனைத்து நெற்றியில் அப்பிக் கொண்டிருந்தார்..

விடிந்து விட்டது...

மாதவனை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு சென்றார்கள்... டாக்டர் பையனை சோதனை செய்துப் பார்த்தார்.

"ஒரு நோயுமில்ல... பையன் ரொம்ப பலஹீனமா இருக்கான்... சத்தான

சாப்பாடு குடுத்தா சரியாப்போகும்... டெய்வி பால், முட்ட குடுங்க..!” என்று அனுப்பிவிட்டார்.

சேது மாதவன் மூன்று நாட்களாய் பாடசாலைக்குப் போகவில்லை... மாலதியும் தம்பியைப் பார்த்துக் கொண்டு வீட்டிலிருப்பதால் மாதவன் சந்தோசமாக இருந்தான்.

மூன்று நாட்களும் மாதவன் மாலதியோடு ஆசைதீர கிரிக்கட் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். பிரமாதமான போலிங்... பிரமாதமான பெட்டிங்... பாடசாலைக்குப் போகாத அந்த மூன்று நாட்களில், உலகம் இவ்வளவு இன்பமயமானதா?.. என்பதை அவன் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான்..

அவனது உற்சாகம்... சுறுசுறுப்பு... பறந்து வரும் பந்தை நோக்கி ஓடிப் பிடித்து விடும் அபார சக்தி...

எல்லாம் ஒரு நோடிக்குள் சுக்கு நூறாகி... அவன் கூனிக் குறுகிப் போனான்... திடீரென முகம் கறுத்து, சுருங்கிப் போய் விட்டது...

மாலதி இந்தத் திடீர் மாற்றத்துக்குக் காரணமாகிய தன்னை நினைத்து நோந்துக் கொண்டாள்...

“நாளைக்கு நம்ம ரெண்டு பேரும் ஸ்கூலுக்குப் போயே ஆகணும்...” இவ்வளவுதான் சொன்னாள். இந்த ஒருவார்த்தை அவன் மனதை எவ்வளவு பாதித்து விட்டது!

சேதுமாதவன் பாடசாலைக்குப் போவதை வெறுக்கிறான்... அம்மாவை வெறுக்கிறான்... அப்பாவையும் வெறுக்கிறான்... வீட்டையும் வெறுக்கிறான்... அக்காவைப் பிரிய அவனால் முடியவில்லை... அக்கா அந்த வீட்டில் இருப்பதாலேயே, அவனுக்கு அந்த வீடு சர்ப்பாகவிருக்கிறது... அவனுக்கு அந்த வீட்டை விட்டு ஓடிவிட வேண்டும் என்ற நினைப்பு வருவதற்கு இன்னும் வயது வளரவில்லை...

மாதவன் விளையாட்டை நிறுத்திவிட்டு, அக்காவை வீட்டுக்கு அழைத்துப் போனவன், ஓடிப் போய் கட்டிலில் விழுந்தான்...

மாலதி தேனீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்..

மாலதி நாளைக்கு பாடசாலைக்கு கொண்டு போக வேண்டிய புத்தகங்களை ஒழுங்கு செய்துக் கொண்டிருந்தாள்.. ஸ்கூல் பையில் புத்தகங்களை அடுக்கிக் கொண்டிருந்தவளை, பயந்தப் பார்வையில் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தம்பியைக் கவனித்தாள்..!

அவனுக்கு இப்போது நடந்துக் கொண்டிருக்கின்ற சித்திரவதைகளை யெல்லாம் ஒரு காலத்தில் அவனும் அனுபவித்தவர்...

அவள் அறிவுக்கு எட்டிய வரை, இந்தத் துன்புறுத்தல்களும், எதிர்பார்ப்புகளும் அவசியமற்றவை என்றே கருதினாள்... அவனுக்கு எட்டிய தூரம்

சிந்தனை பரவியது. மாணவர்களின் கருத்தையும், அபிப்பிராயங்களையும் அறிந்துக்கொள்ள விரும்பும் கல்வி முறை எந்த நாட்டில் இருக்கிறது...?

தமிப்பி, சேது மாதவன் நான்காம் வகுப்புவரை அவன் படிப்பில் காட்டிய நாட்டம், பாடசாலையை நினைத்து மகிழ்ந்துப் பேசிய காலம்..

“எப்பக்கா ஸ்கலுக்குப் போவோம்...?” என்று நடுச்சாமத்தில் அவளைக் குடைந்துக் கொண்டிருந்தவனின் மனநிலை, இன்று இப்படி தாக்கத் துள்ளாகியிருப்பதை நினைத்து வருந்தினாள்..

மாதவன் நான்காம் வகுப்பில் சித்தியாகி ஐந்தாம் வகுப்புக்கு வந்ததும் அந்த பயங்கரமான செயற்பாடுகள் ஆரம்பமாகின்...

ஐந்தாம் வகுப்பு புலமைப் பரிசில் பரிட்சையில் ஒவ்வொரு மாணவனும் சித்தியடைய வேண்டும்... என்ற கட்டளை, மாணவர்களிடம் கட்ட விழ்த்து விடப்பட்டது... மூச்சர் எழுதிக் கொடுக்கும் புத்தகங்களை, அப்பாகடை கடையாய் அலைந்து வாங்கிவந்து விட்டார்!..

காலை எட்டுமணியிலிருந்து, பின்னேரம் இரண்டு மணிவரை வகுப் பறைக்குள் பாடங்கள்... மூச்சர் மூச்ச விடாமல் பேசிக் கொண்டிருப்பார்... இடைக்கிடை கோபம்... ஏச்சு... சில நேரம் அடி... மூச்சர் முகத்தில் சிரிப்பே வராது... கடு கடுவென்று இருப்பார்...

நான்காம் வகுப்பு மூச்சர் சிரிப்பார்... ஜோக் சொல்லுவார்... விளையாட்டு நேரத்தில், மூச்சரும் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து விளையாடுவார்... சேது மாதவனுக்கு மீண்டும் நான்காம் வகுப்பில் போய் அதே மூச்சரிடம் படிக்க ஆசை வரும்...

திமிரென நினைவு அவனை ஞாபகப்படுத்தும்... அவன் இப்போது ஐந்தாம் வகுப்பு மாணவன்... ‘கொலஷிப்புக்கு’ படிக்க வேண்டும்!..

ஸ்கல் முடிந்ததும் திரும்பவும் மூச்சர் வீட்டுக்கு டியூசனுக்குப் போக வேண்டும்... ஆறு மணிக்கு டியூஷன் வகுப்பு முடியும்... அந்த ஊரில் மூலைக்கொரு ஸ்கொலர்ஷிப் டியூசன் வகுப்புக்கள் நடைபெறுகின்றன.

டியூஷன் முடிந்து விட்டது என்று குதூகலத்தோடு வீட்டுக்கு ஒடிவரும் சேதுமாதவனை... ஆறு மணியாக்கி.. புஸ்தகத்து எடுத்துக்கிட்டு ஒக்காரு..! என்று பயங்கரமாக அம்மா சத்தம் போடுவாள்...!

“கொஞ்ச நேரம் கார்ட்டின் பாக்க வுடுங்கம்மா..? ஒரேயொரு கார்ட்டின் மட்டும் பாத்துட்டுப் படிக்கப் போறேன்...”

மாதவனின் கெஞ்சும் குரல் மூர்க்கத்தனமாக முறியடிக்கப்படும்... துணியைப் போர்த்தி டி.வி.யை மூடிவிடுவாள்!..

“அவள் தாயாம்... பெற்றோராம்... பிள்ளைகள் படிப்பில் அவ்வளவு

கண்டிப்பாம்... பிள்ளைகளுக்கு நல்ல வழியைக் காட்டுகிறார்களாம்...” அயல் வீட்டு வார்த்தைகள் சில நிமுலாடினா...

மாதவனை விளையாட விடுவதில்லை.. கார்ட்டூன் பார்க்க விடுவதில்லை... மாதவனின் நண்பர்கள் இன்று வந்தார்கள்.

“அவென் வெளையாட வரமாட்டான்..! அவெனக் கெடுக்காதீங்க!.. நங்க போயி ஒங்க ஓட்டல் ஒக்காந்து படிங்க!..” என்று நண்பர்கள் வந்த காரணத்தைக் கூட அறிந்துக் கொள்ளாமல் அம்மா விரட்டி விட்டாள்...

இந்த வயது பிள்ளைகளின் வாயைத் திறக்க விடாது, அவர்கள் மனதில் உள்ளதைச் சொல்ல விடாது... அவர்களோடு பரஸ்பரம் பேசி உறவாடும் நட்பை ஏனோ இந்தக் காலத்துப் பெற்றோர்கள் விரும்புவதில்லை என்பதை மாலதி நினைத்து வருந்தினாள்....

மாதவனின் நண்பன் சாந்தனுக்கு இன்றைக்குப் பிறந்த நாள்...

எல்லா நண்பர்களையும் அவனது வீட்டுக்கு வரும்படி அழைத்திருந்தான்... நண்பர்கள் யாவரும் நன்றாக உடுத்தி வந்திருந்தார்கள். மாதவ ஞம் ‘ரெடி’யாகும் போது, தாய்க்காரி தடுத்துவிட்டாள்...

பிஞ்ச உலகங்களின் வாழ்க்கை பெற்றோர்களினால் ஒடுக்கப்படுவதை வருமே உணர்வதில்லை...

நண்பனுக்கு மாதவன் தயாரித்து வைத்திருந்த ‘பேர்த்தே’ கார்டையும் இன்றைக்கு நேரில் கொடுக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டு விட்டது..!

மாதவன் நண்பர்களையும், இன்றைய பேர்த்தே பங்ஷனையும் நினைத்தான்... அவனது கண்கள் இரண்டு சொட்டு கொதி நீரைக் கொட்டின்...

தாய்க்குத் தெரியாமல் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு, ‘கொலவஷிப்’ புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்து, வழக்கமாகப் படிக்கும் இடத்தில் போய் உட்கார்ந்துக் கொண்டான்... வழமையான அதட்டல்களுக்கும், ஏச்சுகளுக்கும், அடிகளுக்குமிடையில் அவன் ஒப்புவித்துக் கொண்டிருக்கும் பாடங்களை மீட்டிக் கொண்டிருந்தான்...

“வீட்டுக்கு ஒத்தகருத்து..? அகம்... இல்லம்... மனை...”

நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட முதல் ஜனாதிபதி யார்...?”

விடை தெரியவில்லை..!

“இரண்டாவது அதிவேகப் பாதை எங்கே திறக்கப்பட்டிருக்கிறது...?”

அதற்கும் விடை தெரியவில்லை..!

தாய் தேநீர் கொண்டு வந்தாள்...

“என்னடா திருட்டு முழி முழிக்கிற..? பேனாவ நசுக்காத..! அது என்ன செஞ்சிச்சி..? இந்தா தேத்தண்ணி... குடிச்சிட்டு படி...”

தாய்க்காரி கரிசனையாகப் பிள்ளையின் படிப்பில் கண்டிப்பு செலுத்து கிறாள்.

இந்தப் புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் என்ன மாயம் ஒளிந்துக் கொண் டிருக்கிறது...? மாணவர்களை பந்தயக் குதிரைகளாக்குகிறார்களே என்று சில ஆசிரியர்மார்களும் சலித்துக் கொள்கிறார்கள்...

ஜிந்தாம் வகுப்பு மாணவன் புலமைப் பரிசிலுக்குரிய புள்ளிகளை வாங்கிவிட்டால் பண உதவி கிடைக்குமாம்...!

‘நல்ல’ பாடசாலைக்குப் போகலாமாம்...!

சேதுமாதவனின் அம்மாவுக்கு தனது மகன் இருநூறு ‘மாக்ஸ்’ வாங்காட்டியும் பரவாயில்ல... நூத்தி தொன்னாறு, நூத்தி தொன்னுத்து மூனு... நாலுன்னு வாங்கினா போதும்... படிச்சக் குடுத்த மூச்சர்மார் களுக்கு நடுவில் எம் புள்ள ஒக்காந்து இருக்கணும்,! மூச்சர்மாரெல்லாம் அவன் பக்கத்துல் ஒக்காந்து இருக்கணும்.! அவன் படம் எல்லா பேப்பர்லேயும் வரனும்..!”

அந்த அம்மாவுக்கு இந்த எதிர்பார்ப்புகளுக்கும், ஆசைகளுக்கும் மேலே எதுவுமே புரியவில்லை..! எதையுமே புரிந்துக் கொள்ளும் அறிவும் இல்லை..!

சேதுமாதவனின் அம்மா வந்து அவன் படிக்கிறானா என்று நோட்ட மிட்டாள்... அவன் பேனா மூடியை திறப்பதும்... பேனாவை மூடுவது மாக... ஏதோ யோசனையில் இருந்தான்...

“டேய்..! ஒழுங்கா படிச்சிக்க... இல்லாட்டி ஒரு அப்பன்காரன் கம்பிய பழுக்கவச்சி குடுபோட்ட மாதிரி ஒங்க அப்பனும் குடுபோட்டு ருவாரு..!” என்று பக்கத்து ஊரில் ஒரு தகப்பன் செய்தக் காரியத்தைக் கூறி பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தாள்...

மாலதி பின்னேர டியூசன் வகுப்பையும் முடித்துக் கொண்டு வந்தாள்...

மாதவன் புத்தகங்களை தூரப் போட்டுவிட்டு, ஒடிப் போய் அக்காவின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு, தெரியமாக வீட்டுக்குள் வந்தான்..

மாலதி பக்கத்து வீட்டு நண்பனின் ‘பேர்த் டே பங்ஷனுக்கு’ மாதவனை அழைத்துச் சென்றாள்... மாதவன் தான் செய்திருந்த கைவேலை வாழ்த்து மடலையும் எடுத்துக் கொண்டு போனான்...

மாலதி அவனுக்கு அழகான டை சேர்ட்டை உடுத்தி விட்டிருந்தாள்.

சேது ‘பேர்த் டே’ பார்ட்டியில் நண்பர்களுடன் ஆடிப்பாடிக் கொண் டிருந்தான்...

சேது நன்றாகப் பாடுவான்..

இந்த ஒருவருடமாக அவனது வாய்க்கு 'கொலஷிப்' பூட்டு போடப் பட்டிருக்கிறது..." என்று மாலதி அம்மாவிடம் 'சாடை' பேசவாள்!

புலமைப் பரிசில் பரீட்சையை 'அம்மாமார் பரீட்சை' என்று ஆசிரியர் மார்களே கேலி பேசவார்கள்...

ஸ்கொலர்விப் பரீட்சையை 'கொலை ஷிப் பரீட்சை', என்றும் நிந்திப் பார்கள்!

சென்ற கிழமை பத்திரிக்கையில் வந்திருந்த செய்தி ஒன்றை வாசித்த மாலதி மகிழ்ச்சியடைந்தாள்.

"ஜிந்தாம் வகுப்பு புலமைப் பரிசில் பரீட்சை முறையை நிறுத்தி விட்டால் என்ன...? என்றும்... அந்தப் பரீட்சையினால் மாணவர்கள் மன அழுத்தம் ஏற்பட்டு வருந்துகிறார்கள் என்றும்... அந்தப் பரீட்சையை ஏழாம்... எட்டாம் வகுப்புக்களில் வைத்துக் கொண்டால் என்ன...? என்றும் சிறுவர் பாதுகாப்புச் சபை குழுவும், தேசியக் கல்வி சேவை ஆணையாளர் குழுவும் கலந்தாலோசித்து வருகிறார்கள்..." என்ற செய்தி வந்தி ருந்தது..

"கடவுளே..! இந்த ஆலோசனை நடைமுறைக்கு வரவேண்டும்... ஒரேயடியா இந்தப் பரீட்சை நிறுத்தப்பட வேண்டும்.."! என்று மாலதி கடவுளை வேண்டிக் கொண்டாள்..

வன்முறையைப் போன்று, பலவந்தமாக மாணவர்களின் தலைக்குள் பாடங்களைத் திணித்து 'செயற்கை அறிவாளி'களை உருவாக்கும் நிரப்பந்தமான கல்வி முறையால் அவனும் பாதிக்கப்பட்டவள்...!

"பாநாங்கல்
பட்டாம் பூச்சிச் சிறகில்
பாடத் திட்டம்"

புதுவைத் தமிழ் நெஞ்சனின் இந்த ஹைக்கூ கவிதையை தமிழாசிரியர் ஒரு நாள் வகுப்பில் படித்துக் காட்டி, புதிய கல்வி முறையைக் கிண்டல் செய்ததை நினைத்துப் பார்த்தாள். தம்பியும் ஆசிரியர்களை பேயாகவும், பாடசாலையை பேய் வீடாகவும் நினைத்து பயப்படுவதில் என்ன தவறு இருக்கிறது என்று நியாயப்படுத்திக் கொண்டாள்...

பேர்த்தே பார்ட்டி முடிந்து வந்த சேதுமாதவனுக்கு கார்ட்டுன் செனலை போட்டுவிட்டு, அவனும் அவனுடன் உட்கார்ந்துக் கொண்டாள்... தாயின் முகத்தில் எள்ளும், கொள்ளும் வெடித்துக் கொண்டிருந்தன...

அன்றைய இரவு, சேது மாதவன் என்றுமே இல்லாத மகிழ்ச்சியுடன் அக்காவுடன் கதை கேட்டுக்கொண்டு, நித்திரைக்குச் சென்றான்...

இன்று குளிர் அதிகம் என்று மாலதி போர்வையை இழுத்துப் போர்த்தும் போது, தம்பியைக் காணாது திடுக்கிட்டு எழுந்தாள்...

நேரம்... விடியற்காலை ஐந்தரை மணி இருக்கும்....

வீட்டுச் சேவல் இடைவிடாது கூவிக் கொண்டிருந்தது...

அம்மா முன் அறையில் 'பேசனில்' தண்ணீரை நிறைத்து, அதற்குள் மாதவனின் கால்களை இறுத்தி, புத்தகத்தைக் கொடுத்து, படிக்க வைத்தி ருந்தாள்..!

தூக்கக் கலக்கத்தைப் போக்குவதற்கு இப்படியும் ஒரு முறையைக் கையாண்டிருக்கிறாள்..!

புத்தகத்தோடு, கை கால்கள் விறைத்து, மயங்கிய நிலையில் சேது நாற்காலியில் சரிந்திருந்தான்...

தம்பியை அந்த நிலையில் பார்த்த மாலதி வாய்விட்டு அலறிச் சத்த மிட்டாள்... அவனைத் தூக்கி, துடைத்து, கால்களுக்குச் சூடேற்றினாள்....

முதலுதவி சிகிச்சையின் பின் மாதவன் கண்களைத்திறந்தான்...

அக்கா மாலதியை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தான்...

திடீரென கோபமாக முறைத்தான் !

"வீடு - மனை , இல்லம் - வீடு, மனை - இல்லம், வீடு - மனை - இல்லம்..." என்று முனு முனுத்துக் கொண்டு சிரித்தான்...

பதட்டத்துடன் ஓடிவந்த தாயிடம் போய் அதையே ஒப்புவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

மாலதி 'பேயறைந்தவளாய்' சிலையாக நின்றாள்...

"தம்பி இனிமே 'ஸ்கொலஷிப்' டெஸ்ட் எழுத மாட்டானா...?"

(யாவும் கற்பனையல்ல!)

வண்ண வர்ணாவில்
நவம்பர் 2013

டிரு ரட்சகனின் புறப்பாடு

“என்னடா மாடு..! போன் ‘ரிங்’ பண்ணுது... எடுக்கவே மாட்டேங்கிறே..?” மாதவன் கொழும்பிலிருந்து திலீபனுக்குப் பேசினான்.

“அதுதான் எடுத்தாச்சே..! என்ன கத... சொல்லு...”

“கொழும்புக்காரர் இந்த சன்டே நுவரெலியாவுக்கு ஒன்ன சந்திக்க வர்றாராம்... மனுசன் ஆயிரத்தெட்டு ‘கோல்’ எடுத்திட்டான்... எப்படி? ரெஸ்ட் ஹவுஸ் புக் பண்ணிட்டியா...? அழகான லொக்கேஷனா...?”

“குப்பர் ஹவுஸ் மச்சான்... கிரேண்ட் ஹோட்டலுக்கு மேலே... மலையுச்சியில் தான் வீடு கெடைச்சிருக்கு...”

திலீபன் ஆறு மாதத்துக்கு வாங்கிய அந்த வாடகை விடுதி, காட்டுச் சூழலில் சதா மேகங்களைத் தழுவிக் கொண்டிருக்கும் மலை உச்சியில் இருக்கிறது. நுவரெலியாவில் கட்டப்படும் புதிய உல்லாச விடுதிகளைல்லாம் ‘கொலோனியல் சிஸ்டத்தில்’ தான் கட்டுகிறார்கள்.

இந்த முறையிலான வீடுகளைத்தான், நவீன் வீட்மைப்பில் சலிப்படைந்த வெளிநாட்டவர்கள் விரும்புகிறார்கள். அனைத்து வசதிகளுடன் பத்து அறைகளைக் கொண்ட வீடு... தரை யாவும் சைப்பிரஸ் பலகைகளால் பதிக்கப்பட்டுள்ளன. சிலிரப்பு கிடையாது... இரட்டை ஜன்னல்கள்... வெதுவெதுப்பான உள் வீடு..

ஜன்னல்களைத் திறந்தால்தான் குளிர் காற்று உள்ளே எட்டிப் பார்க்கும்... வீட்டைச் சுற்றி விதத்தால் ஒரு நிறத்தில் பூத்துச் சிரித்துக் கொண்டிருக்கும் பூக்கள்... பேசத் துடித்துக் கொண்டிருப்பதை ரசிக்கலாம்.

சைப்ரஸ் மரங்களின் வாசம் காற்றுடன் கலந்திருந்தது..

ஜன்னலருகில் நின்று நகரத்தின் அழகை ரசித்துக் கொண்டிருந்த திலீபன், மாதவன் செல்போனில் சொன்னத் தகவலை நினைத்தான்...

கொழும்புக்காரர் அடுத்த சன்டே நுவரெலியா வரவிருக்கிறார்

அவன் மீண்டும் அந்த ஐன்னலருகில் உட்கார்ந்து 'ச்சீஸ்' துண்டை சப்பிக்கொண்டு... கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பியரை சுவைத்தான்.

அவனது ஆழ்ந்து போன மனம்... அந்த தனிமைச் சூழலில் அவனிடம் நிறையவே பேசத் துணிந்திருப்பதை உணர்ந்தான்...

இவன் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கும் இந்த 'கொண்ட்ரெக்ட்' இவனுக்கு இழி வாகவும், அவமானமாகவும், அதே நேரத்தில் அது அவசியமாக இருப் பதையும் உணர்ந்தான். அவன் மனம் இன்னும் ஓயவில்லை. திரும் பவும் அவனைத் தட்டியது...

மலைநாடு... கதவில்லாத வீடு... எல்லாமே இங்கேதான் நுழைகின்றன..! தேர்தல் வந்து விட்டால் போதும்... விபச்சார பூமியாகிவிடுகிறது...

எவனைப் பார்த்தாலும் நுவரெலியா மாவட்டம்... நுவரெலியா மாவட்டம் தான்..! 'மெட்ராஸ் டு பாண்டிச்சேரி' என்கிற மாதிரி 'நுவரெலியா டு கோட்டே பார்ஸிமெண்ட்' அவன் மனம் ஆத்திரத்துடன் நகைக்கவும் செய்தது..!

தேயிலை, செடியா...? மரமா..? என்று தெரியாதவர்களைல்லாம் இங்கே மந்திரி..! பணத்துக்கு ரெண்டு சுழி போட்டவரெல்லாம் இங்கே கோடிக்கு ஈஸ்வரன்கள்...

வந்தாச்சு..! வென்றாச்சு..! சென்றாச்சு..!

இதுதான் இந்த மக்களின் அரசியல் உலகம்..

திலீபன் ஒரு சமூக விஞ்ஞானிப் பட்டதாரி. தனது கல்வியை சம்பளத் தொழிலுக்காக ஈடுவைக்க விரும்பாதவன்... சுயதொழிலாக வளம் நிறைந்த மலையக மன் அவனை விவசாயத்தில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருக்கிறது... இந்த வளமான மன்றில் வாழுக் கொடுத்து வைத்தத் தொழிலாளர்கள், கூலிகளாகவே இருக்காமல், சுயதொழில் கலாச்சாரத்தில் வாழ முற்பட்டால், இப்படி காலம் முழுவதும் ஓலைமிட்டுக் கொண்டிருக்கவேண்டியதில்லை... என்ற கருத்தைக் கொண்டவன்...

இன்றைய தேர்தல் காலச் சூழலில், ஒரு புதிய சிந்தனை மூலம், ஒரு புதிய மாறுதலுக்கான விஷப் பரீட்சையில் அவன் இறங்கியிருக்கிறான்...

இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை...

மலைநாடு... மழை நாடாக இல்லாவிட்டால், அந்த பூமியின் ரம்மியத்தைக் கவிதைக்குள்ளும் அடக்கிவைக்க முடியாது..!

நுவரெலியா - ஏப்ரல் வசந்த காலம் இம் முறை களைகட்டவில்லை...

இனங்களுக்கிடையே அரசியல் பயங்கரத்தை விசிரிவிட்டத் துயரம் குடி மக்களின் குதாகலத்தை நெரித்திருந்தது...

மரங்களடர்ந்த காட்டுப் பாதையில் திணறிக்கொண்டு ஏறிய அந்த அழிய இன்டர்கூலர் திலீபனைத் தேடி வந்துக் கொண்டிருந்தது...

கொழும்புக்காரர்... ராஜராஜ சோழனைப் போல முன் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தார். மாதவனும், ரவியும் கடத்தல்காரர்களைப் போல் பின் ஆசனத்திலிருந்து குதித்து இறங்கினார்கள்..

“வணக்கம் தம்பி..! ஒங்களப் பத்தி தம்பிமாருங்க ரெண்டு பேரும் ரொம்ப ரொம்ப சொல்லிக்கிட்டு வந்தாங்க... சந்தோசம்..! சந்தோசம்..! ஒங்கள் நம்பிதான் இந்தக் காரியத்தில் ஏறங்குறேன்...” என்று அவரே பேசினார்.

“வாங்க சேர்..! களைப்பா இருப்பீங்க... ஒக்காந்து பேசுவோம்... எப்படிநக மலைநாட்டுப் பயணம்...?”

“அய்யோ தம்பி..! சொல்லி வேல இல்லீங்க..! புசல்லா ரோட்டு... ரம்பொட சொரங்கம்... நுவரெலியா ஏத்தம்... இயற்கக்காட்சி... சும்மா இங்கிலிஸ் படம் பாத்த மாதிரி இருந்திச்சிங்க..!” என்றார்.

“என்னடா சின்னக் கொழுந்த மாதிரி பேசுறான்...?”

திலீபன் மனதுக்குள் நகைத்துக் கொண்டு... அழைப்புமணியை அழுத் தினான்... இரண்டு அழியப் பெண்கள் வந்து நின்றார்கள்...

“இந்த விடுதியில் சாப்பாடு, தேநீர், குடிவகை எல்லா சப்ளை வேலை களையும் லேலஸ்தான் செய்வாங்க... சமையல் மட்டும் ஆம்பளைங்கம், கோப்பி ஏதாவது...?”

“அய்யோ தம்பி..! மூயும், கோப்பியும் கலந்து குடிச்சாலும் நல்லா இருக்கும் போல இருக்கு...” கொழும்புக்காரர் ஜோக் விட்டார்.

“சேர்..! ஒங்கள ஷோட் நேமா எப்படி கூப்பிடலாம்...?”

“எம் பேரு செல்வநாதன்... ‘செல்வம்’ முன்னு கூப்பிடுவாங்க...”

“செல்வம் சேர்..! நீங்க எம்.பி.யாகி, அமைச்சராகவும் போறவங்க..!”

“அய்யோ தம்பி..! அந்த பாக்கியம் ஒங்க கையிலும், ஆண்டவன் கையிலும்தான் இருக்கு...”

தேநீர் ட்ரொலியை இன்னொரு அழிய மங்கை தள்ளிக் கொண்டு வந்தாள்... கோப்பியும், மூயமாக இரண்டு வெள்ளைக் கேத்தல்கள்... கோப்பைகள்...

மாதவனும், ரவியும் பரிமாறினார்கள்.

சிறிய நிசப்த வேளையில் தேநீர் முடிந்தது...

அவருக்கு கெஸ்ட் ஹவுசை சுற்றிக் காட்டினார்கள்... தூரத்தே தெரியும் தெப்பக் குளம்... படகுகள் சவாரி... குதிரைகள் ஓட்டம்... கலைந்து அலையும் மலை மேகங்கள்...

தேர்தலில் ஜெயித்த பிறகு, மனைவி, மக்களுடன் இந்த மலை பங்களா வுக்கு வந்து கூத்தாடி... கும்மியிடத்துச் செல்ல வேண்டும்... என்ற முதல் நினைப்பை செல்வம் சேர் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தார்...

“சேர்..! பொடி வோஷ் போட்டுக்கலாமா..?” மாதவன் அழைத்தான்.

“மொதலாவது பெட் ரூம் காட்டு..!” திலீபன் மாதவனின் முதுகைத் தட்டினான்..

வேட்டி மாதிரி பெரிய டவல் ஒன்றை தோளில் மாட்டிக் கொண்டு, பிரிவ்வை வாயில் கடித்துக்கொண்டு செல்வம் சேர் வெறும் மேலோடு வெளியே வந்தார்... ‘கின்னஸ்’ போட்டிகளுக்கு தமிழ் நாட்டுக்காரர்கள் மொகா மெது வடை தயாரித்த பேருருவத்தை நினைத்த மாதவன் ரவியைக் கிள்ளினான்..!

நேரம் இரவு 7.00 மணி...

‘பொடி வோஷ்’ எடுத்த அவர்கள் முன் அறையில் அமர்ந்தார்கள்.

தேநீர் ட்ரொலியைப் போலவே இன்னொரு ‘ஹாட் ட்ரிங்கல்’ ட்ரொலியை இன்னொரு பெண் தள்ளிக் கொண்டு வந்தாள்...

“என்னடா... ஊர்வசி... ரம்பை... மேனகை மாதிரி..!”

கொழும்புக்காரர் மனதுக்குள் நினைத்ததை... ‘சந்திரமுகி’ ரஜினி மாதிரி திலீபன் சொன்னான்...

“இந்த விடுதி லேடைஸ் எல்லாம் கண்ணியமானவங்க... நடுராத்திரியில் பெல் அடிச்சாலும் சரேலென்று ரூமுக்குள் நொழைஞ்சி கட்டில் பக்கம் வந்து நிப்பாங்க... கராட்டி, குங்டு, வர்மம் எல்லாம் தெரியும்...” என்றான்.

“சின்னப் பயல்..! யார் காதுல பூ சுத்துறான்... நம்ம பாக்காத ஓட்டலா...? நம்ம பாக்காத பிகரா...?”

கொழும்புக்காரர் மனதுக்குள் எழுந்த சலனத்தை அடக்கிக் கொண்டார்.

அந்தப் பெண் மேசையில் மது போத்தல்களை எடுத்து வைத்தாள்.

“சேர்..! ஒங்க ப்ரேண்டு...?”

“அய்யோ தம்பி..! நீங்க செலவு பண்ணாதீங்க..! போன வாரம் சிங்கப் பூருக்குப் போயிருந்தேன்... பத்துப் பதினெஞ்சி புட்டிகள் அள்ளிப் போட்டுக்கிட்டு வந்தேன்... நுவரெலியா குளிரு... ஒரு புது மாதிரியான

குளிரு பாருங்க... தம்பி மாருங்க பூந்து வெளையாடலாம்..!”

என்று பெருமை பாடினார்... கொழும்புக்காரருடைய போத்தல் ஒன்று மட்டும் உடைபட்டது... அதில் அரைவாசியே முடிக்கப்பட்டது... எல்லோரும் வந்த விசயத்திலேயே கவனம் செலுத்தினார்கள்...

“அய்யா... நிதானமாக இருந்தா... கதையத் தொடங்கலாம்...” மாதவன் பேச்சைத் தொடங்கினான்...

திலீபன் சரமாரியாகக் கேள்விகளைத் தொடுத்தான்...

“செல்வம் சேர்! முன்ன பின்ன அரசியல் அனுபவம்... மக்கள் பணி... சமூக சேவை... அப்படி இப்படின்னு எதுவும் இருக்குமா...?”

“ரொம்ப... ரொம்ப... சொல்லலாம் தம்பி! நெறைய கோயில்களுக்கு செஞ்சிருக்கேன்...

“சபரிமல சீசனுக்கு சென்னைக்குப் போயி பஸ் போடுவேன்... ஜயப்பன் பக்தர்களுக்கு அன்னதானம் குடுப்பேன்... பஜன் கோஷ்டிகள் வருச்துக்கு நாலு தடவ கொழும்புக்கு கூட்டிக்கிட்டு வருவேன்...” என்று புகழ் பாடி தன் முதுகிலேயே தட்டிக் கொண்டிருந்தார்...

“அறிவுக்குத் தகுந்த சேவை...” மாதவன் முனு முனுத்தான்.

“அரசியல்ல ஏறங்குற நோக்கம்... ஒங்க வேலத்திட்டம பத்தி கொஞ்சம் வெளக்கமா சொல்லுவீங்களா ?”

திலீபன் கொழும்புக்காரரைப் பார்த்தான்

“மலையகத்துல மொதலாவது யூனியன் உண்டாக்கனும்..! சங்கத்துக்கு ஆள் சேக்கனும்..! அப்புறம் கச்சி போடனும்..! வரப்போற தேர்தல்ல நின்னு ஜெயிக்கனும்..!”

“இதுதான் ஒங்க அரசியலும், அரசியல் வேலை திட்டமுமா...?”

திலீபனின் கேள்வியில் கொஞ்சம் கடுமை தெரிந்தது.

“இதுக்கு மேலேயும் ஏதாவது அரசியல் இருக்குமோ...?”

கொழும்புக்காரர் தடுமாறினார்...

“சமூக அரசியலுக்கும், தேர்தல் அரசியலுக்கும் ஒங்களுக்கு வித்தியாசம் தெரியுமா...?”

“அய்யோ தம்பி..! நான் எந்த விசயத்திலேயும் வித்தியாசமே பாக்கவும் மாட்டேன்... கேக்கவும் மாட்டேன்...”

இவரின் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த திலீபன், அருவருப்ப டைந்தான்...

மாதவனிடமும், ரவியிடமும் யோசனை கேட்டான்.

அவர்களும் கொழும்புக்காரரின் அறிவு, தகுதிகள் பற்றி ஏற்கனவே அறிந்திருந்தனர்.

இந்த மனிதனும் 'சங்கம்', 'கட்சி', 'மந்திரி பதவி' என்ற மலையகத்தின் மூன்று தாரக மந்திரங்களை அறிந்து வைத்திருப்பதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கொன்றுமில்லை... என்பதை அவர்கள் உணர்ந்தனர்... இருந்தும் தங்களது பரிசோதனை பற்றியே உறுதியாக இருந்தார்கள்.

அவர்கள் போட்டியிடுவதற்கான இரண்டு தேர்தல் மாவட்டங்களைப் பற்றிச் சொன்னார்கள்...

"தென் மாகாணம்... கருத்துற, மத்துகம, காலி, தெணியாய தோட்டங் களிலிருந்து ஆரம்பிப்போம்... அங்கதான் நம்ம சனங்க அனாதையா இருக்காங்க..." என்றான் மாதவன்.

"அப்படியே அல்வத்துற, புலத் சிங்களன்னு ரப்பர் தோட்டங்களில் நம்ம சனங்க நெறையேவே இருக்காங்க..." என்றான் ரவி.

தென்பகுதி காடுகளை அழிக்க வந்த காலத்திலிருந்து இன்றுவரைக்கும் இனவாதிகளின் ஆக்கரமிப்புக்களில் அடைப்பட்டு, அவர்களுடைய அனுதாபமே தமது வாழ்க்கையாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நமது மக்களை அம்மூவரும் நினைத்தார்கள்...

திலீபன் செல்வம் சேரிடம் வின்யமாகக் கேட்டான்...

"தென் பகுதியில் நம்ம அரசியல் வேலைகள் ஆரம்பிப்போம்... இந்தப் பக்கம் மலையக அரசியல்வாதிக் எவருமே எட்டிப்பாக்க மாட்டாங்க... நீங்க தனிக்காட்டு ராஜா மாதிரி ஒஹோன்னு வளரலாம்..." என்றான்.

செல்வம் சேருக்கு குடிச்ச வில்கி கொமட்டில் வந்து நின்றது!

"அய்யோ தம்பி..! 'டவுன் சவுத்து' வேணாங்க தம்பிகளா... எல்லாரும் இனவாதிப் பசங்க.... சதா காலமும் தோட்டத்து சனங்கள் சீண்டிக்கிட்டே இருப்பானங்க!.."

"அந்த மாதிரி ஊர்ல தானுங்களே நம்ம மக்கள் காப்பாத்த பாக்கணும்... அதுதானுங்களே மக்கள் சேவ..." மாதவன் கெஞ்சியவாறு கேட்டான்...

"இந்த மாதிரி ஊர்ல தேசியக் கட்சிகளோட சேர்ந்து அரசியல் செஞ்சா, சிங்கள சனங்க ஆதரவு கொடுப்பாங்க சேர்..! இங்கெல்லாம் தனிக் கட்சி, தமிழ்க்கட்சி சாத்தியமே படாது..! நீங்க சரின்னு சொன்னா, மிகப் பெரிய அரசியல்வாதிகிட்டே பேசி, எல்லா வசதிகளையும் செஞ்சி குடுக்க முடியும்!.." என்றான் திலீபன்.

"என்னா சப்போட்டு இருந்தாலும், இந்த ஏரியாவுல ஒரு மாகாண சபை மந்திரியாக்கூட வர முடியாதுங்களே...?"

கொழும்புக்காரருக்கு தென் பகுதி தமிழர்கள் வாழுகின்ற பிரதேச த்தைச்

சொன்னதும், அவருக்கு அரசியலே வேண்டாமென்று போய்விட்டது. இந்த மனப்பான்மை அனைத்து மலையக அரசியல்வாதிகளின் கடப மனங்களில் வேறுன்றிப் போடுள்ளதை திலீபன் அறிவான்....

“கொழும்புக்காரருக்கு இன்னொரு ஒப்ஷனும் குடுத்துப் பாப்பமே...?” என்றான் ரவி....

“சேர்! ரத்தினபுரி மாகாணத்துல் நம்ம சனங்க நெறையவே இருக்காங்க... மாகாண சபை மந்திரியாவும் வரலாம்... மக்களோட ரொம்ப நெருங்கிட்டா ஒரு நேரத்துல் எம்.பி.யாவும் வந்திடலாம்... இங்கேயும் நம்ம சனங்க பாவப்பட்டு கெடக்குறாங்க... சிங்களவராக மாறிக்கிட்டும் இருக்காங்க..!” என்றான் மாதவன்

கொழும்புக்காரர் விழி பிதுங்கி நின்றார்.

“என்னா சேர் யோசிக்கிறீங்க..?”

அவருக்கு பலாங்கொடை, ரத்தினபுரி பிரதேசங்களும், களுத்துறை, மத்துகம பிரதேசங்களைப் போன்றதாகவே தெரிந்தது... அடிக்கடி தமிழர்கள் தாக்கப்படுவது வீடுகள் எரிக்கப்படுவது... இனத்துவேசங்களுக்கு தீவு தேடும் மலையகத் தலைமைகள், அம்மக்களை வேறு பிரதேசங்களுக்குப் புலம்பெயரச் செய்வது...

“தமுளன்களா, தேர்தல் சின்டிகேட் பண்ணிக்கிட்டு, சொந்த சனங்களுக்கு ‘சிங்கள ஒதை’ வாங்கிக்கொடுப்பது போன்ற நிலவரங்களை நினைத்துப் பயந்தார்...”

கொழும்புக்காரர் இன்னும் விளக்கெண்ணெய் குடித்தவராகவே இடிந்து போயிருந்ததைப் பார்த்து எல்லோரும் அமைதியாகினர். அவர் மெதுவாக எழும்பி ‘வோஷ் ரூமுக்கு’ சுசென்றார்...

“கண்டி, மாத்தளை மாவட்டத்திலேயும் நாங்க காணாமப் போயிகிட்டிருக்கோம்...” மாதவன் பெருமூச்சு விட்டான்.

நண்பர்களுக்கு ‘டிரிங்கஸ்’ எடுப்பதவில்லை...

“தேர்தல் சவாரிக்காகவே மலையக மக்களை நக்கிப் பிழைப்பதற்கு அலையும் அரசியல்வாதிகளை நினைத்து அவர்கள் ரொம்பவும் ஆக்ரோ ஷப்பட்டார்கள். கொழும்புக்காரர் கால்சட்டை ‘கொல்பி’யைத் தேய்த்துக் கொண்டே டொய்லெட்டிலிருந்து வந்தார்...”

திலீபன் முடிவாக நிமிர்ந்துப் பேசினான்..

“ஹலோ சேர்..! ஊவா மாகாணத்த எய்ம் பண்ணுவோம்... பதுள மாவட்டம் மூனு தமிழ் எம்.பி.மாருங்க இருந்த மாவட்டம்... உருப்படியா வேல செஞ்சா, ஒங்கள் ஒரு தமிழ் எம்.பி.யா உருவாக்க முடியும்...” என்று மிகுந்த ஆர்வத்தோடு கேட்டான்.

பதுளை பெருந்தோட்ட மன், தமிழ் இனச் செறிவோடு, ஆனுமையுடன் வளர்ந்த பாரம்பரியம் கொண்டது... தமிழ் அரசியல்வாதிகளின் பதவி விபச்சார நடவடிக்கைகள், இந்தத் தேர்தல் மாவட்டத்தை தறிகெட்டுப் போகச் செய்துவிட்டன... சொந்த மண்ணில் ஒருவராவது மக்கள் செல்வாக்கில் உருவாகுவதில்லை... எல்லா பிரபல்யங்களும் இங்கே இறக்குமதி செய்யப்பட்டவைகளே...

பதுளையில் நமது சமூக நிலையைச் செப்பனிட அவர்கள் யோசித்தார்கள்... கொழும்புக்காரர் மெளனமாக ஜன்னலருகில் போய் நின்றார்...

வெய்யில் தாழ்ந்ததால், தெப்பக் குளம் வெளிச்சமாகத் தெரியவில்லை. அலர்ஜிக்காரனைப் போல் கன்னங்களைத் தேய்த்துக் கொண்டு வந்தமர்ந்தார்.

அவரே பேசினார்...

"பதுள மாவட்டம் கழுத தேய்ஞ்சி கட்டெறும்பான கதைதானுங்களே... நுவரெலியா மாவட்டத்த மட்டுமே யோசிங்க தம்பி... இங்கதான் நம்ம அரசியலே ஆரம்பமாகணும்..." என்றார்.

"வன் செக்கன் சேர்..." என்று திலீபன் மாதவனையும், ரவியையும் வெளி வெரான்டாவுக்கு அழைத்துச் சென்றான்...

"இந்த மாங்காய் மடையனையும், மலை நாட்டுக்கு மந்திரியா கொண்டு வரணுமா...? வேணாம் மச்சி..." என்று மாதவன் முகத்தைச் சளித்தான்.

"அடிப்படை மனித அறிவு கூட இவன்கிட்ட இல்லையே மச்சான்? இவன் எப்படி தலைவனா ஏத்துக்கிறது...?" என்று ரவியும் திலீபனைக் குழப்பினான்.

"இவன் கொழும்புப் பக்கமே திருப்பி அனுப்பி வச்சிருவோம்..." மீண்டும் மாதவன் பேசினான்.

"அப்படின்னா... நாம போட்ட திட்டம் என்னாவது மடையன்களா...?" என்றான் திலீபன்.

தாங்கள் தீட்டியத் திட்டத்தை மறந்துப் பேசியதற்காக, ரவியும், மாதவனும் திலீபனிடம் 'சொரி' கேட்டுக் கொண்டார்கள்...

"கொழும்புக்காரனும் மலை நாட்டுக்கு வந்து இன்னொரு யூனியன் போட்டான்னா...?"

"இன்னொரு பெரட்டு உண்டாகும்..."

"இன்னொரு பெரட்டு உண்டாகினா...?"

"இன்னொரு கங்காணி உருவாகுவான்..."

"இப்பவே பத்து பெரட்டும், பத்து கங்காணிகளும் இருக்காங்களே...?"

“இவனோடு பதினொரு பெரட்டும், பதினொரு கங்காணியா வரட்டுமே...?”

இருநூறு ஆண்டுகள் முடிந்தும், இன்றுவரை கங்காணித்துவ அமைப்பு முறை பெருந்தோட்டங்களிலிருந்து மறையவில்லை! ஒவ்வொரு யூனியனும் ஒரு பெரட்டாக... (Parade) ஒவ்வொரு யூனியன் சொந்தக் காரரும், ஒரு கங்காணியாக... நவீனமயப்படுத்தப்பட்டு, அதுவே பூர்வீக சமூக அமைப்பு முறையாக நிலைத்திருப்பதை நினைத்து வருந்தினார்கள்.

பெரட்டுக்களில் கைதிகளாக அடைப்பட்டுக் கிடக்கும் தொழிலாளர்கள், கங்காணிகளின் உடைமைகளாக இன்று வரையிலும் இருப்பதை அறிந்து அவர்கள் மனம் கொதித்தது. இவர்கள் எப்போது பெரட்டு களிலிருந்து வெளியே வந்து, சுதந்திரப் பிரஜைகளாவார்கள்...?

திலீபன் குழம்பி நின்றான்...

“ரொம்பவும் யோசிக்காத மச்சி...! இப்ப இந்த கங்காணிய உருவாக குவதா...? ஒழிப்பதான்னுமட்டும் யோசிப்போம்...” என்றான் ரவி.

மூவரும் மீண்டும் முன்னறையில் வந்து கூடினார்கள்...

தேந்ர் ட்ரொலி வந்தது...

காரமான வடைகள், பஜ்ஜி, பக்கோடா, மஹுக்கு பொட்டலங்கள் வந்தன...

திலீபன் கொழும்புக்காரரிடம் தீர்க்கமாகப் பேசினான்.

“நீங்க விரும்பியபடியே நுவரெலியா மாவட்டத்தில் போட்டியிட எங்க ஞாக்கு சம்மதம்... 70 அல்லது 80 ஆயிரம் வோட்டுல முதல் எம்.பி.யா ஜெயிக்கிறிங்க..!” என்று எழும்பி கொழும்புக்காரரின் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கினான்..!

மாதவனும், ரவியும் எழும்பி வாழ்த்தினார்கள்... அவர்கள் எழுதி வைத்திருந்த நிபந்தனைகளை திலீபன் சுத்தமாக வாசித்தான்..

“மலையகத் தொழிலாளர்கள் காலங்காலமாக வாக்களித்துப் பழகிப் போன அந்த சின்னத்துக்குரிய கட்சிக்காரர்களிடம் டிக்கெட் கேட்ப தென்றும்... ஜெயித்த பிறகு, வழக்கம் போல ஆளுங்கட்சிக்கு தாவிக் கொள்வது என்றும் முடிவெடுக்கப்பட்டது...

ஆளங் கட்சியிடம் பிரதி அமைச்சர் பதவியை எங்கள் மூவரின் அனுமதியின்றி எதிர்பார்ப்பது கண்டனத்துக்குரிய குற்றமென்றும்... ஆனால், எங்கள் அனுமதியின் பேரில் அமைச்ச பதவி பெறலாம் என்றும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

அமைச்சக்குரிய உத்தியோகங்கள், வளங்கள், வாகனக் கோட்டா யாவும் தேர்தலில் ஜெயிக்க வைத்த ஆதரவாளர்களுக்கு வழங்கவேண்டும் என்றும்... எந்த காரணத்தை முன்னிட்டும் ‘பார்’ லைசன்களை தோட்டப்

புறங்களுக்கு வாங்கி வருவது மக்கள் தண்டனைக்குரிய குற்றமாகும். என்றால் தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டு, முத்திரை ஒட்டிய உடன்படிக்கையில் ஒப்பங்கள் பெறப்பட்டன..

'சிங்காரம் செல்வநாதன்' என்ற 'செல்வம்' இறைவன் அருளிய அத்தனை ஐசுவரியங்களையும் அடைந்துவிட்டக்களிப்பில் இறுமாப்படைந்து இறும்பூதெய்தினார்...

இருந்தாலும் அவரது அடிமனம்... "இருங்கம்.. தேர்தல்ல ஜெயிச்சதும் ஒங்களப் பாத்துக்கரேன்..." என்றது.

விடிந்து விட்டது.

மேகத் திரை இன்னும் விடுதியைப் போர்த்தியிருந்தது...

படுக்கை தேநீர்...

குளியல்...

காலை சாப்பாடு...

தேர்தல் வேலைத் திட்டத்தை திலீபன் வாசித்தான்...

ஹங்கரன்கட்ட, வலப்பனை, நுவரெலியா, கொத்மலை, அம்பகழுவ... இவ்வாறு ஐந்து தொகுதிகளுக்குரிய தேர்தல் செலவு விபரங்கள் தயாரிக்கப் பட்டன....

கடைசி நாள் கச்சேரியில் வாக்கு எண்ணும் ஆதரவாளர்களின் செலவு களுடன், அதற்கு மறுநாள் மீண்டும் ஐந்து தேர்தல் தொகுதிகளுக்கும் சென்று மக்களை சந்தித்து, நன்றி கூறி வெற்றிவாகை சூடிவரும் வரை யிலான செலவுகள் விவரிக்கப்பட்டன...

தயாரிக்கப்பட்ட செலவு தொகையைப் பார்த்ததும், செல்வம் வேட்பாளர் மயங்கி விழுந்து விடுவாரோ... என்று எழுத்துப் பிரதியை தயங்கியபடி அவரிடம் திலீபன் கொடுத்தான்.

"எல்லாமே ஓ.கே...! செலவு இதவிட கூட வரும்முன்னு நெனச்சேன்... இது எனக்கு 'ஜம் ஜம் பி' தம்பி" என்றார் அவர்...

"என்னடா... இவன் கொழும்புல அச்சடிக்கிறானோ..?" என்ற கேள் வியைரவி தன் முகத்தில் காட்டினான்..!

வேட்புமனு தாக்கல் செய்யப்பட்டது...

செல்வம் சேரை, கச்சேரி வாசலிலிருந்து மெயின் ரோடு வரை தூக்கிச்

சுமந்துச் செல்வதற்கு, ஒரு போத்தலுடன் மூவாயிரம் ரூபாய்க்கு மாதவன் இரண்டு பேர்களிடம் ரேட் பேசியிருந்தான்...

வேட்பு மனு தாக்கல் செய்துவிட்டு சக வேட்பாளர்களுடன் வெளியில் வந்த செல்வம் சேரை, கோசங்களுடன் தூக்கிச் சுமந்து செல்லும் காட் சியை, கொழும்பிலிருந்த மனைவி, மக்கள் குடும்ப சமேதராய் தொலைக் காட்சியில் கண்டு, ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தனர்... செல்வம் சேரின் மனைவியை 'அமைச்சர் பொண்டாட்டி...' என்று ஒரு கிழவி குமட்டைக் கிள்ளினாள்...

ஜந்து தொகுதிகளுக்கும் செல்வம் சேரை ஜந்து நாட்கள் அழைத்துச் சென்றார்கள்...

பட்டி, தொட்டி, வீதி, வாசல், பப்ளிக் கக்கஸ், மரம், மட்டை... என எங்கும் நிறைந்திருந்தார் கும்பிட்ட கரங்களுடன் போஸ்டர் செல்வம்..!

ஒரு மாத தேர்தல் வேலை ஓடி முடிந்தது...

அவ்வாறே அடுத்த மாதமும் தேர்தல் வேலை களைகட்டியது...!

மூன்றாவது இறுதி மாதம் ஜந்து தொகுதிகளிலும் பொது மேடையில் 'சேவை சிங்கம்' செல்வம் பேசினார்... மானம் துறைமுகம் வரை சென்று வந்தது..!

"பேச்சு முக்கியமல்ல... செயல்தான் முக்கியம்..!" என்று திலீபன் எடுத்து ரைத்தான்...

மூன்று மாதங்கள் இடி, மின்னல், புயல், மழை என ஒய்ந்து தேர்தல் வேலைகள் முடிவடைந்தன...

செல்வம் சேருக்கு நகரத்தில் ஓட்டல் அறை ஒழுங்கு செய்திருந்தார்கள். திலீபன், மாதவன், ரவி மூவரும் அவரைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டு, வாழ்த்துரை கூறி இரவு 10 மணிக்கு கச்சேரிக்கு வருவதாகக் கூறி விடை பெற்றார்கள்...

"அஞ்ச தொகுதியிலும் ஜம்பது பேருக்கு பொரின் வேக்கன்ஸி மத்தவங்களுக்கு சுயதொழில் மெஷினரில் ஓட்டர் குடுத்தாச்சு... காச மிஞ்சும்... இன்னும் கொஞ்ச பேருக்கு இந்த மாதத்துக்குள்ளேயே 'ஜோப்' ஒழுங்கு பண்ணமுடியும்..."

மாதவனும், ரவியும் தயாரித்த புரோகிரேம் யாவும் திலீபனுக்கு திருப் தியைக் கொடுத்தன... ஒரு தமிழ் சினிமா கதையைப் போன்று செய்து முடித்த இக்காரியத்தை என்னிட மூவரும் குதாகலித்துச் சிரித் தார்கள்...

அந்த புதிய ஓட்டல் அறை, அவர்களது புதிய வேலைத் திட்டங்கள் முடியும் வரை தேவைப்படலாம்...

தேர்தல் முடிவுகளை செல்வம் சேர் கச்சேரி மண்டபத்திலிருந்தபடியே கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்... பதினொரு மணியாகியும், மூன்று நண்பர் களும் இன்னும் வரவில்லை...

மறுநாள் காலை ஒன்பது மணிக்குத்தான் நுவரெலியா மாவட்டத் தேர்தல் முடிவுகள் வெளியாகின...

சிங்காரம் செல்வநாதனின் காதுகள் ஜிவ்வென குடேறி கொதித்தன... கண்கள் இருண்டன... தலை சுற்றியது...

எந்த நேரமும் அருகில் நிற்கும் கார் டிரைவரை எட்டிப் பார்த்தார்... டிரைவர் அவருக்கு சுடு தண்ணீர் கொடுத்தார்... கொஞ்சம் குடித்துவிட்டு, நகரில் தங்கியிருக்கும் ஓட்டல் அறைக்கு அழைத்துச் செல்லும்படி கேட்டார்...

தாய்க்குத் தாயாய் தந்தைக்குத் தந்தையாய் கண்ணனைப் போல சேவகம் செய்யும் அந்த வயதான டிரைவர்... உள்ளங்கால் முதல் உச்சிவரை தைலம் தேய்த்து குடேற்றினார்... அவர் படுத்துக்கொண்டு டிரைவரை கேட்டார்...

"ஓளிவு மறைவு இல்லாம உண்மையைச் சொல்லு ராசு.... எனக்கு மொத்தம் எத்தன வோட்டு...? தேர்தல் முடிவு சரிதானா...?" அவர் குரல் மிகவும் கம்மிப் போயிருந்தது...

"ஜியா... மொத்த ஓட்டுமே... அஞ்ச தொகுதியிலேயும் 999 தானுங்க உழுந் திருக்கு...!"

"பயலுக... ஒங்கள் சனங்க மத்தியிலே கூட்டிக்கிட்டே போகல்லீங்களே... ஓட்டு மக்கள் கிட்டேதானேயிருக்கு..? பசங்க நடுரோட்டுல மட்டுந் தானே சவாரி செஞ்சானுங்க'?"

"நாசம்மா போக... நீ ஏண்டா முன்னமே இத ஏங்கிட்ட சொல்லலே..?"

"நீங்கதான் இந்த மூனு மாசமா என்னைய மனுசனாகூட கணக்கு எடுக்கல்லீங்களே... ஏம் மூஞ்சகூட நீங்க பாக்கவே இல்லியே..."

இவனோடு தர்க்கம் என்னத்துக்கு என்றவர்...

"அந்த நாய்கள் தேடுமுடியுமா...?" என்றார்.

"முடியிற காரியங்களா...? இப்படி கொள்ளை அடிச்சவனுங்க உயிர் மோசம் செய்யாம இருப்பானுங்கன்னு எப்படி நம்ப முடியும்..? மலை

நாடு முன்ன மாதிரிங்களா..?”

“மிரைவர் பயமுறுத்தியதிலும் உண்மை இருக்கும்...”

செல்வம் சேர், வாய்க்குள்ளே முனகினார்...

“எனக்கு நடந்தது தெய்வக் குத்தம்... தலைக்கு வந்தது தலைப்பாயோட் போச்சி... நீ சொன்னபடி உசரு முக்கியம்... எனக்கு பில்லி சூனியத்தில் நம்பிக்கையிருக்கு ராசு... இன்னும் மூனு மாசத்துல அந்தத் தேவடியா புள்ளைக் கூறு பேரும் எப்படி அழியப் போறானுங்கன்னு பாரு..!”

முதலாளியின் பிதற்றலுக்குப் பின், ஓட்டல் பில்லை கட்டிவிட்டு வந்தார் மிரைவர்...

சிலை போல எழுந்து உட்கார்ந்திருக்கும் செல்வநாதன், இவ்வளவு பணத்தையும் இழந்ததைப் பற்றி கவலை கொள்ளாது... இப்படி கேவல மாக ஏமாந்து போனதையெண்ணி வேதனைப் பட்டார்...

மௌனமாக எழுந்து வாகனத்தில் அமர்ந்தார்.

ஓட்டலை விட்டு வண்டி மிக மெதுவாக கொழும்பு வீதியை நோக்கிப் புறப்பட்டது..!

(யாவும் ஆசைகள்!)

வீரகேசரி
ஜூன் 2013

மனவகூடு அவர்களுடு

குசமா பதினெட்டு வயது குமரி.. மரம் ஏறுவதில் பையன்களைத் தோற்கடித்து விடுவாள்.. அவள் வெரலிக்காய் மரத்தின் அதி உச்சியில் வாதுகளோடு வாதாய் ஒட்டிக் கொண்டு காய்களைப் பறித்து முதுகில் தொங்கும் துணிப்பையில் லாவகமாகப் போட்டுக் கொள்ளும் அனுபவம் கீழே நிற்பவர்களுக்குப் பயத்தை உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கும்..

மலைச் சரிவில் இரு கற்பாறைகளுக்கிடையில் வளர்ந்து அடி வானத்தை நோக்கிப் பணிந்து, படர்ந்திருக்கும் உச்சிக் கிளையில் அவள் சாய்ந்துப் படுத்துக் கொண்டிருக்கும் நிலை மயிர்க்கூச்செரியச் செய்யும்..

பவ்வியமாக மரத்தை விட்டு இறங்கும்வரை கீழே நிற்கும் சோமாவதி “புது ஹாமுதுருவனே..!” என்று வேண்டிக்கொண்டு நிற்பாள்.

மகள் குசமா பறித்துக் கொண்டு வரும் காய்கள், மூன்று... நான்கு நாட்களுக்குரிய சீவியத்துக்குப் போதுமானது... காய்களைக் கழுவி அவித்து, உப்பில் காயப் போட்டு விடுவாள்... இன்னும் அம்பரெல்லா, புளிப்பு மாங்காய்களை அழுகமுகாய் சீவி, மிளகாய்த் தூள் கலந்து, பச்சையாக அச்சாறு செய்திருப்பாள்...

இவ்வொரு நாளும் காலையில்... சோமா இரண்டு சட்டிகளை நிறைத்து, மகா வித்தியாலயத்தின் அருகில் இருக்கும் கட்டிடத்தில் வைத்துக் கொண்டு காத்திருப்பாள். பள்ளி மாணவர்களே, அவளது குடும்பத்தின் பசி தீர்க்கும் ஆதாரங்கள்... அவளது வீட்டிலிருந்து மகா வித்தியால யத்துக்கு ஜந்து கிலோ மீட்டர் தூரம் இருக்கலாம்... நடையில் வந்து, நடையில் திரும்பி விடுவாள்..

ஒரு நாள் சுகாதார அதிகாரி என்ற ஒரு காக்கிச் சட்டை மனிதர் அவளது இரண்டு சட்டிகளையும் பிடிங்கி பக்கத்திலிருக்கும் சாக்கடையில் கொட்டிவிட்டு ஏசினார்.

“இனிமே ஸ்கூல் பக்கம் வரவேணாம்..!” என்று விரட்டினார்.. அவள் அழுது... புலம்பியதும்..

“சட்டியை முடிட... சு மொய்க்காதபடி பாத்துக்கோ..! இருந்தாலும் இந்த யாவாரத்தை நாங்க அனுமதிக்க முடியாது..!” என்றவர் அவளின் ஒரு நாள் சீவியத்தையும் உணராமல் இல்லை..

இரண்டு சட்டி அச்சாறுக்குரிய பெறுமதியைக் கேட்டு, தனது சொந்தக் காசை கையில் திணித்து விட்டு, மன் சட்டிக்கும் வேறு பணம் கொடுத்து விட்டுச் சென்றார்..

சோமாவதியின் மகள் குசமாவின் உழைப்பும் குடும்பத்தைக் காப் பாற்றியது... அவள் ஒவ்வொரு நாளும் சோளக் கதிர்களை நெடுஞ்சாலை ஓரம் அடுப்பு மூட்டி பானையில் அவித்து... சுத்தமாகவும்... அழகாகவும் பொலித்தீன் உரையில் வைத்துக் கொடுப்பாள்... மஞ்சள் நிறத்தில், உப்பு நீரில் வெந்திருக்கும் சோளம் ரொம்ப ருசியாகவிருக்கும்...

பிரதான நகரங்களை நோக்கும் அந்த நெடுஞ்சாலை நெடுகிலும் இந்த சோளக் கதிர் பானைகள் வரிசையிட்டிருக்கும்...

எழ்மையில் வாழும் கிராம விவசாயிகள், ‘இடைத் தரகர்களின்றி நேரடியாக நூக்ரவோரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு’, இது போன்ற எளிமையான பயிர் உற்பத்தி மூலமே... என்பது அறிய வேண்டிய ரகசியமாகும்...

வாகனங்களிலிருந்து இறங்கும் செல்வந்தப் பயணிகள், பாதையோரங்களில் சோளக் கதிர்களை சுவைத்துப் பசியாறிச் செல்வர்..

சோளக் கதிர், வெரலிக்காய், “ஜம்போல்”, அம்பரலங்கா அச்சாறு, இவைகளை விற்றுக் கிடைக்கும் வருமானத்தில்தான் ஐந்து பேர் கொண்ட குடும்பத்தீன் சீவியம் நடந்தது.

சோமாவதியின் கணவன் ரண்பண்டா எவரும் செய்யாத ஒரு புதிய தொழிலை வியாபாரமாகச் செய்துக் கொண்டிருந்தான்... காடுகளுக்குள் முளைத்திருக்கும் நிழற் தாவரங்களை... புதினமான இலைகளைக் கொண்ட செடிகளை மன் முட்டிகளில் வைத்து... வீட்டுத் தாவரங்களாக பாதையோரங்களில் விற்கத் தொடங்கினான்... வெளியூர் உல்லாசப் பயணிகள், ரண்பண்டாவையும் ஒரு தாவர ஆய்வாளராக, மதித்துச் சென்றார்கள்..

ரண்பண்டா, திப்பிளி கள் இறக்கி, பாணி செய்வதிலும் கை தேர்ந்தவன்... ரோட்டோரத்து கூடாரத்தில் சீராக ஒவ்வொரு நாளும் ஐந்து போத்தல் களாவது ‘கித்துள் பாணி’ வைத்துக் கொள்வதில் கவனமாக இருப்பான்... அவனது கித்துள் கருப்பட்டியுடன் ‘தேயிலைக் காட்டம்’ குடிப்பதற்கு வாகனப் பயணிகள் போட்டிப் போட்டுக் கொண்டு, சாலையோரம் இறங்கி நிற்பார்கள்...

சோமாவதியின் குடும்பம் காட்டுச் சூழலுக்குள் தள்ளப்பட்டது ஒரு

துரதிஸ்டம்தான்... பாரம்பரியமாக வாழ்ந்த கிராமம் நகரமாக வளர்ச்சி யடைந்ததன் விபரீதம் பின்னரே கிராமவாசிகளுக்குப் புரியத் தொடங்கியது..

குடியிருப்புக்களின் மத்தியில் விஷவாயுவைக் கக்கும் தொழிற்சாலைகள் உருவாகின்... கழிவு நீர், ஒடைகளிலும், நிலத்துக்குள்ளும் புகுந்து கிணற்று நீரை நஞ்சாக்கின்... எதிர்த்து குரல் எழுப்பிய மக்களின் போராட்டங்கள் மரணத்தால் முறியடிக்கப்பட்டன...

விலை நிலங்களைல்லாம் விலை நிலமாகின்... விவசாயிகள் மறைந்து, வியாபாரிகள் தோன்றலாயினர்... கண்கள் பார்க்கின்ற இடமெல்லாம் கட்டிடங்கள் முளைத்தன... குடிவாசிகள் நிலமிழந்தனர்... வேண்டிய மட்டும் காடுகளைப் பிடித்து, விவசாய நிலங்களை உருவாக்கிக் கொள் ளாலாம் என்று அரசியல்வாதிகளாலும் யோசனை வழங்கப்பட்டது.!.

அப்பாவி மக்கள் பாரம்பரிய வசிப்பிடங்களை விட்டு, காடுகளை நோக்கினர்... இப்படி அவதிக்குள்ளான குடும்பங்களில் ஒன்றே சோமா வதியின் குடும்பமாகும்..

கிராமத்தை விட்டு காட்டை நோக்கி வந்தவளின் வாழ்க்கை துயரத்தை நோக்கியே சென்றது..

கணவன் ரண்பண்டாவுக்கு நேர்ந்த கதியை இன்று நினைத்தாலும் சோமாவதி சத்தமிட்டு அழுத் தொடங்கிவிடுவாள்.

ஒரு நாள்...

இரவு எட்டு மணியிருக்கும்...

லேசாக மழை பெய்துகொண்டிருந்தது... ரண்பண்டா தனது வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான்...

மண்ணெண்ணெய் அரை லீட்டரை கொக்கா கோலா போத்தலில் வாங்கிக் கொண்டு, பட்டாசு ஒரு கட்டு, பாண் இரண்டு ராத்தல், கருவாடு நூறு கிடேம் என வீட்டுச் சாமான்களோடு... வாயிலுள்ள பீடி, நெருப்பு வெளிச்சத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருக்க.. வேகமாக காட்டோரத்துப் பாதையில் வந்து கொண்டிருந்தான்..

பகல் முழுவதும் கஷ்டப்பட்டவன், இரவு முழுவதும் மரத்தில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டு, யானைகளை விரட்டுவதற்கு பட்டாசு போட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும்... பட்டாசு சத்தங்களிலேதான் தூங்குகின்ற குடும்பங்களின் உயிர்கள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன... இன்றைக்கு மழை பெய்கிறது.. குளிராகவும் இருக்கிறது.. எப்படி விடிய.. விடிய.. மரத்தில் அமர்ந்திருப்பது..? என்ற கவலையோடு நடையை வேகப்படுத்தினான்..

பாறையில் இடிபடுபவனைப் போல யானையிடமே இடிப்பட்டு நின்றான்..!

தும்பிக்கையால் வளைத்துத் தூக்கி, ஒங்கி நிலத்தில் அடித்து மிதித்தது..! எந்த சத்தமுமில்லாமல் இரத்தம் வடிய சேற்றில் பதிந்துக் கிடந்தான் ரண்பண்டா...

யானை இன்னும் பாதையை மறித்துக் கொண்டிருந்தது...

இரவு பத்து மணியாகியும் வீட்டுக்கு வராத கணவனைத் தேடி சோமா, மண்ணெண்ணெண்ப் பந்தத்துடன் மகளையும் கூட்டிக் கொண்டு, ஒத்தையடிப் பாதையில் ஒடி வரும்போது, யானையைக் கண்டு தூள் பறக்க திரும்பியோடி, ஊரைக் கூட்டினாள்...

எவரிடமும் பட்டாசு வெடி இருக்கவில்லை... விடியும்வரை காத்திருந்து, வெளிச்சம் வந்ததும், நெடுஞ்சாலைக்குச் செல்லும் ஒத்தையடிப் பாதையில் சென்றார்கள்... சேற்றில் பதிந்துக்கிடந்த ரண்பண்டாவின் உடலைத் தூக்கினார்கள்...

அவனருகில் மண்ணெண்ணெண்ப் போத்தல், பட்டாசு கட்டு, கருவாடு, இரண்டு ராத்தல் பாண் யாவும் பரிதாபமாகக் கிடந்தன...

இந்த ஆறு மாதத்தில், ரண்பண்டாவோடு 27 பேரை யானைக் கொன்ற தாகவும், 26 யானைகள் மின்சார வேலியில் கொல்லப்பட்டதாகவும், மறுநாள் பத்திரிக்கையில் செய்தி வந்திருந்தது....

ரண்பண்டாவின் மையத்தைப் பார்ப்பதற்கு வன அதிகாரிகள் வந்தார்கள்... வன பரிபாலன அமைச்சின் அதிகாரிகள்... மக்களை கிராமங்களிலிருந்து காடுகளில் வாழ்வதற்கு நிர்ப்பந்தித்த வியாபாரிகள்... அவர்களை அண்டியிருக்கும் அரசியல் குத்திரதாரிகள்... கிராமத்தை நகரமாக்கிய நகர வாசிகள் யாவரும் வேடிக்கைபார்ப்பதற்காக கூடியிருந்தார்கள்...

காட்டு யானைகளின் தொல்லைகள் தாங்க முடியவில்லை... விவசாயப் பயிர்களை நாசமாக்குகிறது... வீடுகளை உடைத்து மக்களைக் கொல்லுகிறது... எத்தனை ஆயிரம் பப்பாளி மரங்கள் பூவும் பிஞ்சமாக.... எத்தனை வாழை மரங்கள் குழை குழையாக பிடிங்கி எறியப்பட்டுக் கிடக்கின்றன... எத்தனை குடிசை வீடுகள் நிர்மலமாகப்பட்டிருக்கின்றன... அந்தக் காட்சிகளை பார்க்கின்ற போது, யானைகளின் வெறி கொண்ட கோபங்கள் தெரிந்தன... குடி வாசிகளின் ஆதங்கக் குரல் பல திசைகளிலிருந்தும் ஒலித்தன...

அந்த இடத்தில், வன பாதுகாப்பு அதிகாரி ஒருவர், நியாயம் பேசி, போதனை செய்துக் கொண்டிருந்தார்... அவரது உண்மையான வார்த்தைகள், அங்கு நின்ற இளைஞர்களின் கோபத்தைத் தூண்டின...

"யானைக் கூட்டம் கிராமத்துக்கு வர்றத அரசாங்கம் ஏன் தடசெய்ய

மாட்டேங்குது??" என்று ஆக்ரோசமாகச் சத்தமிட்டவர்கள், நெடுஞ் சாலைகளில் போக்குவரத்தைத் தடைசெய்து, டயர்களைப் போட்டுக் கொளுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்...

மிருகங்கள் வசிக்கும் இருப்பிடங்களை, மனிதர்கள் பிடித்துக் கொண்டு, மனிதர்கள் இருப்பிடங்களுக்குள் மிருகங்கள் வருகின்றன... என்று குறை கூறுவதில் என்ன நியாயம் இருக்கிறது..."

என்று மனதுக்குள்ளேயே கேள்வியைக் கேட்டுக் கொண்டு அந்த அதிகாரி கிராமத்தவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்...

அவரது மெளன்த்தை சகித்துக் கொள்ள முடியாமலிருந்த ஒருவன் கத்தி னான்... "சிறுத்தைகள் வந்து, நாய்களைத் தூக்கிக்கொண்டு போகின்றன... எங்கள் பிள்ளைகளையும் நாளைக்கு வந்து தூக்கிப் போகலாம்..." என்ற விபரத்தை, அவனது கொச்சை மொழியில் மிக ஆக்ரோசமாகக் கூறினான்...

அதிகாரி அவனது பேச்சை மறுத்து, தொடர்ந்து போதனை செய்வதி வேயே நின்றார்...

"பாம்புகளும் வீட்டுக்குள்ள நொழையுது...! யானைகளும் சாப்பாடு தேடி குப்ப மேட்டுல வந்து நிக்கிது..! அதுக் இன்னமும் அதுக வாழ்ற எடத் திலேயேத் தான் வாழ நெனைக்கிது..! மனுசருக்கு சொந்தமான ஊருக்கு அதுக ஒரு நாளும் போனதில்ல..." வன அதிகாரி குத்தலாகப் பேசினார்.

அவரின் பிரசங்கத்தை கேட்டு அங்கே எல்லோரும் வெறுப்படைந்து நின்றார்கள்.

சோமாவதி சத்தமிட்டாள்... "நாங்க குளிக்கப் போக முடியாது..! வயலுக்குத் தண்ணிப் பாய்ச்ச முடியாது... காட்டு யானைக ஓடையில படுத்துக் கெடக்குது..! ராத்திரி நேரங்கள்ல கூட்டம் கூட்டமா ஓட பக்கமே வந்து நிக்குது..!" என்றாள்.

காட்டு யானைகள் என்று சொன்னதை அவர் விரும்பவில்லை. மனிதர்கள் காடுகளுக்குள் நுழைந்துக் கொண்டு, மிருகங்களை காட்டு மிருகங்கள் என்று அந்தியப் படுத்துவதை அவர் மனதுக்குள்ளேயே கண்டித்தார்.

சோமாவதிக்கு அவர் குடாகப் பதில் கொடுக்க விரும்பினார். "யானக் கூட்டம் மட்டும் தண்ணியில படுத்துக் கெடக்காது..! காட்டு ஜீவராசி எல்லாமே தண்ணியில கெடக்கும்..! மனுசங்க மாதிரி அதுகளும் குளிக் கத்தான் செய்யும்..! ஏ.வி.யில படம் போட்டு காட்றதையெல்லாம் பாத்து புரிஞ்சுக்கணும்..." அவர் ஆத்திரத்தோடு அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றுச் சென்றார்.

மூன்று நாட்கள் சென்றன. ஊர் பொலில் அதிகாரிக்கும், வன பாது காப்பு அதிகாரிக்கும் செய்திகள் போயின... செய்தி கேட்ட அவர்கள்,

காடுகளை அழித்து, வீடுகள் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் விவசாயிகளைச் சந்தித்தனர்..

காட்டு நீரோடையின் அருகில் சனங்கள் கூடியிருந்தார்கள்...

இரு குடும்பமே மின்சார வேலியில் அகப்பட்டு இறந்துக் கிடந்தது...

இரு தாய்... அருகில் பிள்ளை... அதனருகில் தகப்பனான அந்தப் பெரிய கொம்பன் யானை... என மூன்று உயிர்களும் மின்சாரம் தாக்கப்பட்டு, இறந்து கிடந்தன... நேற்று இரவு நீர் அருந்த வந்திருக்கலாம்... யானைகள், அடர்ந்த மூங்கில் தோப்புக்களில்தான் அதிகமாக வாசங்க செய்கின்றன... மூங்கில் தூரில் வளரும் பிஞ்சக் குருத்துக்களைச் சாப்பிடுவதில் பிரியம் கொண்டவை...

நீரோடையின் அருகில் சாய்ந்துக் கிடக்கும் ஆண் யானையின் கடை வாயின் இரு பக்கங்களும் கோடரியினால் வெட்டிக் குடைந்து, தந்தங்கள் பிடிங்கப்பட்டிருந்தன...

யானையின் கடைவாயில் இரத்தம் கசிந்துக் கொண்டிருந்தது... விடியற் காலையில்தான் தந்தங்கள் பிடிங்கப்பட்டிருக்கலாம்... காடுகளில் குடி யிருப்பவர்களின் வீடுகள் சோதிக்கப்பட்டும் தந்தங்கள் கிடைக்க வில்லை... பாவம்... அவைகள்.... புனிதத் தந்தத்தை சுமந்து வருகின்றன... அவை களின் தந்தங்கள்... விலை பேசப்படுகின்றன..

மனிதாபிமானம் நிறைந்த வன அதிகாரியின் மனம் குழம்பியது... வட மேல், வட மத்திய மாகாணங்களில், மனிதர்களும் யானைகளும் கொல் லப்பட்ட சம்பவம் மீண்டும் நினைவில் வந்தது.,

கூடியிருக்கும் 'கிராமத்தவர்களைப்' பார்த்தார்... வன அதிகாரியின் பார்வையில், அவர்களை 'கிராமத்தவர்கள்' என்று அங்கீகரிக்க முடிய வில்லை...

அது கிராமம் அல்ல... அது காடு... மிருகங்களின் வசிப்பிடங்கள்... அவைகளின் வீடுகள்... அவைகள் சுதந்திரமாக வாழும் ராச்சியங்களை மனத்திரையில் மீட்டிப் பார்த்தார்..

அவர் மனதுக்குள் பதிந்திருக்கும் காடுகளின் பெயர்களை மனனம் செய்து பார்த்தார்... யால், வில்பத்து, கல்லை, சுண்டிக்குளம், வஸ்கமுவ, ஹோட்டன் தென்ன, புத்தலை, கொஸ்கோட, லாஹுலகல, சோமாவதி, சிங்கராஜா, சிவலெனாளிபாத மலை... பன்னிரண்டு காடுகளில் எட்டு காடுகளில் யானைகள் வாழ்கின்றன.

யானைகள் இறந்துக் கிடப்பதைப் பார்த்து கிராமத்தவர் எவரும் பரிதாபப் படவில்லை... அவைகள் கொல்லப்பட்டுக் கிடக்கும் நிலை அவர்களுக்கு சந்தோசத்தையே கொடுத்தது... அவர்களின் பாதுகாப்புக்காக... அவர்களின் வாழ்வாதாரங்களுக்காக. வன ஜீவராசிகள் தொடர்ந்து கொல்லப்பட வேண்டும்... அவைகள் காடுகளில் தூரப் பகுதிகளுக்கு விரட்டப்பட

வேண்டும்... என்பதே அவர்களது எதிர்பார்ப்பு...

இந்தத் துயரங்களுக்குத் தீர்வு..? மிருகங்களை விரட்டியடிக்க வேண்டும் என்பதற்குப் பதிலாக, மனிதர்களை அவர்களின் வசிப்பிடங்களுக்கே விரட்டியடிக்க வேண்டும்..!

அந்த வன அதிகாரி சராசரி ஒரு சம்பள ஊழியராக அரச பணி புரிய வரவில்லை... சுபாவத்திலும், கல்வியிலும்... வனவியல் ஆய்வில் ஈடுபாடு கொண்ட ஒரு பெறுமதியான இயற்கையை நேசிக்கும் மனிதர்... எல்லா வற்றுக்கும் மேலாக அவர் ஒரு மனிதாபிமானி! அரசின் பார்வைக்குக் கூட அவர் ஒரு வன அதிகாரியாக மட்டுமே அறியப்பட்டிருப்பது வேதனைக் குரியது என்பதை அவர் உணராமலில்லை...

ஓர் இனத்தின் அழிவில் இன்னொரு இனத்தின் உருவாக்கம்... அவர் மனம் மிருகங்களின் பூர்வீக வசிப்பிடங்களைக் கபலீகரம் செய்யும் அதே மனிதன், சக மனிதனின் பாரம்பரிய வசிப்பிடங்களையும் அபகரித்து வாழ நினைக்கும் வன்மத்தையும் நினைத்து வருந்தினார்...

ஒருபுறம் மின்சார வேலிகளுக்குள் அகப்பட்டுக் கிடக்கும் விலங்குகள்... மறுபுறம் முன் வேலிகளுக்குள் அகப்பட்டுக் கிடக்கும் மனிதர்கள்... அவரின் மனதுக்குள், ஒரு துயரச் சம்பவம் பளிச்சிட்டு ஓடியது...!

யுத்தத்தால் சிதறடிக்கப்பட்ட மக்கள், அகதி முகாம்களில் காலத்தைக் கடத்திவிட்டு, வாழ்ந்த இடங்களைத் தேடி வந்து நின்றார்கள்... அவர்களுக்கும் மிருகங்களுக்கு நேர்ந்த கதியேதான் நடந்து கொண்டிருக்கிறது...

அவர்கள் தங்கள் பூர்வீக நிலத்தை அடையாளங் காட்டி மீண்டும் அங்கே குடியிருக்க முயன்றார்கள்... அவர்களை துப்பாக்கிக்காரர்கள் வழி மறித்து நின்றார்கள்...

அவர்கள் வாழ்ந்த இடங்களில் காலடி வைக்கக்கூடாது என்று காடுகளில் போய் குடியிருக்கும்படி, விரட்டினார்கள்...

அந்த பெரியவர் மட்டும் துணிவோடு துப்பாக்கிக்காரர்களோடு தர்க்கம் செய்து கொண்டிருந்தார்... கூடவே, அவரது மனைவியும், மகனும் அவர்களிடம் கெஞ்சிப் பேசுவது போல் ஏதேதோ சொன்னார்கள்...

அந்த இளம் பெண் பைத்தியக்காரியைப் போல் ஓடி... ஓடி... கிணற்றைத் தொட்டுக் காட்டினாள்...

கிணற்றின் அருகே கிடக்கும் துணி துவைக்கும் ஒரு சதுரக் கல்லைக் காட்டினாள்...

மாமரத்தின் அருகில் ஓடி மாமரத்தைத் தொட்டுக் காட்டினாள்...

தரை மட்டமாகிக் கிடக்கும் மலசல கூடம் இருந்த இடத்தையும்... கழிவுக் குழியையும் காட்டினாள்.

அவளது தவிப்புக்கள் எல்லாம்... அவள் பிறந்து, வளர்ந்து, வாழ்ந்த...

இன்று குட்டிச் சுவராகக் கிடக்கும் அந்த வீட்டையும், வீட்டுச் சூழலையும் அடையாளம் கண்டு, அந்த துப்பாக்கி மனிதர்களிடம் உரிமைக் கோரு வதைச் சுட்டிக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன..

துப்பாக்கிக்காரர்கள் எதற்கும் மசியாது, அதிகாரத் தொனியில் ஏசி, அவர்களை விரட்டினார்கள்... அவர்கள் மூவரும் அசையாது, அந்த இடத்திலேயே அமர்ந்து, பிடிவாதம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தனர்...

துப்பாக்கி மனிதர்கள் அந்த இடத்தை விட்டு வேகமாக அகன்றுச் சென்றார்கள்..

அங்கே விலங்குகள், தங்களது வாழ்விடங்களைப் பறித்துக் கொண்ட மனிதர்களிடம் மோதிக் கொண்டிருக்கும் நிலை..!

இங்கே மனிதர்கள் தங்கள் வாழ்விடங்களுக்காக மனிதர்களிடம் மோதிக் கொண்டிருக்கும் நிலை..!

இழந்துப் போன பூர்வீகத்தை மீட்டுக் கொள்ளும் ஆவேசத்தின் வெளிப்பாடுகள் மனிதனுக்கும் மிருகத்துக்கும் ஒன்றுதான்!

அந்திப் பொழுது... ஆள் அரவமற்ற அந்த சூனியப் பிரதேசத்தை இருள் கவ்விக் கொண்டது...

இரு நாளின் இரவு முடிந்தது.

அந்த மூவரின் தவிப்புகளுக்கும், உணர்வுகளுக்கும் தீர்வு கிடைத்து விட்டதாய்.... அந்த விடியற் காலைப் பொழுது... இரத்தம் ஊறிய மண்ணின் அகோரத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது... இடிந்துப் போன கிணற்றைச் சுற்றி காக்கக்கூட்டங்கள் கரைந்துக் கொண்டிருந்தன... அந்தக் கிணற்றைப் போல் எத்தனைக் கிணறுகள் விழுங்கிய உடல்களை ஊரறிய விடாது மறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன....?

வன பாதுகாப்பு அதிகாரி... அவர்... அவருக்குள்ளேயே தர்க்கங்களை உருவாக்கி மனதுக்குள் போர் புரிந்துக் கொண்டிருந்தார்...

(யாவும் கற்பனையல்ல!)

தினக்குரல்
நவம்பர் 2013

ஆசிரியரின் வெளியீடுகள்

1992 - மலைகளின் மக்கள்

அரசு இலக்கிய விருது - விபவி விருது

2003 - தேயிலை தேசம்

அரசு இலக்கிய விருது

2004 - ஒரு விதை நெல்

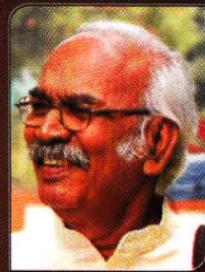
2007 - மலையகத் தமிழர் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள்

2010 - ஓப்பாரி கோச்சி

அரசு இலக்கிய விருது - 2012 தமிழியல் விருது

2013 - வெந்து தணிந்தது காலம்

மன விசாலம் பெற்ற எழுத்தின் குரல்...

இத்தொகுப்பில் பதினான்கு கதைகள் உள்ளன. சமூக விளிம்புக்குத் தன்னப் பட்ட விளிம்பு நிலையினரின் துயரங்கள், ஈழத்தில் எல்லாம் இழந்து அகதிகள் என்னும் பெயரில் மரத்தடிகளில் மிருகங்களாய் வாழ நிரப்பந்திக்கப்பட்ட மானுடப் பூக்களின் துயரங்கள், தேயிலை-ரப்பர் பெருந்தோட்ட வணாந்தரங்களில் வாழ்வைப் படிப்படியாக இழந்துக் கொண்டிருக்கும் பூர்வீகத் தமிழ் நாட்டுத் தமிழர்களான மலையகத் தமிழர்களின் அவஸங்கள், எல்லா இடபாடுகளுக்கும் நடுவில் தீமிரந்து நின்று, புது வாழ்வை அமைக்க முயற்சிக்கும் இளைஞர்களின் உறுதிப்பாடுகள். இப்படியாக... இப்படியாக மனித அவஸங்களும், அவஸங்களின் நடுவே வருங் காலத்தைக் குறித்து எழும் வீறுகளும் கதைகளாக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இவை எல்லாமே வடிவச் சிக்கல்கள் இல்லாத யதார்த்தக் கதைகள். எளிமையான, யாருக்கும் புரிகின்ற நடை, உணர்க்கி ஊட்டுகிற யோசிப்பைத் தூண்டுகிற கணமான உள்ளடக்கம். ஈழத் தமிழர்கள் மட்டுமல்ல, மலையகத் தமிழர்களின் வாழ்வையும், மனக் கண் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துகின்றன. கதைகளை மேலும் கூர்மைப்படுத்துவதற்கான உரையாடல்கள், சில கதைகளில் சிறு சிறு பாடல்கள் அருமையாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மன விசாலம் பெற்ற மலையக எழுத்தாளர் மு. சிவலிங்கம் அவர்களின் மனக் கொந்தளிப்புகள், சமூக அருவருப்புகள் ஆகியவை எழுத்து வடிவம் பெற்றுச் சிறு கதைகளாக “வெந்து தணிந்தது காலம்” என்னும் தொகுப்பின் வழி உங்கள் முன் விரிந்துக் கிடக்கின்றன...

வராஞ்சீலன்

கன்னியாகுமரி
தமிழ்நாடு - இந்தியா

ISBN978-955-1805-04-3

9 789551 805043

ரூ. 250/-

